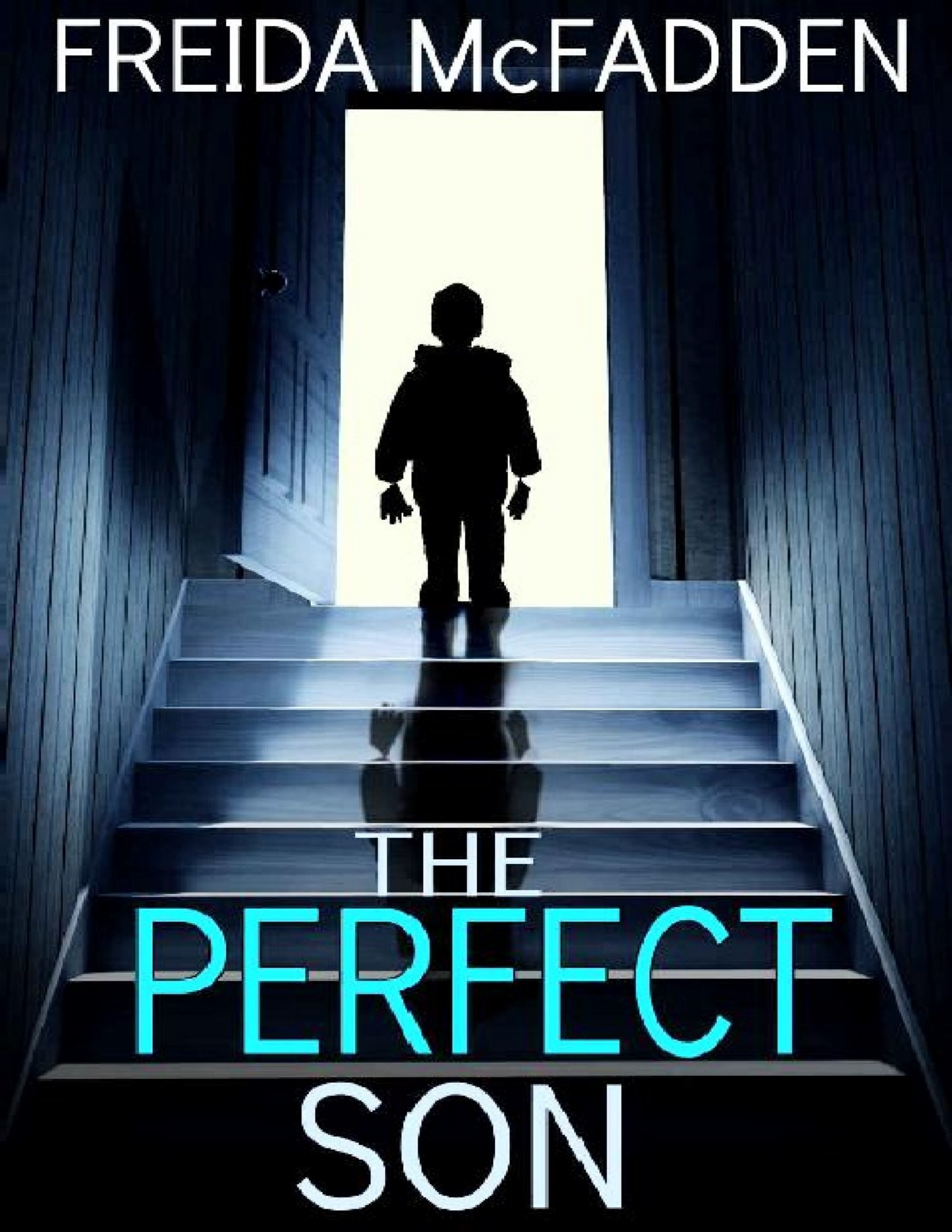
FREIDA McFADDEN

THE PERFECT SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mükemmel Evlat

tarafından yazılmış bir roman

FREIDA MCFADDEN

Mükemmel Evlat

2019 Freida McFadden tarafından.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

Libby ve Melanie'ye (her zamanki gibi)

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54

Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Sonsöz
Tesekkür

Bölüm 1

Erika Cass ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Lütfen bize ne olduğunu anlatır mısınız, Bayan Cass?" "Tutuklu muyum?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Ne bulduğunu biliyorum. Ne düşündüğünüzü biliyorum." "Sizce ne bulduk, Bayan Cass?"

"Bir... bir ceset."

"Peki bunun nasıl açıklayabilir misiniz?" "I..."

"Bayan Cass?"

"Tutuklu muyum? Lütfen söyleyin."

"Şu anda, hayır, tutuklu değilsiniz. Ama tabii ki ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"O... bıçaklanarak öldürüldü."

"Peki bunu kim yaptı?"

"..."

"Bayan Cass?"

"*Ben* yaptım. Onu ben öldürdüm, Dedektif. Ve yine olsa yine yaparım."

Bölüm 2

Yaklaşık bir hafta önce

Erika

En sevdiğin çocuğun olmaması gerekiyor.

Çoğu anneye sorarsanız, "Sammy gerçekten zeki ama Nicole'ün harika bir kalbi var" gibi bir şey söyleyeceklerdir. Seçim yapmayı reddederler. Ve bazıları samimidir. Bazı anneler her iki çocuğunu da gerçekten eşit derecede sever.

Diğerleri, benim gibi, dişlerinin arasından yalan söylüyor.

"Günaydın!" On dört yaşındaki kızım Hannah mutfağa girerken "Günaydın!" diyorum. Üzerinde çıplak ayakları ve eski bir spor şortu vardı; kızıl kahverengi saçları yüzüne dağılmıştı. Giyinmiş ve okula gitmeye hazır olması gerekiyordu ama belli ki değil. Hazırlanmak için her zaman mümkün olan son saniyeye kadar bekler. Okul servisine yetişip yetişemeyeceği konusunda beni merakta bırakmayı seviyor. Ama tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla, başının etini yemenin hiçbir faydası olmuyor, sadece onu yavaşlatıyor gibi görünüyor; ben de tavada çırptığım yumurtalara dönüyorum.

"Anne!" Hannah artık bu kelimeyi, sesinde kelimeyi en az iki heceye çıkaran mızmız bir ton olmadan söyleyemiyor gibi görünüyor. *Mo-om*. İlk kez "anne" dediğinde ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Eski naif halime başımı sallıyorum. "Neden böyle söylemek zorundasın ki?"

"Ne gibi söyleyeyim? Sadece 'Günaydın' dedim."

"Doğru." Hannah inliyor. "Bunun gibi."

"Ne gibi?"

"Sanki... Aman Tanrım, ne demek istediğimi

anlıyorsun." "Gerçekten bilmiyorum, Hannah."

" söylüyorsun... Bilmiyorum. Öyle söyleme."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dikkatimi tekrar yumurtalara veriyorum. Gerçekten harika yumurtalar yapmaktan gurur duyuyorum. Bu benim süper güçlerimden biri. Yumurtalarım o kadar güzel ki Hannah'nın arkadaşlarından biri

Bir sabah yatıya kaldıktan sonra, okullarında öğle yemeği görevlisi olmam gerektiğini söyledi. Bu en büyük iltifattı.

Hannah yüksek sesle esniyor ve kafasındaki fare yuvasını kaşıyor. "Kahvaltıda ne var?"

İroniyi görmezden geliyorum: Hannah'ya yumurta pişirirken kahvaltı için ne yaptığını sorsaydım, sinir krizi geçirirdi. "Yumurta yapıyorum."

"*Yumurta* mı? Yumurtadan *nefret ederim*."

"Sen neden bahsediyorsun? En sevdiğin kahvaltının yumurta olduğunu sanıyordum."

"Evet. Sekiz falan."

Yumurtaları yavaşça karıştırmak için kullandığım spatulayı yere bıraktım. İyi yumurta yapmanın püf noktası budur. Az ve yavaş pişirin. "Bu hafta sonu senin için yaptım ve sen hepsini yedin."

"Evet, ama bu onların benim *favorim* olduğu anlamına gelmiyor. Tanrım, anne."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Son zamanlarda kızımla yaptığım her konuşma, ona gerçekten kötü bir şey söylememeye çalıştığım bir egzersiz gibi görünüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendi kendime mantramı tekrarlıyorum: *Ben yetişkinim. Bu sadece bir evre.*

On dört yıl sonra, bunun sadece bir aşama olduğuna kendimi ikna etmek daha zor. "Kahvaltıda başka ne var?" Hannah bir metre boyunda olmasına rağmen soruyor.

Buzdolabından uzakta ve kilerden bir metre uzakta. "Donmuş waffle mı?"

"İğrenç." Dilini çıkarıyor. "Başka ne var?"

"Kendine biraz soğuk mısır gevreği yapabilirsin."

"Ne tür mısır gevreğimiz var?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum, Hannah. Git kilere bak."

Ayağa kalkarken öyle bir homurdanıyor ki, insana lise birinci sınıf öğrencisi değil de doksan yaşında olduğunu düşündürüyor. Kilere doğru topallayarak gidiyor ve mısır gevreği kutularını dikkatle inceliyor.

Hannah mısır gevreği seçimini düşünürken oğlum Liam da mutfakta bize katılıyor. Kız kardeşinin aksine Liam'ın üzerinde şaşırtıcı derecede güzel mavi düğmeli bir gömlek ve haki pantolon var. Yazın boyu 5 santim uzadığında ve eski kıyafetleri komik bir şekilde kısa göründüğünde ona yeni bir gardırop aldım. Kısa süre önce on altı yaşına girdi, yani geçen ay kocamla birlikte almak için DMV'ye gitti.

araba kullanma izni. Oğlumun ehliyet almasının beni dehşete düşüreceğini düşünmüştüm ama bu konuda garip bir şekilde sakinim. Liam iyi bir sürücü olacak. Dikkatli olacak, yola çok dikkat edecek ve asla alkollü araç kullanmayacak. Bu kadarından eminim.

Araba kullanmasından bu yüzden endişelenmiyorum. "Yumurta. Yumurtaya bayılırım. Teşekkürler, anne!"

Liam'ın dudakları minnettar bir gülümsemeye dönüştü. Her zaman çekici bir çocuktu, ama son birkaç yılda düpedüz yakışıklı oldu. Geçen hafta sonu ailecek bir restorandaydık ve yirmili yaşlarında bir kadının ona ikinci kez baktığını gördüm. Yetişkin biri onu süzüyordu! Kalın siyah saçlarında ve gülümsediğinde neredeyse parıldayan çikolata rengi gözlerinde bir şeyler var. Hannah'nın aksine Liam'ın diş tellerine hiç ihtiyacı olmadı ve gülümsemesi bir sıra mükemmel düz, beyaz dişi ortaya çıkarıyor.

Anneme göre Liam, babamın gençliğindeki haline çok benziyor. Babam ben çocukken öldü ve onu neredeyse hiç hatırlamıyorum ama fotoğraflarını gördüm ve benzerliğin esrarengiz olduğuna katılıyorum. O fotoğraflardan birini yatağımın yanındaki çekmecede saklıyorum ve son zamanlarda ona her baktığımda göğsümde bir sızı hissediyorum. Babamın benim büyüdüğümü hiç göremeyeceğini bilmek yeterince zordu ve tıpkı ona benzeyen torunuyla hiç tanışamayacağını bilmek de ayrı bir acı.

Hannah kilerden bir kutu Cheerios çıkarıyor ve burnu kırışarak etiketi inceliyor.

"Cheerios'un içinde ne var?" diye sordu bana. "Zehir."

"Anne!" Burada en az dört hece vardı. *M-o-o-om*. "Kilo vermeye ve sağlıklı olmaya çalıştığımı *biliyorsun*. Sağlıklı olmamı istemiyor musun?"

Hannah her zaman biraz tombul olmuştur. Bence sevimli görünüyor, ancak son bir yıldır, vermek için hiçbir şey yapmamasına rağmen, on kilo vermeyi takıntı haline getirdi. Aslında, geçen ay bir anneler gecesine götürmek üzere guacamole ile eşleştirmeyi planladığım bir paket cipsi eve getirdiğimde, Hannah ben daha kapıdan çıkmadan cipsi parçaladı. Ben de dilimlenmiş elma götürdüm. Beni bir daha davet etmediler.

"Elbette sağlıklı olmanı istiyorum," diyorum.

Gözlerini deviriyor. Hannah göz devirmede ustalaştı. Bu onun en sevdiği yüz ifadesi. Ondan yapmak istemediği bir şeyi yapmasını istediğimde kullanılabiliyor. Ya da çok saçma bir şey söylediğimde, buna dayanamıyor. Ya da en iyisi, herhangi bir sevgi ya da şefkat ifade ettiğimde.

Liam'a "Yumurtalar iki dakika içinde" diyorum.

"Acelem yok. Biraz portakal suyu içeceğim." Liam buzdolabına doğru gidiyor ama yeterince hızlı değil. Hannah bir litre sütü almak için onu kenara itiyor. Liam kaşlarını kaldırıyor ama yorum yapmadan kız kardeşinin bunu yapmasına izin veriyor.

"Neden böyle giyindin Liam?" Ocağın altını kapatırken soruyorum. Oğlum genellikle hava nasıl olursa olsun kot pantolon ve tişört giyer. Temiz olduklarında mutlu oluyorum.

"Münazara." Sonunda sıra ona gelir ve buzdolabından portakal suyunu alır. Kendine bir bardak dolduruyor, o kadar dolu ki meyve suyu kenarları yalıyor ve taşmakla tehdit ediyor. Dünyadaki her genç gibi Liam da sırık gibi ve atletik bir yapıya sahip olmasına rağmen çok iştahlı. "Okuldan sonra Lincoln Lisesi'ne karşı yarışacağız."

"İzlemeye gelebilir miyim?"

Hannah gözlerini deviriyor. "*Ciddi* misin? Liam'ın tartışmaları çok sıkıcı."

Liam çarpık bir şekilde gülümsüyor ve portakal suyundan bir yudum alıyor. "O haklı. Senin için eğlenceli olmayacak."

Yumurtaları onun için bir tabağa sıyırıyorum, Hannah için yaptığım yumurtalara ek olarak kendi payını da ona veriyorum. İsterse kocam için daha sonra biraz daha yaparım; Jason koşudan çok geçmeden dönmüş olur. "Eğer orada olursan eğlenceli olacak."

"Tamam, tabii." Liam yumurta tabağına yumuldu. Nedense çocuklarımın yemek yemesini izlemekten büyük zevk alıyorum. Bu, emzirdiğim zamanlara kadar uzanıyor. (Hannah bunun çok tuhaf olduğunu söylüyor.) "Bu yumurtalar harika anne."

"Teşekkür ."

"Gizli malzemen ne?" Ona göz

kırpıyorum. "Aşk."

Hannah hayatımda duyduğum en uzun iç çekişi yaptı. En az beş saniye sürüyor - ki bu bir iç çekiş için uzun bir süre. "Aman *Tanrım*, gizli malzeme Parmesan peyniri. Annem yumurtaların içine *hep* parmesan peyniri koyardı. Bunu biliyorsun Liam. Tanrım, sen tam bir..."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ben tam bir neyim,
Hannah." "Ne olduğunu biliyorsun."

Bir an için ikisi birbirine bakıyor ve oda o kadar sessiz ki kahve makinesinin uğultusunu duyabiliyorum. Ama sonra Liam yüksek sesle homurdanıyor ve yumurtalarına geri dönüyor. Kız kardeşinin sinirliliğini görmezden gelme yeteneğini kıskanıyorum. Eğer yumurta benim süper gücümse, Hannah'yı görmezden gelmek de Liam'ın. Söylediği hiçbir şey onu etkilemiyor. Ve gerçek şu ki, tartışmalarına rağmen Hannah Liam'a tapıyor. Yürümeye başladığı andan itibaren onu takip ediyordu. Bugünlerde muhtemelen evdeki en sevdiği kişi o. Sanırım Jason ve muhtemelen telefonundan sonra dördüncü sırada ben geliyorum.

"Sanırım bugün yumurtaların tadı özellikle güzel," diyor Liam. Ve gülümsüyor, Hannah'nın haksız yere uzun olduğundan şikâyet ettiği kirpikleriyle bana göz kırpıyor. "Teşekkürler anne. Sen en iyisisin."

Hannah da gözlerini deviriyor.

Hannah'yı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Onu kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

O benim kızım. O benim küçük kızım.

Ama Liam benim favorim. Elimde değil. O doğduğu ve ben anne olduğum andan itibaren, kaç çocuğum olursa olsun, onun benim favorim olacağını . Başka kimsenin şansı yoktu. Hannah yumurtalarımı daha çok sevse ve gözlerini devirmese bile fark etmezdi. Liam yine de benim favorim olacaktı.

O benim favorim, neler yapabileceğini bilsem bile. Ve
onu varlığımın her zerresiyle koruyacağım.

Bölüm 3

Erika

Hannah ve Liam kahvaltılarını bitirmek üzereyken arka kapı çarparak kapanır. Gelen Jason'dır, koşudan dönmüştür.

Yaklaşık bir yıl önce, ana banyomuz için bir tartı satın aldım. Kocam tartının üzerine ilk bastığında dehşete kapıldı. "Gerçekten bu kadar şişmanladım mı, Erika?" diye sordu bana sonraki birkaç gün boyunca yaklaşık yirmi kez. Ardından da "Bu kadar şişmanlamama nasıl izin verirsin?" dedi. Haftanın sonunda, tekrar forma gireceğine dair ciddi bir yemin etti. Doğru beslenecek, egzersiz yapacak ve evlendiğimiz zamanki kilosuna geri dönecekti (olmak gerekirse, evlendiğimizde en az 10 kilo fazlaydı).

O zaman gülmüştüm. Ama sonra gerçekten yaptı. Artık her sabah koşuyor. Devasa M&M sürahileri almıyor. Normal Coca-Cola'dan diyete geçti. (Ya da diyetten çok daha lezzetli olduğunu söylediği Coke Zero'ya, her ne kadar şüpheci olsam da). Tartıdaki rakamların ne olması gerektiği konusunda pek bir şey bilmiyorum ama kırk beş yaşında olan Jason'ın hayatının en iyi formunda olduğu aşikar. Göbeği yok olana kadar göbeklendiğini hiç fark etmemiştim. Geçenlerde başka çiftlerle bir araya geldiğimizde başka bir eş kocamın "seksi" olduğu yorumunu yaptı. Garip bir şekilde gurur duydum. Yine de orta yaşlı vücudumdaki yumuşak, sarkık bölgeleri sıkılaştırmak için kickbox ya da Zumba gibi bir şeylere başlamam gerektiğini hissettirdi.

"Erika!" Jason bana katılmak için topallayarak sobanın yanına geliyor, tişörtü terden ıslanmış. Dizinde son birkaç haftadır sorun var ama bunu atlatmaya çalışıyor. "Yumurta mı yapıyorsun? Açlıktan ölüyorum."

Cızırdayan tavaya bir yumurta kırıyorum. "."

Eğilip öpüyor, terli olmasına rağmen bu çok hoş. "Yumurta harika."

Hannah inliyor. "Aman Tanrım, baba. Lütfen."

"Sorun nedir?" Jason ona göz kırpıyor. "Sadece annenin yemeklerinden çok etkilendim."

Liam gülüyor. Hepimiz Jason'ın kelime oyunlarına alışığız. Genel kural her zaman berbat olmalarıdır, ama bazen o kadar berbat olurlar ki komik olurlar.

"Lütfen dur, baba." Hannah başını ona doğru sallıyor. "Şu anda çok yaltaklanıyorsun."

Hannah'nın Jason'ın ya da benim yaptığımız her şeyi tanımlamak için sık sık kullandığı kelime "cringe-y". Jason bunu eğlenceli bulsa da beni bir şekilde rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Gerekçesi, kendisinin hiçbir zaman havalı olmadığı, o halde genç kızının kendisini havalı bulmaması onu neden rahatsız etsin ki?

"Okul için hazırlanman gerekmiyor mu, Hannah?" Jason diyor. "Bugün yumurta sınavın yok mu?"

Bu sefer ben bile gülüyorum ama bu daha çok Hannah'nın yüzündeki ifadeden kaynaklanıyor.

Hannah giyinmek ve umarım çocuk ihmaliyle suçlanmamak için saçlarını taramak üzere yukarı fırlıyor, Liam ise ne zaman mahremiyet istediğimizi anladığı için oturma odasında dolaşıyor. Ben Jason'ın yumurtalarını karıştırmaya devam ediyorum. Yavaş yavaş.

"Yirmi yıldır senin yumurtalarını yediğimi biliyor musun?" Jason elini ensemde gezdirirken düşüncelere dalıyor. "Yirmi yıldır Erika'nın yumurtalarını yiyorum."

"Bıkmadın mı onlardan?" Bunu şaka olsun diye söylüyorum ama içimde küçük bir parça da olsa ciddi. Ne de olsa Jason geçen yılı formda geçirmek için harcadı. Çok daha seksi oldu. Tek ihtiyacı olan parlak yeni bir araba ve tel çerçeveli gözlüklerinin yerine takacağı lensler, sonra orta yaş krizi moduna girecek.

"Tabii ki hayır." Beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, bu da yumurta pişirme sürecini tamamen kesintiye uğratıyor, ama umursamıyorum. Henüz tıraş olmamış ve çenesi benimkini gıdıklıyor. "Umarım yirmi yıl daha yumurtalarını yiyebilirim."

"Gag!" Merdivenlerden *inen* Hannah, Jason'la aramızda geçen o güzel anı böldü. Mavi kot pantolon ve büyük boy bir tişört giymiş, saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde geriye toplamıştı. Muhtemelen şık bir dağınıklık yaratmaya çalışıyordu ama sadece dağınıktı. "İkinizin bir oda tutması gerek."

"Burası *bizim* evimiz." Jason kaşlarını ona doğru kaldırır. "Kira ödemeye başlamak istiyorsan, seksi karımı ne zaman öpebileceğimi bana söyleyebilirsin."

Hannah sadece gözlerini deviriyor.

"Pekâlâ, Hannah," diyorum. "Acele etmelisin. Okul servisi birazdan köşede olacak..." Saatime baktım. Bir dakika önce. "Lanet olsun."

". Sanırım bizi sen götürmek zorundasın." "Tanrım, bunun böyle olması çok komik..."

Hannah okul servisinden tutkuyla nefret ediyor. Hafta içi her gün uyandığı andan itibaren onu okula benim götürmem için bir plan yapıyor. Liam ehliyetini aldığında ikisini her sabah okula götürmesi konusunda anlaştık bile. Elbette, iki yıldan kısa bir süre sonra üniversiteye gidecek. Ve Hannah'nın direksiyon başına geçme düşüncesi dehşet verici.

Jason'ın yumurtalarını pişirmeyi bitirip Hannah ve Liam'ı isteksizce yeşil Toyota 4Runner'ıma bindiriyorum. SUV kullanan bir anne olacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de bu kadar büyük bir SUV. Liam doğduktan sonra bile küçük Honda Civic'imi bırakmamıştım. Ama sonra Jason, Civic'in arka koltuğuna iki araba koltuğu bağlamanın ne kadar zor olacağına dikkat çekti ve ben de bir üst modele geçme zamanının geldiğini anladım. Böylece bir SUV aldık. Kulağa melodramatik geldiğini biliyorum ama onu garajımda park halinde ilk gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Ama artık alıştım. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor, ki bu da arabada çocuklarınız olduğunda çok önemli. Bu yüzden Jason geçen hafta Liam'ı sürüş dersi için dışarı çıkardığında 4Runner'ı kullandı.

Hannah av tüfeğini çağırdı, ki bu talihsiz bir durum çünkü arabadaki müziği onun kontrol edeceği anlamına geliyor. Henüz sakal bırakma yeteneğine sahipmiş gibi görünmeyen genç erkeklerin müziklerine çok düşkün.

"*Lütfen* farklı bir şey dinleyebilir miyiz?" Liam yolculuğun iki dakikasında şikayet ediyor. Kabul etmek zorundayım. "Başka *bir şey var* mı?"

"Biliyor musun," diyor Hannah, "Justin Bieber inanılmaz yetenekli bir şarkıcı."

"Oh, öyle mi?"

"Evet, öyle!" Dağınık at kuyruğunu düzeltiyor. "Olağanüstü bir ses aralığı var."

Liam sırıtıyor. "Elbette. Onda sevdiğin şey bu. Ses aralığı." "Yani bence sevimli. Ne olmuş yani? *Olivia'yla* ilgilenmiyorsun ki.
onun zekası için."

Olivia mı? *Olivia* kim? Liam'ın tüm yüzünün kızardığını görmek için tam zamanında dikiz aynasına bakıyorum. Olaylara verdiği tepkileri maskeleme konusunda inanılmaz derecede yetenekli hale gelmişti ama bu sefer saklayamadı. Ama bir an için kafamı çevirip aynayı tekrar kontrol ettiğimde, soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı.

Araba kırmızı ışıkta kayarak durdu. "Olivia kim?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde söylüyorum.

Liam pencereden dışarı bakar. "Hiç kimse. Sadece bir kız."

Ama Tanrı'ya şükür Hannah bizimle arabada. "*Sadece bir kız* mı?" Homurdanıyor. "Liam ona sırılsıklam aşık."

Gülüyor. "Hayır, gülmüyorum."

"Aman Tanrım, sen de *öylesin*. İnkâr bile etme." Hannah bana yeni sırdaşıymışım gibi bakıyor. "Ona nasıl baktığını görmelisin. Ondan *tamamen hoşlanıyor*."

"Her neyse."

Oğluma bakmak için dikiz aynasına bir kez daha bakıyorum. Liam tanıdığım en soğukkanlı on altı yaşındaki çocuk. Doğal zekası ve özenli hazırlığının yanı sıra münazarada bu kadar iyi olmasının nedeni de bu. *Asla* soğukkanlılığını kaybetmez. Ne düşündüğünü kimseye belli etmez. Ama onu o kadar uzun zamandır tanıyorum ki genellikle anlayabiliyorum. Genellikle.

Okuldan sonra bu münazaraya gideceğim için çok mutluyum. Liam'ın performansını görmek istedim. Ona gelmek istediğimi söylememin sebebi buydu. Ve bunda ciddiydim. Ama şimdi gitmek için yeni ve daha önemli bir sebebim var.

Olivia'nın kim olduğunu bulmalıyım.

Ve ona korkunç bir şey olmasını engellemeliyim.

Bölüm 4

Sharon Anderson ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Liam Cass'i nereden tanıdığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Müdür olarak çalıştığım okulda anaokuluna gidiyordu." "Ne kadar süreyle devam etti?"

"Yaklaşık dört ay."

"Ve bu on bir yıl önce miydi?"

"Bu doğru."

"Yani on yıldan uzun bir süre önce dört ay boyunca okulunuza devam eden bir çocuğu hala hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Liam'ı hatırlıyorum. Hem de çok iyi." "Peki onun hakkındaki izleniminiz neydi?"

"İlk başta mı? Harika bir çocuğa benziyordu. Gerçekten sevimli. Zeki - kesinlikle sınıftaki en zeki çocuk. Toplantı sırasında ayağa kalkıp ezberlediği uzun bir konuşma yaptığını hatırlıyorum. Bir anaokulu öğrencisinin tüm bunları hatırlayabildiğine inanamamıştım. Çok etkilenmiştim."

"Nasıl olur da okula sadece dört ay devam eder? Okul yılı dokuz ay değil mi?"

"Liam... kovuldu."

"Bir anaokulu öğrencisi okuldan mı atıldı?"

"Bu alışılmadık bir durum. Ama koşullar bunu gerektiriyordu." "Anlıyorum. Peki bu neden oldu?"

"Bir olay oldu."

"Bana olayı anlatabilir misiniz?" "Evet..."

"Lütfen olayı anlatır mısınız, Bayan Anderson?" "Şeydi... bir kız vardı..."

"Evet...?"

"O ve Liam arkadaşlardı. Teneffüslerde sık sık birlikte oynarlarmış ya da öğretmeni daha sonra bana öyle söyledi. Sonra bir gün teneffüste kız ortadan kayboldu."

"Anlıyorum. Peki onu buldular mı?"

"Evet. Yaptılar. Ve o... iyiydi." "Onu nerede buldular?"

"Bunun kızla bir ilgisi var mı? Hani şu...?"

"Korkarım şu anda bunu tartışamayız."

"Evet. Evet, tabii ki. Ama sizce Liam..."

"Bir kez daha, Bayan Anderson, bu tartışabileceğim bir konu değil."

"Elbette. Özür dilerim."

"Şimdi bana bu kızı nerede bulduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Bana anlatılan hikayeye göre Liam ve küçük kız kapıcılık oynuyormuş. Teneffüste gizlice kaçmışlar ve emanet dolabına gitmişler. Görünüşe göre kız Liam'a oldukça aşıkmış ve Liam da onu ikna etmiş."

"Peki nezarethanede ne oldu?"

"Bir rulo koli bandı buldular. Ve onunla oynuyorlardı." "Onunla nasıl oynuyorlardı?"

"..."

"Bayan Anderson?"

"Özür dilerim. Sadece... çok şok ediciydi. Hâlâ almıyor. Bir anaokulu öğrencisi..."

"Ne yapardı?"

"Bileklerini koli bandıyla bağlamasına izin vermesi için onu ikna etti. Sonra ağzına bant yapıştırdı. Ve sonra..."

"Evet...?"

"Daha sonra ne yaptığından emin değiliz. Kesin olarak bildiğimiz tek şey onu dolaba kilitlediği ve uzaklaştığı. Kayıp olduğu fark edildiğinde ve öğretmenler onu aradığında bile, nerede kimseye söylemedi. Birkaç saat sonra nihayet onu bulduk.

-Dolabın zeminine bağlanmıştı ve kimseyle konuşmayı reddetti. Aslında günlerce."

"Sence ne yaptı?"

"Bilmiyorum. O sadece küçük bir çocuktu. O kadar kötü bir şey yapmış olabileceğini hayal etmek zor, ama onu bulduğumuzda kızın gözlerindeki bakış..."

"Anlıyorum."

"Tabii ki ailesi histerikti. Ve olan biten her şey göz önüne alındığında, Liam'ı okuldan atmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Yaptığı şey hakkında onunla yüzleştiğinizde nasıl tepki verdi?"

"Özür diledi. Tabii ki özür diledi. Bunun sadece eğlenceli bir oyun olduğunu ve kızın da bunu kabul ettiğini söyledi. Ağladı bile. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama ona hiç inanmadım. Ofisimde hıçkıra hıçkıra ağlarken bile inanılmaz derecede sahte görünüyordu. Üzgün olduğunu hiç sanmıyorum. Azıcık bile. Bence üzgün olduğu tek şey onu bulmuş olmamızdı."

Bölüm 5

Erika

Okul servisi geldikten yaklaşık altmış saniye sonra okula varıyorum.

Hannah hızlı bir veda edip arabadan dışarı fırladı. Anaokulundayken, sabahları onu bırakmaya çalıştığımda iki koluyla bacağıma nasıl yapıştığını hatırlıyorum. Ayrılmaya çalıştığımda, sanki biri onu öldürmeye çalışıyormuş gibi avazı çıktığı kadar bağırırdı. Şimdi ona bir veda öpücüğü bile vermeye kalksam, inanamayacağı kadar utanıyor.

Liam ise tam tersi. Daha küçükken, onu bıraktığımda benden ayrılmakta zorlanmazdı. Bana veda öpücüğü verir ve sonra hiç düşünmeden oynamaya koşardı. Şimdi ise arka koltuktan öne doğru eğilip beni yanağımdan öpüyor ve bu sevgi gösterisine tanık olabilecek herkesten habersiz.

"Hoşça kal anne." Arka kapıyı açar. "Seni seviyorum."

Gülümsüyorum. Liam'ın tam olarak doğru şeyi söyleme konusunda inanılmaz bir becerisi var. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Sırt çantasını omzuna atıyor ve zil çalmadan önce aceleyle ön kapıya doğru ilerliyor. Olivia olabilecek herhangi bir kıza bakarak onu izliyorum. İşimi kolaylaştıracak herhangi bir şey. Ve bu kolay bir iş değil. O büyüdükçe daha da zorlaşacak.

"Oradaki Erika Cass mi?"

Başımı kaldırdım. Jessica Martinson arabamın dışında durmuş, açık penceremden bana bakıyordu. Nereden geldiğini bilmiyorum, çünkü arabası görünürde yok. Okuldan birileriyle görüşüyor olmalıydı, ki bu da Okul Aile Birliği Başkanı olan Jessica için alışılmadık bir durum değil. Jessica ve ben yıllar önce Liam ve oğlu Tyler arkadaşken çok yakındık.

Jessica ve ben sadece Liam ve Tyler'ın arkadaşlığı sayesinde yakınlaştık ve çocuklar birlikte vakit geçirmeyi bıraktığından beri birbirimizden uzaklaştık. İtiraf etmeliyim ki, arkadaş olmayı bırakmaları beni endişelendirdi. Ben sordum

Liam'a Tyler Martinson'ı neden artık eve almadığını sordu ve o da omuz silkti. Eğer Hannah olsaydı, bu soru Tyler'ın yanlış yaptığı her şey hakkında bir saat sürecek bir monologa yol açardı. Ama Liam öyle biri değil. Olaylar hakkında kız kardeşinin konuştuğu gibi konuşmuyor.

Çocuklar birbirinden uzaklaşır. Her ikisi de daha büyüktür ve ortak kulüpleri ya da ilgi alanları yoktur. Tyler, Liam'dan daha popülerdir ve farklı çevrelerde koşarlar. Tyler futbol oynuyor, Liam ise atletizm ve münazara yapıyor. Ayrıca Liam'ın hiç yakın arkadaşı yok - diğer çocukların sahip olduğu türden sıkı arkadaşlıklar kurmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ama arkadaşlıklarının bozulmasına neyin sebep olduğu konusunda hep endişeliydim. Ayrı büyümeleri sorun değil. Ama Liam'ın arkadaşlıklarının sona ermesini hızlandıracak bir şey yapmış olması beni korkutuyor.

Bu kesinlikle ilk kez olmazdı.

"Aslında," diyor Jessica, "seni gördüğüme çok sevindim, Erika. Seninle konuşmam gereken bir konu var. Acil bir konu."

Acil mi? Midemde bir düğüm sıkılaşıyor. Liam bu sefer ne yaptı? "Ah..."

Altın sarısı saçlarından bir tutamı bir kulağının arkasına sıkıştırıyor. Hannah gibi dağınık bir at kuyruğu var ama Hannah'nınkinden farklı olarak onunki acı verecek kadar şık. "Bir kahve içebilir miyiz? Vaktin var mı?"

Bu sabah halletmem gereken uzun bir iş listem var ama hayır diyemiyorum. "Elbette."

"Harika! Charlie'ninkine ne dersin?"

Charlie's buradan beş dakika uzaklıkta bir lokanta. Sabahları hızlıca bir fincan kahve içmek için iyi. Jessica ve ben yıllar boyunca orada onlarca kez buluştuk. "Hemen oraya gidiyorum."

Bana göz kırpıyor. "Beş dakika sonra görüşürüz."

Jessica kendi dev doğru aceleyle uzaklaşırken direksiyonu kavrayan ellerime bakıyorum. Titriyorlardı. Jessica benimle ne hakkında konuşmak istiyor? O kadar da kötü olamaz, değil mi? Yeterince arkadaş canlısı görünüyor. Ama Jessica'nın sorunu da bu. Dudaklarında bir gülümsemeyle yüzünüze korkunç bir şey söyleyebilir. Bunu daha önce yaptığını gördüm.

Arabamı geri vitese takıp Charlie'nin evine doğru yola çıktım.

Bölüm 6

Olivia

Liam Cass sağ olsun, matematik dersinden kalıyorum.

Hayır, muhtemelen başarısız olmayacağım, ama işler benim için iyi görünmüyor. Matematikte iyiyimdir, A+ olmasa da hep A alırım. Ama bu dönem C alırsam şanslıyım. Ve hepsi Liam yüzünden. Çünkü saat on buçukta sınıfa adım attığım andan kırk dakika sonra zil çalana kadar tek odaklanabildiğim şey önümde oturan çocuk.

Ben hiç erkek delisi olmadım. Aynı şeyi durmadan erkekleri düşünen en iyi arkadaşım Madison için söyleyemem. Madison, önünde oturan yakışıklı bir çocuk yüzünden daha önce *kesinlikle* sınıfta kalmıştı. Hoşlandığı erkeklerle takılmak için sınavlara çalışmaktan vazgeçmiştir. Bu onun *olayı* sayılır. Ve ben onunla hep dalga geçerdim. Nasıl olur da bir *çocuğa* eğitiminden daha fazla öncelik verirsin? Demek istediğim, benim yaşımdaki erkeklerin hepsi oldukça aptal ve o kadar da çekici değiller - çoğunlukla yağlı yüzleri ve dağınık küçük sakalları var.

İyi bir üniversiteye girmek istiyorum, önceliğim bu. Yakışıklı bir çocuk için tüm geleceğini nasıl tehlikeye atarsın? Bu *çok* ezikçe.

Sonra bu yıl okulun ilk gününde Liam matematik dersinde önüme oturdu, bana gülümsemek için başını çevirdi ve ben yok oldum. Yağlı bir yüzü ya da yamalı sakalları yoktu, *muhteşemdi*. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bana her gülümsediğinde kalbim hızlanıyor. *Harika* bir gülümsemesi var. Ve *gerçekten* güzel kahverengi gözleri. Gözleri kremsi, sonsuz sütlü çikolata havuzları gibi. Bu adam hakkında kötü şiirler yazabilirim. Bir ay sonra, masamın tahtasına kazınmış bir kalbin içine baş harflerimizi kazıyor olacağım - işte o kadar kötü.

Birkaç gün önce bir sınavımız vardı ve tam anlamıyla bir felaketti. Çalışırken odaklanamıyorum çünkü ders kitabını açıp sinüs ve kosinüsleri gördüğüm anda aklım Liam'a gidiyor. Ve tabii ki sınava *girerken* de odaklanamıyordum, tam karşımda o otururken değil. Dişlerimin arasından geçtim - yetmiş iki. Liam, kim

Belli ki arkasında ben varken odaklanmakta hiç sorun yaşamıyor, doksan sekiz aldı.

Bu çocuk hakkında düşünmeyi bırakmalıyım. O sadece bir çocuk. Eğitimim çok daha önemli. Odaklanmalıyım.

Odaklan, Olivia.

Ancak Liam bugün sınıfa geldiğinde her zamanki kot pantolonunu ve tişörtünü giymiyor. Güzel bir haki pantolon ve gömlek giymiş. Ve bir kravat. Aman Tanrım, *kravat* takıyor. Genelde şirindir ama elbise giyince daha da güzelleşiyor. Yetişkin olduğunda ne kadar yakışıklı görüneceğine dair bir ön gösterim gibi. İsteğim dışında, midem taklalar atmaya başladı.

Odaklan, Olivia!

Liam önümdeki koltuğa kayarken bana bacaklarımı güçsüzleştiren o sırıtışını gösteriyor. "Hey," dedi.

"Hey," diye karşılık veriyorum. Söyleyecek zekice ya da komik bir şey bulmak için beynimi yokluyorum. Matematik dersinin çoğunu bunu yapmaya çalışarak geçiriyorum. "Çok şık giyinmişsin."

İyiydi, Olivia.

"Bugün bir tartışmamız var," diye açıklıyor. "Bu büyük bir olay. Başka bir okula karşı yarışacağız."

"Vay canına. Gergin misin?"

"Birazcık." Gülüyor, ancak sesinde belli ettiğinden daha gergin olduğunu düşündüren bir titreme var. "Eğer kazanırsak, Albany'deki eyalet yarışmasına gideceğiz. Bu oldukça havalı."

"Tartışma sırasında ne yaparsınız ki?"

Koyu kahverengi saçlarını kaşıyor. "Çoğunlukla tartışıyoruz. Eğlenceli sayılır." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Sen... gelip izlemek ister misin?"

"Ben mi?" diyorum utanç verici derecede cırtlak bir sesle.

Aman Tanrım, bu söylediğin çok aptalca bir şeydi. *Belli* ki beni davet ediyor. Başka kimi davet edebilir ki?

Peki bu ne *anlama geliyor*?

"Uh..." Gülümsemesi hafifçe kayar. "Yani, eğer istersen. Muhtemelen senin için oldukça sıkıcı olur. Muhtemelen gitmek istemezsin."

Olamaz, sözünü geri alıyor. "Hayır, eğlenceli olabilir gibi geliyor. Yapacağım başka bir şey yok."

Bu düpedüz yalan. Bugün okuldan sonra koro çalışmasında olmam gerekiyordu. Ama gerçek şu ki, denediğim son iki soloyu alamadığımdan beri korodan soğudum. Ve alsaydım bile Liam'a hayır diyemezdim. Beni ilk kez bir yere davet ediyor.

Gözleri parlıyor. "Bu harika olur. Yani, eğer gelebilirsen. Ama başka bir şey çıkarsa, o da olur. Önemli değil."

Buna inanamıyorum. Geldiğim için gerçekten mutlu görünüyor. Tanrım, artık derse odaklanmamın imkanı yok. Bu dönem matematikten berbat bir not alacağım. En korkuncu da şu anda hiç umurumda değil.

Bölüm 7

Erika

Charlie's'e girer girmez, tepemdeki neon ışıklara alışmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Bu ışıklar kendimi bildim bileli yanıp sönüyor, ama bu lokantanın cazibesinin bir parçası. Tıpkı plastik masalar ve yırtık tezgah örtüleri gibi. Charlie uzun zamandır buralarda ve bu gerçeği saklamak için hiç çaba sarf etmiyor.

Jessica çoktan bir masa bulmuş ve bir fincan kahvesini yudumluyor. Masaya yaklaşmadan önce bir süre onu izliyorum. Benim yaşımda olduğunu biliyorum ama harika görünüyor. Yüzünde benimle aynı gülme çizgileri var ama bir şekilde onları seksi gösteriyor. Lise futbol takımını destekleyen tişörtü ve babetlerle eşleştirdiği vücuda oturan yoga pantolonuyla evde oturan rahat anne görünümünde ustalaşmış. Hannah ve Liam'ın okula zamanında gidebilmesi için aceleyle giyinmek üzere yatak odasına girdiğimde parmaklarımın dokunduğu ilk şeyi üzerime geçirdim. Meğer anne kotu ve bir kazakmış. Ne diyebilirim ki, anne kotu rahattır.

Jessica ve ben, buradaki pek çok ebeveyn gibi evde oturan anneleriz. Bunun bir salgın olduğunu söyleyebiliriz. Jason'la tanıştığımda Manhattan'da bir gazetede gazeteci olarak çalışıyordum. Neredeyse hiç maaş almıyordum ama gazetede yukarı doğru bir hareketlilik vardı ve orada kalmaya devam etseydim muhtemelen şu anda oldukça iyi bir işim olurdu. Belki daha iyi bir gazeteye geçerdim. Belki de genel yayın yönetmeni olurdum. Ama hamile kaldıktan sonra Jason beni adaya taşınmaya ikna etti. Kabul ettim çünkü Manhattan'daki küçük dairemizden bıkmıştım ama adaya vardığımızda işe gidip gelmek çılgıncaydı. Çocuk bakımı için ödeyeceğimiz miktara yakın bile kazanmadığımı ve onun gelirinin bizi kolayca geçindirebileceğini belirtti.

Ben de bıraktım. Geçici olarak.

Liam anaokuluna başladıktan sonra işe geri dönmeye niyetliydim. Ama iki yıl sonra Hannah doğdu. Ve arasında her zaman acil bir durum ortaya . Hannah'nın kulağı

iki haftada bir enfeksiyon geçiriyor, kulak enfeksiyonu geçirmediği haftalarda ise konjonktivit oluyordu. Bir de Liam'la yaşadıkları var.

Şu anda *Nassau Nutshell* adlı yerel bir gazetede çalışıyorum. İsminden de anlaşılacağı üzere çok sert gazetecilik yapıyorlar. Haftada bir gazete çıkarıyorlar ve ben de çoğunlukla yerel etkinlikler veya ebeveynlik tavsiyeleri üzerine birkaç makaleyle katkıda bulunuyorum. Geçen hafta, tüm aile için yirmi dakika veya daha kısa sürede pişirebileceğiniz üç yemeği içeren bir makale yazdım. Bana her ay ödedikleri para, bu üç yemeği pişirmek için aldığım yiyeceklerin fiyatını bile karşılamadı ama beynimi harekete geçiriyor ve makaleleri evden yazabiliyorum. Gazete çıktığında ve tüm makalelerimi okuduğunda Jason her zaman büyük bir yaygara koparıyor ve benim imzamı basılı olarak görmek eğlenceli oluyor. Hayır, *The New York Times* değil. Ama bu da bir şeydir. Şimdilik.

Öte yandan Jessica, evde anne yaşam tarzını kesinlikle benimsemiş durumda. en görünür ebeveyn o ve çocukları aklınıza gelebilecek her türlü spor ve ders dışı aktiviteye katılıyor. Daha iyimser olduğum anlarda, Tyler ve Liam'ın bu yüzden artık arkadaş olmadıklarını umuyorum. Çünkü Tyler çok meşgul.

"Erika!" Karşısındaki kabine geçtiğimde Jessica bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Seninle biraz vakit geçirmek çok güzel. Yıllar oldu, değil mi?"

Havadan sudan konuşmayı bir kenara bırakıp bana acil olarak söylemen gereken şeyi söyleyebilir misin? Gülümsemeye zorladım. "Evet. Gerçekten öyle."

"Bunu daha sık , değil mi?" Başımı salladım.

"Kesinlikle."

Yapmayacağız. Eskiden okuldaki velilerin birçoğuyla arkadaştım ama artık mesafemi korumak için nedenlerim var.

Bir fincan kahve siparişi vermek için bir garsonu işaret ediyorum. Söyleyeceği her neyse, kafein aldıktan sonra daha kolay anlaşılacaktır. "Annen nasıl?" Jessica garson gittikten sonra soruyor.

Jessica Martinson politikacı olmalı. Tanıdığı herkes hakkında küçük ayrıntıları hatırlamakta harikadır. Bunun bir rol olduğunu bilsem de, annemi sormayı hatırlaması beni tuhaf bir şekilde etkiledi. Ve gerçek şu ki, annem son zamanlarda aklımdan hiç çıkmıyor. Neredeyse seksen yaşında ve New Jersey'de küçük bir evde tek başına yaşıyor. Ama o

Babam ben çok küçükken öldü ve o zamandan beri bu işi tek başına yapıyor.

"Dayanmaya çalışıyor," diyorum. "Daha yakına taşınmasını çok isterdim ama çok inatçı. Evinden asla ayrılmayacak."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Jessica kahvesinden bir yudum alır. İçine o kadar çok krema koymuş ki çikolatalı süt gibi görünüyor. "Benim annem de aynı şekilde. Evimizde onun için bir odamız var ama o yerinden kıpırdamıyor."

"Sanırım anlıyorum. Jersey'de bir sürü arkadaşı var." Jessica burnunu kırıştırır. "Ama orası *Jersey*."

İkimiz de gülüyoruz ve Jessica ile neden eskiden arkadaş olduğumu hatırlıyorum. Sevse de sevmese de insanlarla konuşmakta çok iyi. Bu anlamda Liam'dan pek farklı değil.

Ama gerçekten onun gibi değil. Hem de hiç. Kimse benzemez.

Boğazımı temizliyorum. "Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordun Jessica?"

Nefesimi tutup kahvesinden bir yudum daha almasını bekliyorum. "Doğru ya," diyor. "Yardımına ihtiyacım var, Erika. Film gecesi bir felakete dönüşüyor. Dizginleri ele alır mısın?"

Nefesimi bıraktım. Jessica'nın benimle konuşmak istediği konunun bu olduğunu bilmeliydim. Lisede yılda bir kez film gecesi düzenlenir. Futbol sahasına büyük bir ekran kurarlar ve giriş için insanlardan üçer dolar alırlar. Pizzanın dilimini iki dolardan satıyorlar. Bu, Okul Aile Birliği için büyük bir bağış toplama etkinliği ve bu nedenle bu organizasyonu yapmak Jessica'nın omuzlarında.

"Rachel işin başındaydı," diyor Jessica. "Ama kocası -Rob'u bilirsiniz- küçük bir kalp krizi geçirdi. O iyi ama aklı oyunda değil. Etkinlik iki hafta sonra ve henüz hiçbir şey organize edilmedi. Senin devralma şansın var mı? Lütfen?"

"Elbette," diye kabul ediyorum. Jessica'nın aksine ben Okul Aile Birliği'ni hiç hazmedemedim. Onunla yakın olduğumuz zamanlarda toplantılara giderdim ama toplantılar her zaman bunaltıcı derecede sıkıcı olurdu. Toplantılar sırasında tek yapmak istediğim telefonumu çıkarıp Candy Crush oynamak olduğu kendimi suçlu hissederdim. Ama elimden geldiğince okuldaki işler için gönüllü olmaya çalışıyorum.

"Sen bir yıldızsın, Erika!" Masanın üzerinden elimi tutmak için uzanıyor ve ben geri çekilme isteğime direniyorum. Liam'la ortak bir noktamız var: Sıradan bir fiziksel yakınlık beni rahatsız ediyor. "Çok teşekkür ederim. Bu haftaki Okul Aile Birliği toplantısına gelip organizasyona yardım edecek misin?"

Toprak yemeyi tercih ederim. "Tabii."

Garson kız kahvemi getirdi, bu da bana elimi geri çekmek için bir bahane verdi. Süt ya da şeker koymuyorum. Acı ve sade seviyorum.

"Hepimiz tekrar bir araya gelmeliyiz," diyor Jessica. "Senin ailen ve benim ailem. Oğlanların artık pek takılmaması üzücü. Hannah ve Emma da hiç anlaşamadılar."

"Evet." Sade içmeme rağmen kahvemi bir kaşıkla dalgınca karıştırıyorum. Bu buluşma asla gerçekleşmeyecek. Tyler ve Liam artık arkadaş değiller ve Hannah, Jessica'nın küçük kızından hiç hoşlanmıyor.

"Tabii ki..." Jessica omuz silkiyor. "Tyler bugünlerde boş zamanlarının çoğunu kızlarla geçiriyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olmalısın. Bahse girerim Liam'ın milyonlarca kız arkadaşı vardır."

Ağzım kurudu. Olivia. Onu bulmalıyım. "Aslında, henüz biriyle çıkmıyor."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bu şaşırtıcı. Liam... Şey, kızların ondan ne kadar hoşlandığını hep fark etmişimdir. Emma ve arkadaşlarının onun hakkında konuştuklarını bile duydum. Bir süredir ona büyük bir aşk besliyordu."

"Evet..." Bu konuda konuşmak bile beni hasta ediyor. İçten içe bunu gerçekten durduramayacağımı biliyorum. Bir yük treninin raylardan aşağıya doğru hızla ilerlemesi gibi. Onu yavaşlatmak için raylara birkaç büyük taş atabilirsiniz ama eninde sonunda geçecektir. Kahveme bakıyorum ve içimi bir bulantı dalgası kaplıyor. "Üzgünüm Jessica, ama şimdi fark ettim ki gitmem gereken bir randevum var."

"Oh." Güzel mavi gözlerini kırpıştırıyor. Olivia'nın gözlerinin nasıl olduğunu merak ediyorum. "Seni tekrar görmek güzeldi, Erika."

"Sen de." Ama ben çoktan masadan kalktım ve aceleyle kapıdan çıkıyorum.

Bölüm 8

Olivia

Hiç erkek arkadaşım olmadı.

Hiç bir erkekle öpüşmedim bile. Şey, bu doğru değil. Ortaokulda bir Doğruluk mu Cesaret mi oyunu sırasında yanağıma birkaç öpücük kondurmuştum. Ama onları saymıyorum. Onlar gerçek öpücükler değildi. Madison'ınki gibi değildi.

Madison'ın şimdiden iki erkek arkadaşı oldu. Şu anda Aidan adında biriyle çıkıyor ve ikisi *sürekli* öpüşüyorlar. Aidan gelip onu iğrenç, salyalı bir şekilde öpmeden Madison'la hiçbir şey yapamıyorum artık. İyi bir öpüşmeye bile benzemiyor. Öpüşmek buysa, bekleyebilirim.

Ama içimde Liam Cass'in öyle öpüşmeyeceğine dair bir his var.

Liam'ın öpücüklerinin nasıl olacağını çok düşünüyorum. Sadece matematik dersinde değil, her zaman.

Madison benden daha güzel, ama çok değil. Birden ona kadar bir ölçekte, o muhtemelen yedi, ben ise muhtemelen altıyım. Saçlarım faremsi kahverengi ve insanlar bana güzel gözlerim olduğunu söylüyor ama çok fazla çilim olduğunu biliyorum. Çocukken yüzümde çok fazla çil vardı ve bunların yaşlandıkça solması gerektiğini okumuştum. Ama benim aptal çillerim olması gerekeni yapmıyor. Evet, eskisinden daha açık renkliler ama yüzümün her yerinde *hala* bu küçük lekelerden var. Dışarı çıktığımda her tarafıma güneş kremi sürmeme ve küçük kardeşimin taktığım için benimle dalga geçtiği kocaman kenarlı bir şapkam olmasına rağmen.

Bu yüzden erkek arkadaşım yok. Aptal çillerim yüzünden.

Daha önce çıkma teklifi almadığımdan değil. Yılın başlarında bir çocuk bana çıkma teklif etti ve hayır dediğimde biraz pislik gibi davrandı ama ondan gerçekten hoşlanmadım. Erkek arkadaşım olsun diye herhangi biriyle çıkmak istemiyorum. Gerçekten *hoşlandığım* bir erkekle çıkmak istiyorum.

"İşte orada." Dev lise oditoryumunda seyirciler arasında otururken Madison'ı dürtüyorum. Benimle münazaraya gelmesi için onu ikna ettim.

Bugün Aidan'ın futbol antrenmanı olduğu için kabul etti ve zaten beklemesi . Az sayıda öğrenci ve veli izlemeye geldi ama seyirci sayısı oldukça azdı. Daha önce hiç münazara izlemedim, bu yüzden bugün benim için bir ilk olacak. Belki bir şeyler öğrenirim.

Tartıştıkları şey her neyse.

Madison bakışlarımı okulumuzun münazara takımının toplandığı sahneye doğru takip ediyor. Ve *o* da orada. Liam. Aman Tanrım, o güzel mavi düğmeli gömleğin içinde *çok* yakışıklı görünüyor. Bir kez daha, kalbim göğsümde garip bir şey yapıyor. Bilmesem doktora gitmem gerektiğini düşünürdüm.

"*Çok* ateşli," diye mırıldanıyorum koltuğumda arkama yaslanırken.

Madison tamamen çilsiz olan burnunu kırıştırıyor. Madison'ın tek bir çili bile yok ama her zaman çenesinden şikayet eder. "Bilmiyorum Liv. Ondan hoşlanmıyorum."

"Çok tuhafsın. Onun nesini beğenmedin? O, mükemmel ve muhteşem."

"O..." Madison'ın bakışları sahneye geri döner. "Bilmiyorum. Sadece gerçekten... Konuştuğunda çok yapmacık görünüyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Açıklaması zor. Diğer herkes gerçekmiş gibi hissediyorum, sanki gerçekten hayatı yaşıyorlarmış gibi. Ama Liam sanki bizimle takılmak için para alan bir aktör gibi."

Ona dik dik bakıyorum. "Sen neden , Mad?"

"Sadece söylüyorum. Ona tamamen güvenmediğimi hissediyorum. O bir sahtekar. Anlıyor musun?"

Ona Aidan ve Liam arasında kimin daha güvenilir olduğunun açık olduğunu söylemeyeceğim. Liam çok başarılı bir öğrenci ve hem münazara hem de atletizm takımında bir yıldız. Aidan ise boğa gibi yapılı, iki dersten kalıyor ve geçen yıl okul koridorunda yumruk yumruğa kavga ettiği için neredeyse okuldan atılıyordu. Beni huzursuz eden biri varsa, o da Aidan'dır.

Liam gözüme çarpıyor, belki de hayal görüyorum, ama beni gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor ve coşkuyla el sallıyor. Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanıyor olabilir mi? Yani, bugün beni davet etti. Belki de seviyordur. Bunu düşünmek bile kalbimin yeniden daha hızlı atmaya başlamasına yetiyor. Liam Cass. Tanrım, o *çok* tatlı.

Ama sonra sahnede onlarla birlikte olan başka bir kızla konuşmaya başlıyor. Bu Olivia Reynolds. O ve ben aynı adı paylaşıyoruz, ama bu

Benzerlikler burada bitiyor. O da Liam gibi münazara takımında ve *gerçekten çok* güzel. Profesyonelce şekillendirilmiş gibi görünen ipeksi sarı saçları var ve tamamen iri yapılı. Ne kadar zayıf olduğunu düşünürsek, *haksız* yere *iri*. Liam'la konuşurken, ikisi gerçekten çekici bir çift gibi görünüyor. Biz iki Olivia arasında, o açıkça üstün olan.

O etraftayken Liam benden nasıl hoşlanabilir?

Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bu arada, Liam münazara sırasında çok zekiydi. Neyi tartıştıklarını bile tam olarak anlamadım. Farklı eyaletler arasındaki ulaşımla ilgili bir şey. Gerçekten çok sıkıcı. Ama Liam *çok* iyi bir konuşmacı. Politikacı falan olmalı. Ne zaman konuşsa, herkes dikkatini ona veriyor. Madison bile telefonundan başını kaldırıp iki saniye falan bakıyor.

Jüri sonunda kararını verdi ve ev sahibi takımımız münazarayı kazandı. Elimden geldiğince yüksek sesle alkışlıyorum. Madison sadece gözlerini devirdi. Müfredat dışı aktivitelerle ilgilenmiyor ve dürüst olmak gerekirse ben de ilgilenmiyorum.

"Şimdi gidip onunla konuşacak mısın?" diye sordu bana.

"Ne?" Gözlerim odanın ön tarafına, Liam'ın Olivia Reynolds'la konuştuğu yere kayıyor. *Tekrar*. Tanrım, kız gerçekten çok güzel. Bu hiç adil değil. "*Şimdi* mi?"

Madison huffs. "Beni bütün o aptal, sıkıcı tartışmanın içine soktun ve gidip onunla konuşmayacak mısın? Ciddi misin Olivia?"

"O meşgul."

"Yani? Sözünü kes."

"Onunla durup konuşamam." "Neden?"

"Garip olurdu."

"Ciddiyim Liv." Bir elini kaldırdı. "Ben bile yapamıyorum."

Belki Liam, Olivia Reynolds'la konuşmasaydı ona yaklaşabilirdim. Ama yanılmıyorum. Şimdi oraya gidersem garip olur. Yani, benim sapık falan olduğumu düşünecek.

Madison'a bunu açıklamaya başlıyorum ama artık beni dinlemiyor çünkü Aidan onu bulmak için oditoryuma dalmış. Hâlâ futbol antrenmanından kalma kıyafetini giyiyor ve ter kokuyor. Tanrım, buraya gelmeden önce duş falan alamaz mıydı? Yaptığı ilk şey dudaklarını Madison'ınkilere yapıştırmak oluyor ve beş dakika kadar öpüşüyorlar.

Düz. Çok iğrenç. Bakmamaya çalışıyorum. Şu an gitsem muhtemelen fark etmezler bile.

"Hey, Aidan." Madison bir anlığına Aidan'dan ayrılıyor, muhtemelen nefes almaya ihtiyacı olduğu için. "Olivia'ya söyle, gidip Liam'la konuşsun."

Yüzüm yanıyor. Madison'ın erkek arkadaşına Liam'dan hoşlandığımı söylemesine şaşırmadım ama yine de bunu yapmasından nefret ediyorum. Madison ve benim artık hiç sırrımız olamaz mı? Ayrıca Aidan bilinmesi gereken en kötü insan. Çenesi düşük ve herkese söyleyecek.

"Liam Cass?" Aidan yüzünü buruşturur. "O adamdan nefret ediyorum. Tam bir pislik."

"O neden bir pislik?" Ben diyorum. "O gerçekten iyi biri."

Aidan . "Evet. *Sana* iyi davrandım. Her neyse, daha iyisini yapabilirsin Olivia." "*Ben* de öyle dedim," diye araya giriyor Madison.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum.

"Her neyse." Madison oturduğu yerden sırt çantasını aldı. "Aidan ve ben dışarı çıkıyoruz. Eve bırakmamı ister misin?"

Aidan araba kullanırken Madison'la öpüşmek ve bacaklarına dokunmak zorunda olduğu için düzensiz bir şekilde araba kullanırken kesinlikle arka koltukta oturmak istemiyorum. Eve kadar iki mil yürümeyi tercih ederim.

Aidan ve Madison arka kapıdan çıkarken ben koltuğuma geri oturuyorum. Gerçekten bir sapık olmalıyım çünkü hâlâ Liam'a bakıyorum. Giyinip kuşanmış çok iyi görünüyor. Bir yanım daha sonra bakabilmek için telefonumla fotoğrafını çekmek istiyor. Tamamen bakıyorum. Korkunç bir şey bu. Ama duramıyorum. İşte bu yüzden matematikten kalıyorum.

Liam münazara öğretmeni Bayan Randall ile konuşmak için yukarı çıkıyor ve sonra kırklı yaşlarında, kendisiyle aynı koyu renk saçlara ve gözlere sahip olan ve aynı zamanda benzer bir burnu olan çekici bir kadınla konuşuyor. Sanırım bu onun annesi. Ona çok benziyor. Ona karşı çok kibar görünüyor ki bu iyi bir şey. İnternette erkek çocukların annelerine karşı nazik olmalarının iyi bir şey olduğunu okumuştum. Madison'ın neden bahsettiğini bilmiyorum. Ona güvenmediğini nasıl söyleyebilir?

Salondaki insanların çoğu dışarı çıkana kadar Liam seyircilere bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Yüzünde yine o gülümseme beliriyor ve tüm vücudumda sıcak bir karıncalanma hissediyorum. Liam'ın Aidan gibi salyalı öpücükler vermediğinden eminim. Bahse girerim çok iyi öpüşüyordur.

Aman Tanrım, bana doğru geliyor.

Dudaklarımdaki aptal gülümsemeyi bastırmaya çalışarak ayağa kalkıyorum. Normal insanlar nasıl gülümser? Sanki unutmuşum gibi. Tanrım, benim bir ezik *olduğumu* düşünecek.

"Hey, Olivia," diyor.

"Selam," diyorum.

Kulağa hoş geliyor. Sıradan. Sesim cızırdamadı ve konuşurken tükürmedim. Skor.

Liam ensesini ovuşturuyor. Sahneye çıktığında kendinden çok emin görünüyordu. Ben topluluk önünde konuşmaktan korkarım ama o en ufak bir gerginlik göstermedi. Ama şimdi boynunu ovuşturuyor ve ayaklarını sürüyüp duruyor. "Yani, gördün mü?"

"Uh huh." Yumruklarımı sıkıyorum. Anormal derecede nemli görünüyorlar, sanki ateşim varmış gibi. "Gerçekten iyi bir iş çıkardın. Yani, ben öyle düşünüyorum. Daha önce hiç münazara görmemiştim."

"Teşekkürler." Öksürüyor ve gülümsüyor. "Gerçekten iyi geçti.

Kazandık." "Biliyorum."

"Oh."

Ve şimdi ikimiz de orada öylece duruyoruz. O gitmeden önce söyleyecek ilginç bir şey bulmaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Matematik ödevini yaptın mı?"

Bu kadar yeter.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Okul bittiğinden beri münazarayla meşguldüm."

"Ah. Doğru." Duh. Besbelli. Tanrım, neden böyle moron gibi konuşuyorum? "Ben yaptım ve o kadar da kötü değildi."

Aslında bu tamamen yalan. Liam'ı kısa bir süre sonra göreceğimi bilirken matematik ödevine odaklanmamın imkanı yoktu.

"Tamam, güzel." Tekrar öksürüyor. "Hey, dinle, Olivia, ben ve pistten bazı çocuklar yarın okuldan sonra Charlie'nin yerine gideceğiz, sadece takılmak ve biraz yemek yemek için. Sen... yani, bizimle gelmek ister misin?"

Ona bakıyorum. *Bana çıkma mı teklif* ediyor? "I..."

Yüzündeki gülümseme . "Önemli şey değil. Her iki şekilde de."

"Hayır, yani... evet. Gelmek isterim. Bu harika olur. Kulağa eğlenceli geliyor. Bilirsin işte."

Kahverengi gözleri parlıyor. "Evet, çok eğlenceli olacak."

"Evet." Ağzım neredeyse konuşamayacak kadar kuru.

"Peki... saat dört buçukta okulun önünde buluşmak ister misin? Antrenmandan sonra ve duş falan almak için zamana ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Tamam. Orada olacağım."

Tamam, belki bu resmi bir randevu değil. Ama gerçekten Liam'ın benden hoşlanabileceğini düşünüyorum. Yani, evet dediğimde gerçekten mutlu görünüyordu. Ve güzel kokmak için önceden duş almak istiyor. Yani, bunların hepsi iyi işaretler.

Aman Tanrım, Liam'la randevum var. Çok mutluyum!

Bölüm 9

Erika

Liam harika bir konuşmacıdır. Bir kalabalığın önüne çıkıp işini yapmakta her zaman iyi olmuştur. Eğer farklı olsaydı, siyaset için mükemmel olurdu. İyi konuşuyor, yakışıklı ve inanılmaz derecede zeki. Oğlumun pek çok iyi özelliği var.

Münazara başlamadan önce Liam güzel bir kızla derin bir sohbete dalmıştır. Kız da münazara takımında gibi görünmektedir, ancak bir model olabilirmiş gibi görünmektedir. Profesyonelce şekillendirilmiş gibi görünen sarı saçları var. Ve ne kadar zayıf olduğu düşünüldüğünde, göğüslerinin bu kadar büyük olması şaşırtıcı. On altı yaşındaki kızlar implant mı yaptırıyor? Bu fikir beni dehşete düşürüyor.

Yanımda cep telefonuyla uğraşan bir kadın var. Saçlarındaki aklar onun benim yaşlarımda olduğunu düşündürüyor - muhtemelen başka bir ebeveyn. "Affedersiniz," diyorum.

Yukarı bakıyor ve hoş bir şekilde gülümsüyor. "Evet?"

"Sahnedeki sarışın kızın adını biliyor musun? Sarı bluzlu olanın."

Kadın başını sallar. "Bu Olivia Reynolds. Gerçekten güçlü bir münazaracıdır. Ama çocuk kadar iyi değil. Liam."

"Liam benim oğlum," diyorum, bugünlerde Liam'dan bahsederken sık sık kendimden esirgediğim o gururlu dokunuşa bir an için izin veriyorum.

"Öyle mi?" Kadının gözleri parlıyor. "Şey, o kesinlikle *harika* biri. Çok yetenekli. Onunla gerçekten gurur duyuyor olmalısınız. Keşke benim oğlum da onun yarısı kadar iyi konuşabilseydi."

Gülümsüyorum, iltifatın tadını çıkarmaya çalışıyorum ama zihnim yarışıyor. Olivia Reynolds. Liam'ın ilgilendiği kız bu. Ve bu şaşırtıcı değil, çünkü o kesinlikle çok güzel. Tabii ki Liam ondan hoşlanır.

Bunu düzeltmeliyim.

Oğlumu öve öve bitiremeyen bu kadından özür dileyerek salondan çıkıyorum. Kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Münazara için zamanında döneceğim.

Telefonumdaki kişileri kontrol edip Frank Marino ismini arıyorum. İsmine tıkladığımda kalbim küt küt atıyor. Telefon bir kez çalıyor. Sonra tekrar.

Ben Frank. Mesaj bırakın.

Sesli mesaj.

"Frank? Ben Erika Cass. Seninle konuşmam gerek. Biri daha var... Lütfen beni ara. Mümkün olduğunca çabuk."

Frank çok güvenilirdir. Bu gece tekrar arayacak.

Öğrencilerin sahnede toplandığı konferans salonuna dönüyorum. Liam kürsünün arkasında. Bazen ona bakıyorum ve o küçücük çaresiz bebeğin nasıl büyüyüp bu yakışıklı, zeki genç adama dönüştüğünü anlayamıyorum. Liam bebekken, büyüdüğünde nasıl biri olacağını hayal ettiğim zamanlar oldu.

Çok saftım. Başıma gelecekler hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Liam her zamanki gibi harika bir performans sergiliyor. Sanki hiç şüphe varmış gibi münazarayı takımı kazandı. Mükemmel bir oyuncu ve konuşmacıdır. Üçüncü sınıftayken sınıfta bir sunum yapması gerekiyordu ve en güzel düğmeli gömleğini ve pantolonunu giymekte ısrar etti. Hatta bir yıl önce bir düğün için ona aldığım siyah klipsli kravatı bile çıkardı. Kesinlikle çok sevimli olduğunu düşündüm ve yaklaşık yüz fotoğrafını çektim. Aradan neredeyse on yıl geçti ve topluluk önünde konuşmayı hala aynı ciddiyetle yapıyor.

Liam aynı zamanda çok rekabetçi. Münazarayı ne kadar önemsediğini bilmiyorum ama kazanmayı kesinlikle önemsiyor. Ne zaman bir atletizm yarışmasında ya da münazarada başarılı olsa, harika bir ruh hali içinde oluyor. Ama başarılı olamazsa sessizleşiyor ve o akşam pek konuşmuyor. Şansına, kazanma konusunda çok iyi. Ve istediğini elde etmekte çok başarılı.

Bu sefer istediğini almasına izin vermeyeceğim.

Onu tebrik etmek için yanına gittiğimi görünce Liam'ın gözleri parlıyor. "Gördün mü anne? Kazandık! Eyalete gideceğiz!"

Ona sırıttım. "Harikaydın."

Kravatını gevşetiyor, bu da onu on altı yaşından daha büyük gösteriyor. Sekiz yaşından farklı olarak, artık kendi kravatını nasıl bağlayacağını biliyor - artık klipsli kravatlar yok. Birkaç yıl önce mükemmel bir şekilde yapana kadar aynada pratik yaparken izlemiştim onu. "Teşekkürler."

Ben daha bir şey söyleyemeden Bayan Randall kolunu benim koluma doladı ve beni oğlumdan uzaklaştırdı. Bayan Randall bir tarih öğretmeni.

aynı zamanda münazara takımının da sorumlusuydu. Liam'a birinci sınıfta Amerikan tarihi dersi vermişti ve onu münazara takımına katılması için teşvik eden de oydu. Liam'ın dersten A+ aldığını ve karnesindeki yorumun sınıfın en iyi öğrencisi olduğu şeklinde olduğunu hatırlıyorum. Şimdi Hannah'nın Amerikan tarihi dersi var, ancak Hannah'nın Bayan Randall'ın bir "sürtük" olduğuna dair son yorumuna dayanarak, kızımın benzer bir not alamayacağını hissediyorum.

"Bayan Cass!" Bayan Randall galibiyetten dolayı neredeyse parlıyor, gri saçları mantıklı topuzundan çözülüyor. "Liam orada harikaydı, değil mi?"

Liam'ın tekrar Olivia'yla konuşmaya gitmesi dikkatimi dağıtmış olsa da başımı sallıyorum. "Evet. Çok pratik yaptığını biliyorum."

"Çok çalışkan. Keşke tüm öğrencilerim böyle bir çalışma ahlakına sahip olsa." Bana gülümsüyor. Liam Cass hayranları kulübünde yer alıyor. "Bir sonraki durak Albany! Ve bahse girerim bu yıl ulusal yarışmalara katılacağız. Üniversiteye başvurduğunda özgeçmişinde harika görünecek."

Evet, iki yıldan kısa bir süre sonra Liam üniversiteye gidecek. Bunu düşünemiyorum bile. Onun yalnız ve kendi başına kalacağı düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Bu harika," diyorum.

Gülümsemesi dudaklarından hafifçe kayıyor. "Bu arada, bu konuyu şimdi açmaktan nefret ediyorum ama Hannah bu ay birkaç ev ödevini kaçırdı."

Dikkatimi Liam ve Olivia'dan ayırmak için söyleyebileceği tek şey buydu. "O... o mu yaptı?"

Bayan Randall yavaşça başını sallıyor. "Kaçırdığı her ödev genel notunu düşürüyor. Ve son sınav notu..."

"Biliyorum." Hannah'nın tarih sınavında benim imzamı gerektiren kırmızı notu düşünerek irkiliyorum. Liam'ın aksine, Hannah hiçbir zaman iyi bir öğrenci olmamıştı ama lise şu ana kadar ortaokuldan bile daha kötü olduğunu kanıtladı. "Onunla bu konuyu konuşacağım ve her gece bana ödevlerini gösterdiğinden emin olacağım."

"İşleri yoluna koyabileceğinden eminim." Bayan Randall önce Liam'a, sonra bana bakıyor. "Eminim bunu başarabilir."

Ne ima ettiğini biliyorum ama Hannah Liam'a hiç benzemiyor. Ona benzemiyor ve kişiliği de tamamen farklı. Bayan.

Randall, tutarsızlık nedeniyle hayal kırıklığına uğrayan ilk öğretmen değil.

Ama her öğretmen oğlumu sevmiyor. Yetişkinleri etkileme konusunda çok daha iyi hale geldi, ancak bazıları onun içini görebiliyor. Üç yıl kadar önce özellikle bir tanesi vardı. Bu bir daha asla düşünmek istemediğim bir karmaşa. Liam'ın ne yaptığını hatırladığımda.

Frank'le konuşmam lazım. Bu gece.

Bölüm 10

Erika

"Anne! Anne, beni dinliyor musun?"

Başımı lavabodaki bulaşıklardan kaldırıyorum. Ben tencereleri temizlerken Hannah'nın bulaşık makinesini boşaltması gerekiyordu ama onun yerine son birkaç dakikasını matematik sınıfındaki Ashley adında bir kız hakkında atıp tutarak geçirdi. Bugünkü olaylara o kadar dalmışım ki sanırım onu duymamışım. Hannah'nın son birkaç dakika içinde ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Beynimdeki şeridi geri sarabilmeyi umarak gözlerimi kapatıyorum ama yapamıyorum. Hannah her ne söylediyse sonsuza dek gitti.

"Um," dedim sonunda.

"Biliyordum!" Hannah muzaffer görünüyor. "Beni dinlemiyordun. Beni *hiç* dinlemiyorsun."

"Evet, dinliyorum."

"Peki. O zaman neler olduğunu anlat."

Duruladığım sos tenceresini yere bıraktım. "Amerikan tarihi ödevini teslim etmeyecek misin?"

Hannah'nın yanakları pembeleşir. "Sana söylemiştim. Bu ödevler çok aptalca." "Önemli değil. Yine de onları yapmak zorundasın."

"Ama ne anlamı var ki? Beş yüz yıl önce olan aptalca bir savaşı neden bilmem gerekiyor?"

"Devrimci savaş iki yüz elli yıl önce oldu, Hannah."

"Ugh!" Ellerini kalçalarına koyuyor. İki yaşından beri üzgün olduğunda bunu yapıyor. "Ne fark eder ki? Hala çok uzun zaman önceydi."

"Bunun aptalca olduğunu düşünüp düşünmemeniz önemli değil. Bu senin eğitiminin bir parçası. Liam her zaman-"

"Doğru. Liam. Onun gibi olmamı istiyorsun. Çünkü o *çok* mükemmel."

Hannah'ya dönüp solgun, yuvarlak yüzüne bakıyorum. Alaycı olup olmadığından tam olarak emin değilim. Liam'la ilgili en kötü şeylerin çoğu o çok daha küçükken oldu -Hannah'nın hatırlamak için bile çok küçük olduğunu tahmin ediyorum. Onu Dr. Hebert'e gönderdiğimizde o sadece yedi, Hannah ise beş yaşındaydı. Onu olanlardan korumak için elimden geleni yaptım ama bazen ne kadarını bildiğini merak ediyorum.

Hannah bir şey biliyor mu? *Her şeyi* mi? Liam ona ne söyledi? Arabada Olivia'dan Liam'a takılmak için mi yoksa beni için mi bahsetti? "Ne de olsa," diye ekliyor Hannah, "o senin *favorin*, değil mi?"

Yanaklarım yanıyor. Liam'ı ona tercih ettiğimin bu kadar belli olmasından nefret ediyorum. Etmemeliyim. Bu berbat bir ebeveynliğin işareti. Bir keresinde çoğu çocuğun ebeveynlerinin kendileriyle gurur duymasını istediğini okumuştum, bu yüzden Hannah'nın asla kardeşi kadar başarılı olamayacağını hissediyorsa okulda zorlanması mantıklı.

"Hannah," diyorum, "bunun doğru olmadığını biliyorsun. İkinizi de eşit derecede seviyorum." Homurdanıyor.

"Bak. Neden birlikte bir şeyler yapmıyoruz? Sadece ikimiz. Bu hafta sonu seni alışveriş merkezine götürebilirim ve sana yeni kıyafetler alabiliriz. Neredeyse bir yıldır alışveriş yapmadık. Sana borçluyum."

Kızım bana gözlerini kısarak bakıyor ama onu kazanmak için fazla bir şey gerekmiyor. Yeni kıyafetler genelde işe yarar. "Cumartesi günü gidebilir miyiz?"

"Elbette."

"Peki sonra Purple Haze'e gidebilir miyiz?"

Purple Haze, Hannah'nın küçük bir çocukken çok sevdiği bir dondurmacı. "Tabii ki."

Dudakları bir gülümsemeyle genişler. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Tabii sonra kendimi sorgulamaya başlıyorum. Hannah'nın tarih ödevlerini teslim etmediğini fark ettim. Belki de bu durum bir ödül gerektirmiyordur. Ama şimdi ona bunu yapacağımızı söylediğime göre, bunu geri alamam.

"Ama" diye ekliyorum, "ancak bu hafta tüm tarih ödevlerini teslim edersen gideceğiz. Ve ben de *görmek* istiyorum, Hannah."

Hannah surat asmaya başlayacakmış gibi görünüyor ama sonra omuzları düşüyor. "Tamam. Peki."

Küçük bir zafer.

Bulaşıklarla daha fazla uğraşamadan ön kapı açılıyor ve kocamla oğlumun ağır ayak sesleri mutfağa süzülüyor. Jason

Liam'ı bu gece başka bir sürüş dersine götürdü. Görünüşe göre, işler çok iyi gidiyor-Liam direksiyon başında doğuştan yetenekli. Bunda şaşılacak bir şey yok.

Bizi mutfakta bulmaya geliyorlar, akşamki işlerimizi ancak bitirebilmişiz. Jason geniş geniş sırıtıyor ve bir kolunu Liam'ın omuzlarına doluyor. "Ne diyebilirim ki, Erika? Çocuğumuz harika bir sürücü. Tıpkı babası gibi."

Ona bir bakış attım.

Jason hemen, "Ve annesi," diye ekler.

Hannah homurdanıyor. "İyi kurtardın

baba."

Birden fazla kez Jason'ı tamamen kırbaçladığımı söyledi. Doğru mu bilmiyorum ama o iyi bir koca. Çöpü atması için başının etini yemem gerekmiyor, yıldönümlerimizi hep hatırlıyor ve çocuklar küçükken kendi payına düşenden çok daha fazla bez değiştirdi.

Onunla ilgili değiştirebileceğim bir şey varsa, o da biraz daha rahat olmasını isterdim. Özellikle de Liam hakkındaki endişelerim söz konusu olduğunda. Her zaman her şeyi "erkek adam erkek adamdır" diye geçiştirdi. Ama biliyorum ki bir gün işler o kadar kötüleşecek ki artık bunu yapamayacak.

Liam'a bakıyorum, onu izlediğimi fark edene kadar yüzünde hiçbir ifade yok. Sonra gülümsüyor. "Ehliyetimi almak için sabırsızlanıyorum," diyor.

"Sonra da sabah beni okula bırakabilirsin," diye seslendi Hannah.

Yukarı.

"Elbette." Liam bana sert bir bakış attı. "Annemle babam bana bir araba alırsa."

"Göreceğiz," diyor Jason. "Şimdilik annenin Toyota'sıyla idare et."

"Muhtemelen sana da bir tane alırız" diye eklemesini bekleyerek kendimi

destekliyorum.

doğum günün." Ama yapmıyor. Tanrı'ya şükür. Liam'ın iyi bir sürücü olacağını düşünüyorum ama kendi arabası olması beni biraz tedirgin ediyor.

"Ama Liam bugün harikaydı." Jason bulaşık makinesinin başında bana katılıyor ve Hannah'nın işi olmasına rağmen bulaşıkları kendi başına boşaltmaya başlıyor. "Aynalarını kontrol etmesi gerektiği zaman kontrol etti. Her dur işaretine geldiğimizde doğru olanı yaptı. Bir kez bile korkmadım."

Liam gülüyor. "Teşekkürler, baba."

"Dışarıda dikkatli olmalısın," diyor. Bulaşık makinesinden birkaç tabak çıkarıyor ve düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Hey.

Bir araba kazasında sol kolunu ve bacağını kaybeden adamı duydunuz mu? Ama şimdi iyi."

Hannah bir inilti çıkardı. Liam ve ben sessiz kaldık. "Şu anda *iyi*," diyor Jason. "Çünkü sol kolu ya da bacağı yok. Anladın mı?"

"Hayır, anlıyorum," diyorum.

Jason bana sırıtıyor. "Şey, gülmüyorsun. Bu yüzden açıklamam gerektiğini düşündüm."

"Hayır."

Jason göz kırpıyor. Çocuklar doğmadan önce bile sevimsiz şakalar yapardı. Ama o zamanlar, şakaların çoğu müstehcen bir çift anlam içeriyordu. Şimdi ise düpedüz baba şakaları. Ama kimse gülmese de bunları yapmakta ısrar etmesini sevimli buluyorum.

Telefonum oturma odasından çalmaya başladı. iPhone'umla birlikte gelen genel zil sesini kullanıyorum, çünkü değiştirmeye üşeniyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, nasıl yapacağımdan da emin değilim. Kocam teknik bir adam ve telefonumun zil sesini değiştiremiyorum.

Aceleyle telefona gidiyorum ve çalmayı kesmeden açıyorum. Ekranda beliren isme . Frank Marino.

Frank beni geri arıyor.

Telefona cevap vermek için sessizce dışarı çıktım. Ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bölüm 11

Erika

"Erika Cass."

Frank'in Brooklyn aksanı telefonda çınlıyor. O kadar kalın ki orada doğup büyüdüğünü anlıyorsunuz. Onu dört yıl önce Sarı Sayfalar'da buldum. Özel dedektifler diye arattım ve rastgele bir isim seçtim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Frank'in onun kadar iyi olduğu ortaya çıktığı için şanslıyım.

Onun yardımı olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

"Merhaba Frank," diyorum. "Beni bu kadar çabuk geri aradığın için teşekkürler." "Senin için mi, Erika? Herhangi bir şey için. Neye ihtiyacın var?"

Frank tatlı dilli biri. Üç yıl önce, onu işe aldığım ilk işten hemen önce onunla ilk ve tek kez yüz yüze görüştüğümde böyle düşünmüştüm. Tıpkı kulağa geldiği gibi görünüyordu; griye çalan yağlı siyah saçları, yıllarca sigara içmekten sararmış dişleri ve hiçbir şeyi kaçırmayan keskin gözleri. Adam beni geriyordu. Ama her zaman ondan istediğim her şeyi yaptı. Doğru fiyat için.

"Kızın adı Olivia Reynolds," diyorum. "Liam'ın okuluna gidiyor. Geçen seferkiyle aynı düzenleme. Tamam mı?"

Frank sessiz, umutla bilgileri karalıyor. "Olivia Reynolds. Kulağa geldiği gibi mi yazılıyor?"

"Evet."

"Anladım."

"Geçen seferkiyle aynı şey. Tamam mı?"

"Tamam, anladın." Diğer hattan sesler geliyor. "Çocuğunu engellemek için bu kadar hevesli bir kadın görmemiştim. Bazen bunu bir gün terapide tartışacağını düşünüyorum."

Parmaklarım, parmak uçlarım karıncalanana kadar telefonun etrafında sıkılıyor. Frank bunu benim için birçok kez yaptı ve ilk kez yorum yapma ihtiyacı hissetti. "Eğer yapmak istemiyorsan, başka birini bulurum."

"Hayır, değil."

"Çünkü eğer yapmayacaksan, şimdi söyle."

"Kahretsin, Erika. Sakin ol. Sadece şaka ."

Omuzlarım gevşedi. "Güzel."

"Bir şey daha var," diyor Frank. "Fiyatlarım ." "Ne kadar?"

Geçen sefer ödediğimin neredeyse iki katı bir rakam söyledi. Göğsüm sıkışıyor. Başka birini bulacağımı söylediğimde bunun boş bir tehdit olduğunu biliyor. Başka birini bulamayacağımı biliyor. Ona ihtiyacım var. "Tamam."

"Seninle çalışmak her zamanki gibi çok güzel, Erika."

Sadece işini yap, seni bok parçası. Dişlerimi sıkıyorum, kafamdan geçen kelimeleri söyleyemediğim için kızgınım. Ama yapmasını istediğim şeyi yapacak. Oğlumu kendinden kurtarmama yardım edecek.

Bölüm 12

Olivia

Gerçek bir randevu olmasa da, bu akşam Liam'la lokantaya gideceğim için daha gergin olamazdım.

Dün gece dolabımdaki her şeyi aynanın önünde denedim. İki kere. Çok kısa bir etek giydim ve Liam'ın onu üzerimde görmesini çok isterdim ama çok zorluyormuşum gibi görünecekti. (Ayrıca, annemin evden çıkmama izin vereceğinden de tam olarak emin değilim.) Sonuçta atletizm takımı antrenmanından sonra yemek yemek için dışarı çıkacağız. Sonunda şirin bir gündelik kıyafet giymeye karar verdim. En güzel skinny jean'imi kırmızı bir atletle eşleştirdim. Sonra aynanın karşısında bir saat daha geçirip saçımı düzeltmeye çalışıyorum.

Erkekler çok yorucu.

Şu anda okulun önünde sevimli atletim ve kot pantolonumla duruyorum, ısınmak için vücudumu sarıyorum. Kollarımın üstü küçük küçük tüylerimle kaplı ama ceketim çok seksi değil ve Liam'ın önünde istemiyorum. Umarım onun için ne kadar acı çektiğimi takdir eder.

Madison benimle beklemeye karar verdi ama keşke beklemeseydi. Şu anda pozitif bir enerji kaynağı değil. Liam'ı hiçbir zaman çok sevmedi ama şu anda düpedüz destekleyici değil. Daha başlamadan Liam'dan vazgeçmem için beni ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Ve her şeyin ötesinde, *geç kaldı*." Madison cebinden telefonunu çıkarıyor ve bana saati göstermek için yüzüme doğru itiyor. "İstediğin bu mu? Seni sürekli bekletecek bir adam mı?"

"Bana geç kalabileceğini söyledi." Isınmak için koşmaya başlıyorum ama sonra terlemekten korkuyorum. "Atletizm antrenmanında. Zamanında çıkmadıysa bu onun suçu değil."

Aidan'ın *her zaman* geç kalmasından bahsetmiyorum bile. Bu neredeyse garanti.

Madison suratını asarak alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Sadece senin için yanlış kişi olduğunu düşünüyorum."

"Neye dayanarak?"

"Şuna dayanarak..." Orada sadece bizim durduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor. "Bak, bunu sana söylemek istemezdim ama... biliyorsun, Tyler Martinson eskiden Liam'la yakın arkadaştı."

Tyler Martinson ismini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Aidan'la futbol oynayan o iğrenç sporcu çocuklardan biri. Sırf bu yüzden, yılın başında onunla biraz vakit geçiriyordum ve bana çıkma teklif ettiğinde o kadar da şaşırmadım. Ama ona karşı en ufak bir çekim bile hissetmiyordum, bu yüzden onu geri çevirdim. Şaşırmış gibiydi, sanki bana çıkma teklif ederek bir *iyilik* yapıyordu ve hayır dediğime inanamıyordu. Verdiği iğrenç yanıt, hayır dediğime daha da memnun olmamı sağladı.

"Görünüşe göre..." Madison sesini bir kademe alçaltıyor. "Tyler, Liam'la arkadaş olmayı bırakması gerektiğini söyledi çünkü Liam gerçekten deli. Bütün bu çılgınca şeyleri söylüyor ve yapıyordu. Ve Tyler gerçekten çıldırdı."

Gözlerimi devirme bastırıyorum. "Ne gibi çılgınca?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf ediyor Madison. "Ama görünüşe göre, *gerçekten* kötü şeylermiş. Mesela Tyler ondan gerçekten *korkuyormuş*. Liam'ın gerçekten berbat biri olduğunu ve onunla ilişkiye giren her kızın pişman olacağını söyledi."

Şimdi gerçekten gözlerimi deviriyorum. "*Hadi* ama. Buna inanıyor musun?"

"Evet, biliyorum! Liv, sana adamla ilgili kötü hislerim olduğunu söylemiştim. Onda bir şeyler var..."

"Ben göremiyorum."

"O zaman körsün."

En iyi arkadaşıma bakıyorum ve göğsümde bir öfke patlaması hissediyorum. Bunu bana neden yapıyor? Liam'dan ne kadar hoşlandığımı biliyor. İki pislikle çıktı ve ben ikisi hakkında da tek bir kötü söz söylemedim. Ama bu şu anda değişmek üzere.

"Eh," diyorum, "en azından Aidan'dan daha iyi."

Madison'ın ağzı açık kalır. "Sen neden bahsediyorsun? Aidan'ın nesi var?"

"Şaka mı yapıyorsun? Aidan tam bir pislik. Sana pislikmişsin gibi davranıyor ve neredeyse okuldan atılacak. Alt sınıflara zorbalık yapıyor. Ve muhtemelen steroid kullanıyor."

Madison'ın yanaklarından birinde iki küçük pembe leke beliriyor. "O steroid kullanmaz."

"İyi. Ama diğer her şey doğru." Gözlerinin içine bakıyorum, bana karşı çıkması için cesaretlendiriyorum. Yapmıyor, çünkü tamamen haklıyım. "Ama korkunç olan *Liam*. Çünkü sana kötü bir *izlenim* veriyor. Aman Tanrım, ne kadar *korkunç*."

Madison'ın yanaklarındaki pembe noktalar genişliyor. "Güzel. Bir psikopatla çıkmak mı istiyorsun? Buyur."

Madison bu sözlerle topuklarının üzerinde dönüyor ve muhtemelen Aidan'ı bulmak için uzaklaşıyor. Uzaklaşırken kirli sarı atkuyruğu arkasından saldırgan bir şekilde sallanıyor. Daha önce de kavga etmiştik ama bu şimdiye kadarki en büyük kavgamızmış gibi geliyor. Bu beni huzursuz ediyor.

Ama Liam belirdiğinde mucizevi bir şekilde tüm bunları unutuyorum. Atletizm takımı tişörtü, bol kot pantolonu ve hafif ceketi içinde, duştan yeni çıkmış saçları hafif nemli, fevkalade yakışıklı görünüyor. Bana gülümsüyor ve kalbim göğsümde küçük bir dans yapıyor. Ne olmuş yani Madison ve ben kavga mı ediyoruz? Şu anda bunu düşünemiyorum bile. "Geldin," diyor Liam, sanki biraz şaşırmış ve memnun olmuş gibi. Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Tabii ki geldim. Geleceğimi söyledim."

"Evet, ama..." Başını öne eğdi. "Her neyse, burada olmana sevindim."

Bu adam deli *değil*. Yok artık. Madison'ın neden bahsettiğini bilmiyorum. Aidan ve Tyler'ın Liam'ı kıskandıkları çok açık çünkü okulda çok başarılı ve tüm kızlar onu sevimli buluyor.

"Soğuk görünüyorsun," diye gözlemliyor.

Yalan söylemeyeceğim. Şu anda çok üşüyorum. Dişlerim biraz takırdıyor ve dudaklarım maviye dönüyor gibi hissediyorum. Ama şikayet ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum. "Belki birazcık."

Ve sonra Liam beni tamamen eriten bir şey yaptı. Ceketini çıkarıp bana uzattı. "Al. Al bunu."

"Ama o zaman üşürsün."

"Hayır. Ben iyiyim. Koşmaktan hala ateşim var."

Daha önce hiç bir erkeği öpmemiştim, ama nedense daha önce bir erkeğin benim için cesur, romantik bir jest yapmamış olması daha önemli görünüyor. Liam'a birkaç aydır aşığım ama şu anda sırılsıklam aşık oldum.

Tamamen aşığım.

Bölüm 13

Olivia Reynolds ile Polis Görüşmesinin Transkripti:

"Olivia, Liam Cass ile olan ilişkini anlatabilir misin?"

"Münazara takımında beraberiz. Son iki yıldır öyleyiz."

"Onunla arkadaş mısınız?"

"Evet. Yani, bir süredir takımda beraberiz. Bu yüzden çok konuşuyoruz. Yani, sadece tartışırken değil."

"Acaba sen tarif et senin ilişki ile Liam olarak daha fazla dostluktan daha mı önemli?"

"Şey, hayır. Tam olarak değil, ama... bakın, polisle bu konu hakkında konuşurken kendimi garip hissediyorum... bu utanç verici..."

"Ama bunun neden önemli olduğunu anlıyorsunuz."

"Evet. Elbette. Yani, seni bu yüzden aradım. Düşündüm ki... belki bana ne olduğunu sana anlatırsam yardımı dokunur."

"Bizimle iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz." "Evet..."

"Asıl soruya dönecek olursak: Liam Cass ile herhangi romantik ilişkiniz oldu mu?"

"Şey, hayır. Resmi olarak değil. Ama... Ben bir ..."

"Ne?"

"Ben... Ben ondan hoşlandım. Hem *de çok*. Sevimli olduğunu düşündüm. Ve münazarada gerçekten çok iyi, biliyor musun?"

"Size karşı romantik niyetlerini ifade etti mi?"

"Dürüstçe mi? Yani, bazen öyle olduğunu düşündüm. Bir keresinde beni eve bıraktı ama hiçbir şey olmadı. Belli ki başka birini daha çok seviyordu."

"Peki sonra ne oldu?" "..."

"Olivia, daha önce bana anlattıklarını bize de anlatabilirsen, daha sonra neler olduğunu..."

"Şu adamdan mı bahsediyorsun?"

"Doğru. Sokakta bir adamın size yaklaştığını söylemiştiniz."

"Evet. Köpeğimi gezdiriyordum ve yaşlı bir adam - belki elli yaşlarındaydı - yanıma geldi ve bana Olivia Reynolds olup olmadığımı sordu. Bu beni çok korkuttu çünkü bilirsiniz, köpeğini gezdirmeye çıkan ve bir daha eve dönmeyen kızlarla ilgili hikayeler duyarsınız. Ve biraz da ürkütücü görünüyordu."

"Nasıl ürkütücü görünüyordu?"

"Bilmiyorum. Sigara gibi kokuyordu ve dişleri sarı gibiydi. Muhtemelen sigara yüzünden, değil mi? İşte bu yüzden asla sigara içmeyeceğim. Ya da vape. Elektronik sigara daha da kötü. Sağlık öğretmenim elektronik sigaradan ciğerlerinizin mikrodalga patlamış mısır gibi göründüğü patlamış mısır akciğerine yakalanabileceğinizi söylüyor."

"Ah, doğru. Peki sonra ne oldu, Olivia?"

"Bu yüzden gerçekten bir şey söylemedim. Sadece adama baktım ama kim olduğumu biliyor gibiydi. Sonra bana Liam'ı tanıyıp tanımadığımı sordu ve bu *gerçekten çok* garipti."

"Ne dedin sen?"

"Evet dedim."

"Peki o zaman ne dedi?"

"Benim hakkımda bildiği her şeyi anlatmaya başladı. Kötü şeyler. Yani, *gerçekten* kötü değil. *O kadar* kötü bir şey yapmadım. Ama telefonumda ailemin ya da öğretmenlerimin görmesini istemediğim tüm mesajların ekran görüntüleri vardı. Ve başka şeyler."

"Ne tür şeyler?"

"Bunu sana söylemek zorunda mıyım?"

"Tüm bilgilere sahip olmak isteriz."

"Yasadışı değildi. Yemin ederim."

"Başın belada değil, Olivia. Söz veriyorum. Sadece bize gerçeği söyle."

"Tamam... şey, geçen yıl bir adamla çıkıyordum ve ona göndermemem gereken bazı fotoğraflarımı gönderdim. Gerçekten aptalcaydı. Ve o ürkütücü adamın o fotoğrafları nasıl elde ettiğini bilmiyorum. Tanrım, bu çok utanç verici..."

"Peki sonra ne oldu?"

"Adam Liam'la takılmaya devam edersem herkese göstereceğini söyledi."

"Peki ne dedin?"

"Ne düşünüyorsun? Liam'dan hoşlanıyordum ama başımı belaya sokacak kadar değil. Bu yüzden artık onunla takılmayacağımı söyledim."

"Peki ya sen?"

"Evet. Ama açıkçası pek de önemli değildi, çünkü ertesi gün... Bilirsiniz işte."

"O adamın sana neden Liam' takılmamanı söylediği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Sadece her şeyden çok korkmuştum. Düşündüm ki... Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadarki en tuhaf şeydi."

"Teşekkür ederim Olivia. Bu çok yardımcı oldu."

"Dedektif?"

"Evet?"

"Gerçekten Liam'ın yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Ne yazık ki soruşturmamızın hiçbir detayını sizinle paylaşamam."

"Sadece şunu söylemek istiyorum... Öyle bir şey yaptığını sanmıyorum.

Onu iki yılı aşkın süredir tanıyorum.

ve o gerçekten iyi bir adam. Bunu sadece sevimli olduğu için söylemiyorum. Rekabet konusunda gerçekten ciddi ve çok zeki ve *bunu yapamaz*. *Yapabileceğini* sanmıyorum. Yani, ne tür bir insan böyle bir şey yapar? Bunu hayal bile edemiyorum."

"O zaman neden bizimle iletişime geçtiniz?"

"Çünkü... Bilmiyorum. Liam'ın yaptığını sanmıyorum. Ama sanırım tam olarak emin değilim. Asla bilemezsin."

Bölüm 14

Olivia

Lokantaya yaklaşık bir mil var ve Liam'la birlikte yürüyoruz. Aslında koşu takımının yarısı ve bazı kız arkadaşlarıyla birlikteyiz ama Liam ve ben onların arkasında duruyoruz. Ceketi sıcacık ve onun gibi kokuyor -Dial sabunu. Kolları parmak uçlarımın zar zor gireceği kadar uzun.

Çoğunlukla matematik dersi hakkında konuşuyoruz. Liam, Bay Gregor'un eski peynir gibi koktuğunu söylüyor ki bu aslında oldukça doğru. Bay Gregor'dan pek hoşlanmıyor gibi görünüyor, bu beni şaşırtıyor çünkü o sınıfta birçok çocuk ukala gibi davranıyor ama Liam öyle değil. Bay Gregor'un yüzüne karşı çok kibar. Bay Gregor'un en sevdiği öğrencilerden biri olduğu hissine kapılıyorum ve bu sadece sınıfta başarılı olduğu için değil.

Yürürken Liam bana çok yakın duruyor. Birkaç kez eli parmak uçlarıma değiyor ve elimi tutmaya çalışacağını düşünüyorum ama tutmuyor.

Lokantaya vardığımızda, okulumuzdan bir sürü çocuk zaten oradaydı. Uzun bir yürüyüş olsa da, Charlie's *en iyi* milkshake'lere sahip. Çok iyiler, yemin ederim. Şimdiye kadar tattığınız en iyi dondurmanın shake formuna girmiş hali gibi. Tyler Martinson'ın kabinlerden birinde oturduğunu fark ediyorum ve Madison'ın daha önce söylediklerini hatırlıyorum. Tyler'ın Liam'ın deli olduğunu söylediğini. Tyler'ın ondan *korktuğunu*.

Bu gerçekten doğru olabilir mi? Tyler hiçbir şeyden korkacak birine benzemiyor. Yanından geçerken Liam'la göz teması kurmuyorlar. O da bana bakmıyor ve onunla çıkmadığım için bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Gerçi bir hafta sonra onu başka bir kızla gördüm, o yüzden çabuk atlatmış gibi görünüyor.

Hepimiz ekstra büyük bir kabine sıkıştık. Altı kişiyiz ve bedenim Liam'a sıkıca bastırılmış durumda. Kalçasının sıcaklığını hissediyorum. Ve hiç umursamıyorum.

"Ezildin mi?" Kahverengi gözlerinde endişeyle bana bakıyor. Çok güzel gözleri var. Her zaman mavi gözlerden hoşlanmışımdır ama Tanrım, onunkiler çok güzel. Nefesi de nane gibi kokuyor. Acaba gelmeden önce nane şekeri mi yuttu? Çünkü ben yuttum. Yani, ton balığı nefesli olmak istemedim.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum.

"Güzel." Bana sırıtıyor. "Çünkü bir santim bile kıpırdarsam kabinden düşeceğim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "düşme."

"Denerim." Menüyü açtı. "Ne almak istediğinizi biliyor musunuz?"

"Vanilyalı milkshake," diyorum tereddüt etmeden.

"Hey, o benim de favorim. Benim fikrimi çaldın."

Gülüyorum. "Özür dilerim."

"Bölüşmek ister misin?"

Liam'la bir milkshake bölüşmek mi? Evet, lütfen. "Tabii."

Bunun bir randevu olduğuna dair şüphelerim azalmaya başladı. Beni buraya kadar getirdi, bir milkshake paylaşıyoruz ve kucağında oturmasam ona daha yakın olamazdım. Ayrıca bize sipariş verdiğinde kulağıma "Bu benim ikramım" diye mırıldanıyor. Ve masadaki diğer insanlar konuşurken bile, o sadece benimle konuşmakla ilgileniyor gibi görünüyor. Dikkati tamamen bana odaklanmış durumda.

Ta ki her şeyi mahveden bir şey olana kadar.

Kabinimiz tuvalete oldukça yakın ve Tyler ve arkadaşları tuvaleti kullanmak için kalktıklarında yanımızdan geçmek zorundalar. Liam ve Tyler içeri girdiğinde birbirlerine bakmaktan özenle kaçınmış olsalar da Tyler yanımızdan geçerken Liam'ın omzunu sertçe itti. Belli ki kasıtlı olarak yapmış. Ben biliyorum, Liam'ın da bildiği çok açık.

Tyler banyodan çıktığında, tekrar yapacağından endişeleniyorum. Ama onun yerine, masamızın yanından geçerken tökezliyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Tyler ayağa kalkarken bir an için her şey sessizleşiyor.

"Bana çelme taktın, göt herif!" Tyler Liam'a bakıyor. Kalın futbolcu boynunda ürkütücü görünen bir damar şişkinliği var. "Senin neyin var böyle?"

Liam dönüp Tyler'a bakıyor, sahte bir masumiyetle gözlerini kırpıştırıyor. "Oh, özür dilerim. O bir kazaydı."

"Cehennem gibiydi!"

"Yanılıyorsun, Tyler."

"Bunu yüzüme söyle."

Kalbim göğsümde hızlanıyor. Tyler gerçekten kızgın görünüyor. Boynundaki damar hâlâ duruyor, ama şimdi yüzü kıpkırmızı olmaya başlıyor. Liam ayağa kalkıyor ve fark ediyorum ki iki çocuk hemen hemen aynı boydayken, Tyler bir futbolcu gibi daha geniş. Liam ise daha çok koşucu fiziğine sahip. Bir kavgada Tyler'ın üstünlük sağlayacağından korkuyorum.

Ama Liam en ufak bir korkmuş gibi görünmüyor. Tyler'ın gözlerinin içine bakıyor. "Sana çelme takmadım. Sadece sakarsın."

Tyler . "*Kız arkadaşının* önünde hava atmaya mı çalışıyorsun?
Onu etkilemek için fazla bir şey yapmanıza gerek yok."

Yanaklarım yanıyor. İsteyeceğim son şey Tyler'ın Liam'ın önünde benim hakkımda konuşması. Ama Tyler'ın sözleri beni çok etkiledi. Söyledikleri Liam'ı şu ana kadar her şeyden daha çok üzmüşe benziyor. "Sen kendi işine bak," diyor Liam kısık bir sesle.

Tyler, Liam'a doğru tehditkâr bir adım atar. Karşılaşmaları tüm restoranın dikkatini çekiyor; muhtemelen herkes bir kavga çıkmasını umuyor. Ben hariç herkes. Sadece Tyler'ın bizi yalnız bırakmasını istiyorum. "Kız arkadaşın senin bir psikopat olduğunu biliyor mu?"

Liam gözlerini deviriyor. "Tüm söyleyeceğin bu
mu?" "Bu doğru."

"Öyle mi?" Liam bir kaşını kaldırıyor. "Eğer ben bir psikopatsam, belki de dikkatli olmalısın. Çünkü ailen hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi biliyorum. Annenin yoga dersine nereye gittiğini biliyorum. Babanın geceleri arabasını garajın dışına park ettiğini biliyorum. Ve kız kardeşinin yatak odasının hangi pencerede olduğunu biliyorum."

Tyler'ın gözleri açılıyor.

"Ayrıca," diye ekliyor Liam, "yeni bir kediniz var, değil mi?"

Tyler'ın yüzündeki tüm renk boşalıyor. Hiç bu kadar korkmuş görünen birini görmemiştim. Neden olduğundan bile emin değilim. Liam neden bahsediyor? Neden Tyler'ın kedisinden bahsediyor? Bu hiç mantıklı değil.

Ama görünüşe göre Liam'ın söyledikleri işe yaramış. Tyler bir adım geri çekildi, kaşları çatılmıştı.

"Senin kıçını tekmelemek bile bir meydan okuma olmazdı," diye mırıldanıyor. Yerine dönmek için Liam'ın yanından geçiyor ama bu sefer ona dokunmamak için çaba sarf ettiğini fark ediyorum.

Liam benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. Yüzünde memnun bir ifade var. Dudaklarında gizli bir gülümseme var.

"Sanırım Tyler'ın ödünü kopardın," diye yorum yapıyorum.

Liam omuz silkiyor. "Evet, şey. O bir pislik."

"Siz eskiden arkadaş değil miydiniz?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Ama bu bir yalan. Herkes Tyler ve Liam'ın eskiden yakın olduklarını biliyor. Yine de, artık bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor ve bu benim için sorun değil. Buraya Tyler Martinson hakkında konuşmaya gelmedim. Buraya Liam'la vakit geçirmeye geldim.

Garson milkshake için iki pipet getirdi. Keşke tek pipetimiz olsaydı da Liam'la paylaşabilseydik. Ama iki pipet de güzeldi. Onunla aynı anda bir yudum almak için zaman tutmaya çalışıyorum, böylece yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta oluyor.

"Buradaki milkshake'lere bayılıyorum," diyor Liam.

Bacağını benimkine bastırıyor ve kolunun üst kısmı da öyle. Etrafımız koşu takımındaki diğer çocuklarla çevrili olmasaydı, acaba öpmeye çalışır mıydı? Bunu düşünmek bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Ama daha fazla heyecanlanamadan cebimdeki telefonum çalmaya başlıyor. Zil sesini tanıdım. Annemdi.

Harika.

"Bekle." Elimi cebime attım ve geçen yıl doğum günümde hediye edilen telefonumu çıkardım. Ama annem ona bir sürü kısıtlama koymuş, bu yüzden çok fazla oyun oynayamıyorum ya da YouTube izleyemiyorum. Bir de GPS takibi var. Böylece günün her anında nerede olduğumu bilebiliyor. Cidden, neden kafama bir mikroçip yerleştirmiyor ki? "Merhaba anne."

"Olivia," dedi annem. "Hâlâ o lokantada mısın? Geç oluyor."

Hala lokantada olduğumu *biliyor*. Telefonumdaki GPS şeyini almış.

"O kadar da geç değil." Önce saatime sonra da pencereden dışarı bakıyorum. "Daha hava kararmadı bile."

"Eve nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Um." Kaşlarını kaldırmış olan Liam'a bakıyorum. "Sadece yürüyeceğim." Beni eve bırakacak. Bundan eminim.

"Yürü!" Annem sanki eve zip lining öneriyormuşum gibi söyledi. "Söz konusu bile olamaz! Arabayla gelip seni alırım."

"Anne!" Mızmızlanmamaya çalışıyorum ama beni kucağına almasını *gerçekten* istemiyorum. Şimdi olmaz. Her şey *bu kadar* iyi giderken olmaz. "Daha çok erken. Kalamaz mıyım? Lütfen?"

"Yapacak ödevin yok mu senin?"

"Okulda yaptım." (Bu bir yalan. Liam'la ilk neredeyse randevumuza çıkmak üzere olduğumuzu bilirken ödevime konsantre olabilmemin imkânı yoktu).

Annem bir an için sessiz kalıyor, düşünüyor. Kalabileceğimi söylemesi için elimi ve ayağımı çapraz tutuyorum.

"Hayır," diyor sonunda. "Şimdi gelip seni alacağım. Hava kararmadan eve dönmeni istiyorum."

"Ama anne-"

"Pazarlığa açık değil, Olivia." "Peki," diye homurdandım.

Liam yanımda olmasaydı muhtemelen kalmak için daha çok mücadele ederdim ama annemle kavga ettiğimi duymasını istemiyorum. Biliyorsun.
-Ona bebek olmadığımı ve kesinlikle saçmaladığını açıkladığım o kavgalardan biri. Bunlar bir süre devam edebiliyor ve genellikle benim için iyi bitmediğini fark ettim.

Annemle telefonu kapatıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. "Gerçekten üzgünüm," diyorum ona. "Annem şimdi beni almaya geliyor."

"*Şimdi* mi?" Yüzü düştü. "Gerçekten gitmek zorunda mısın?" "Eve yalnız yürümemden endişeleniyor."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Seninle yürürdüm."

Yapacağını biliyorum. Annesi de oturup beni eve bırakıp sonra kendisi eve gidecek diye endişelenmiyor. Çünkü onun annesi benimki gibi deli değil.

"Özür dilerim," diyorum.

" yok."

Sonra sol eliyle masanın altına uzandı ve benimkini buldu. Sıktı ve birden *el ele tutuştuk*. Aman Tanrım, el ele tutuşuyoruz! O bana sırıtıyor, ben ona sırıtıyorum. Tek şey

Elimin aşırı derecede nemli olması her şeyi biraz mahvediyor. Elimi ondan çekip kotuma silmek istiyorum ama bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

"Hey!" Takımdaki diğer çocuklardan biri Liam'a sırıtıyor. "Cass! Masanın altında ne yapıyorsun? Ellerini görebileceğimiz bir yere koy, dostum!"

Liam gülüyor ama kulakları hafifçe renkleniyor ve elini benimkinden çekiyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve o anda annem bana dışarıda olduğunu ve bir an önce kıçımı kaldırıp oraya gitmem gerektiğini söylüyor.

"Gitmem gerek," diyorum Liam'a.

Dudağını çiğniyor. "Ya ona seninle eve kadar yürüyeceğimi söylersem?" "O dışarıda. Gerçekten gitmem gerek."

"Tamam." Ben kabinden çıkabileyim diye ayağa kalktı. Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Geldiğine sevindim."

Ona gülümsedim. "Ben de."

Pistteki tüm arkadaşları bize bakıyor. Sürekli boynunu ovuşturuyor ve bilinçsizce gülümsüyor. "Belki başka zaman o zaman?"

Başımı sallıyorum, şu anda ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalışıyorum. Bana başka bir gece için çıkma teklif bile etmiyor. Ama birbirimizi bir daha hiç görmeyecek değiliz. Yarın birlikte matematik dersimiz var. Şu anda en sevdiğim ders ve matematiği sevmem bile. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor.

Fikrini değiştirip beni öpmek için eğilmesini ya da en azından tekrar çıkmayı önermesini umarak bir süre daha bekliyorum. Ama yapmadı.

Bölüm 15

Olivia

Anneme çok kızgınım.

Liam'la harika vakit geçiriyordum. Hoşlandığım ilk erkek o. Ve o da benden hoşlanıyor gibi görünüyor. Ve o bunu mahvetti. Sebepsiz yere!

"Bütün yol boyunca bana sessiz muamele mi yapacaksın?" Annem Maple Caddesi'ne dönerken soruyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Liam'ın bu gece gelmemi özellikle istediğini biliyorsun."

"Ve sana tekrar soracaktır." "Ya
sormazsa?"

"Eminim cesareti o kadar kolay kırılmayacaktır."

"Bunu bilemezsin."

"Bana biraz kredi ver, Olivia. *Ona* da biraz kredi ver."

Öfkeli bir of çekip pencereden dışarı bakıyorum. Annem Liam'dan ne hoşlandığımı biliyor. Bütün yıl boyunca ona aşkımı anlattım. Özellikle Madison Liam karşıtı olduğu için, annem benim en büyük sırdaşım oldu. Bu gece için ne kadar heyecanlı olduğumu biliyor.

"Sanırım onu pencereden gördüm," diyor annem. Benim onu görmezden gelmemi görmezden gelmeyi seçti. Bunu yapmasından nefret ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse genelde işe yarıyor. "Mavi tişört giyen ve siyah saçlı olan o muydu?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. Anneme ne kadar kızmak istesem de Liam hakkında konuşmak da istiyorum. Kafam çok karışık.

"Oh." Başını sallıyor. "O *gerçekten çok* tatlı. Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Biliyorum, değil mi?" Onu düşündükçe avuçlarım yeniden nemleniyor. "Ve o *sadece* sevimli değil. Okuldaki en zeki çocuklardan biri. Dünkü münazarada onu dinlemeliydin anne."

"Seni eve getirmek zorunda bıraktığım için üzgünüm ama eminim onunla başka bir fırsatın olacaktır."

"Elimi tuttu." Bu anıya gülümsüyorum. Bunu düşününce tüm vücudum karıncalanıyor. "Yani, sadece bir dakikalığına, çünkü arkadaşlarından biri ona sataşmaya başladı. Ama... o..."

"Onu eve davet etmelisin." "Yani *sen*

evdeyken mi?"

"Aman Tanrım. Akıl almaz bir

şey." "Anne..."

Annem bana göz kırpıyor. "Ne? Sakin olacağım."

Aman Tanrım, kesinlikle havalı olmayacak. Muhtemelen eski fotoğraf albümlerini çıkarıp ona tuvalet eğitimi fotoğraflarını gösterecektir.

"Onu odana götürebilirsin," diye ekliyor. "Kapıyı açık sürece."

"Açık tutmak zorunda mıyız? Bir şey yapacak değiliz ya."

Annem homurdanıyor. Ama belki de haklıdır. Liam ve ben bir odada yalnız olsaydık.

Tanrım, bunu düşünmek bile beni tekrar heyecanlandırıyor. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Annem Honda'yı evimizin önüne çekti ve bu noktada onu çoğunlukla affetmiştim. Madison'ı saymazsak, annem benim en iyi arkadaşım ve ona kızgın kalmak çok zor. Ve muhtemelen haklı. Liam'la ilişkimi mahvettiğimi sanmıyorum. Erkekleri elde etmek için zoru oynaman gerekmiyor mu?

Arabadan indiğimde oldukça iyi bir ruh halindeydim. Ta ki evimizin ön merdivenlerinde kimin oturduğunu görene kadar.

Bölüm 16

Erika

Akşam yemeğimizin yeşil öğesi olacak salata için salatalık doğrarken fırındaki köftenin kokusu mutfağı dolduruyor. Annem beni yemeğe her zaman yeşil bir unsur eklemem için yetiştirdi. Hannah'nın tabağından baş ve işaret parmağıyla alıp köpek dışkısıymış gibi bakacağı garanti olsa bile. Liam da bakabilir. Aslında Jason'ın da öyle yapacağına yüzde elli ihtimal var.

Yine de yeşil bir öğeye sahip olmalısınız.

Ön kapı çarparak kapandı, bu da Jason'ın işten döndüğü anlamına geliyor. Tam zamanında. Ayakkabılarını kapının yanında çıkarmıştır; bunu yapmasını sağlamak zor kazanılmış bir zaferdir. Gömleği ve kravatıyla oldukça yakışıklı görünerek mutfağa girdi. Bana çarpık bir gülümseme sunuyor. "Güzel kokuyor."

"Köfte."

Tezgâhta bana katılıyor ve doğradığım salatalığa bakıyor. "Komik. Köfte gibi görünmüyor."

Gözlerimi deviriyorum ve omzumla onu dürtüyorum. "Fırında. Zamanlayıcıda beş dakika daha var."

Fırına doğru yürüyor ve içindeki köfteye bakmak için fırını açıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum çünkü pişirme sürecini sekteye uğratıyor, ama yemek pişirmemi bu kadar çok sevdiği ve devam ettiğine şahit olduğu için ona minnettarım.

"Trafik nasıldı?" diye sordum. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerde Manhattan'dan Long Island'a gidip gelmeye nasıl cesaret edebildiğini ve yüzündeki gülümsemeyi nasıl koruyabildiğini hâlâ bilmiyorum. Long Island Otoyolu'nda beş dakika ve ben bütün gün huysuzum.

"Fena değil." Kravatını gevşetmek için başparmağını kravatının içine soktu. "Doğramaya yardım edebilir miyim?"

Homurdanıyorum. Jason bilgisayarlarla arası iyi ama yemek pişirmek kesinlikle ona göre değil. Sebzeleri doğrarken, bir tanesini kesip

Salatama kan bulaşmasını istemem. "Sorun değil."

"Ne?" Tezgahın üzerindeki domatesi işaret ediyor. "Onu senin için doğrayabilirim."

"Hmm. Yapabilir misin?"

"Elbette. Harika bıçak becerilerim var ya da her neyse." Ona bir bakış attığımda bana sırıttı. "Hadi ama. Bu sadece akşam yemeğimiz için. Salata yarışmasına katılacak değiliz ya."

"Masayı hazırlamaya ne dersin?"

"Dileğiniz için emirdir leydim."

Gözlerimi deviriyorum. "Önce Hannah ve Liam'a aşağı gelmeleri için bağırabilir misin?"

"."

Jason kravatını sonuna kadar çekip çıkarır ve çocukların yemeğe inmesi için bağırmak üzere merdivene doğru yürür. Sonra itaatkâr bir şekilde mutfağa dönüp masayı hazırlıyor. Bu gece beş yıldızlı bir koca gibi davranıyor.

"Bugün işte iyi bir gün geçirdin mi?" Domates doğramaya başlarken söyledim.

Hevesle başını sallıyor. "Ekip büyük ilerleme kaydediyor. Herkes gerçekten çok çalışıyor ve yakında yeni bir ürünümüz olacak. Bu heyecan verici."

Jason bana geliştirdikleri yazılımın bir kısmını açıkladı ve ben tam olarak anlamadım. O kesinlikle bir tür dahi. Bu biraz göz korkutucu, çünkü ben kesinlikle bir dahi değilim, ama yirmi yıllık evlilikten sonra artık bu konuda kendimi güvensiz hissetmiyorum. En azından güzel bir ev ve güzel arabalar alabileceğimiz anlamına geliyor. Ve belki biraz izin alırsa, ailece güzel bir tatile çıkabiliriz.

Hannah, köfte için zamanlayıcı çalışmaya başladığında çıplak ayaklarıyla mutfağa girer. Jason ne kadar lezzetli göründüğünden bahsediyor ama Hannah sadece burnunu kırıştırıyor. Domates sosu ve kendi suyuyla parlayan gri tümseğe ters ters bakıyor. "Bunu *yemeyeceğiz*, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Jason. "Bu bizim yeni televizyonumuz. Ne izlemek istersiniz?"

"Baba," diye inliyor. Son bir saattir pişirdiğim yemeğe gözlerini dikiyor. "Bu çok... etli. Kocaman bir et parçası gibi."

"Evet, Hannah. Köftenin tanımı budur."

Mutfak masasındaki sandalyelerden birine çöktü. "Tavuk yemeyi tercih ederim."

"Bahamalar'da olmayı tercih ederim." Jason omuz silkti. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Bazen lezzetli köfte yemek gibi korkunç şeyler yapmak zorunda kalırsınız."

Domates doğramaya devam ederken kendi kendime gülümsüyorum. "Liam nerede? Biri ona aşağı gelmesini söyleyebilir mi?"

Hannah telefonunu çıkarır ve mesajlarına göz atmaya başlar. "Liam evde değil."

Ne? "Değil mi?" Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Pist çalışması mı? Bu kadar ne var? O kadar geç değil."

Pencereden dışarı bakıyorum, güneş gökyüzünde çoktan batmış. "Güneş battı."

"Yani?" Hannah gözlerini telefonundan ayırmıyor. "Muhtemelen arkadaşlarıyla bir yere yemeğe falan gitmiştir. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Korkmuyorum."

Ama o haklı. Çıldırıyorum. Jason'a bakıyorum, Liam'ın evde olmamasından en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor. Bu da mantıklı, çünkü oğlumuz on altı yaşında ve neredeyse araba kullanıyor. Kendinden sorumlu olabilir. Henüz geç bile kalmadı. Daha önce de bu saatte eve gelmişti.

Ama endişelendiğim Liam değil.

Ellerim o kadar kötü titriyor ki bıçakla kayıyorum ve bıçak doğrudan sol işaret parmağıma giriyor. Kan hemen kesme tahtasının üzerinde birikiyor.

"Tanrım, Erika!" Jason yüzünü buruşturdu ve kâğıt havlulara doğru gitti. İki kare alıp bana doğru fırlattı. "Sen iyi misin? Kötü bir kesiğe benziyor."

Kağıt havluyu parmağıma bastırıyorum ve hemen kıpkırmızı oluyor. Ama parmağımdaki kesik endişelerimin en küçüğü. Liam nerede? Tek düşünebildiğim Olivia Reynolds. Ya onunla birlikteyse?

Ona ne yapıyor?

Umarım Frank acele eder ve lanet işini yapar.

"Erika!" Jason'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Bu gerçekten çok kanıyor. Belki de acil servise gitmeliyiz..."

"Hayır!" Kelimeyi çok yüksek sesle söyledim ve Jason bana göz kırptı. Boğazımı temizliyorum. "Sorun değil. Gerçekten. Sadece çok kanıyor."

Jason gülümsemeye çalışır ama solgun görünmektedir. "Ve sen *benim* için endişeleniyordun.

domatesleri doğruyorum..."

Ön kapı çarptı ve ben nefesimi bıraktım. Liam evde. Tanrı'ya şükür.

Oğlum, halının ve mutfak zemininin her tarafını kirletmiş olan spor ayakkabılarını giyerek mutfağa giriyor. Bu yüzden ona daha önce defalarca ama şu bunun için çıldırmayacağım. Sadece evde olduğu için mutluyum.

"Annem senin için endişeleniyordu," diye konuşuyor Hannah, ben tersini iddia edemeden.

"Öyle miydin?" Liam şaşırmış görünüyor. "Pistten bazı arkadaşlarımla Charlie'nin yerine gittim. Yediye kadar evde olmamı söylemiştin. Değil mi?" Saatine baktı. "Geç kalmadım."

"Hayır, sorun değil." Tezgâhtan kanıma bulanmış olanın yerine başka bir kâğıt havlu alıyorum. "Eğlendin mi?"

Liam omuz silkiyor. "Tabii."

Kanama yavaşlamış görünüyor ki bu iyi bir şey. Dikiş atılması gerektiğinden endişelenmeye başlamıştım. Doğum dışında daha önce hiç dikiş atılmamıştı. "Sadece pistteki çocuklar mıydı? Yoksa kızlar da var mıydı?"

Belki ağzından bir şey kaçırır umuduyla rahatça söylemeye çalışıyorum. Ama Jason'ın bana sırıtışına bakılırsa, başarılı olduğumu sanmıyorum.

Liam, Jason'ın masayı kurarken unuttuğu bardakları almak için dolaba gider. Liam masayı Jason'dan çok daha fazla kurmuştur. "Sadece çocuklar vardı."

Jason gülüyor. "Öyle olmasaydı muhtemelen bize söylemezdi."

Muhtemelen yapmazdı. İşte ben de korkuyorum.

Bölüm 17

Olivia

"Tyler." Adını söylerken kaşlarımı çatıyorum. "Burada ne işin var?"

Eve geldiğimde görmeyi beklediğim son kişi Tyler Martinson'dı. Üzerinde hâlâ futbol forması vardı ve dirseklerini dizlerine dayamış, evimin ön merdivenlerinde oturuyordu. Arabadan indiğimi görünce ayağa fırladı.

"Olivia," diyor. "Seninle konuşmam lazım."

"Tyler!" Annem orada oturan Tyler'ı fark etti. Onu tanıyor çünkü Tyler'ın annesi çılgın bir okul aile birliği üyesi. Her zaman bunun için gönüllü oluyor ya da bunun için bilet satıyor. Annem de dahil olmak üzere diğer tüm veliler ona yağ çekmeye çalışıyor. "Nasılsın?"

"Güzel." Tyler omuz silkiyor. Liam yetişkinlerin yanında hep çok kibar davranır ama Tyler öyle değil. Anneme için şanslıyım. "Bayan Mercer, Olivia'yla birkaç dakika konuşmam gerek."

Annem tereddüt ediyor. Annesini tanıyor olsa da Tyler, kızınızı yalnız bırakmak isteyeceğiniz türden bir adama benzemiyor. İri yarı, sinirlenmediği sürece yetişkinlerin gözlerinin içine bakmıyor ve bir TV filmindeki tecavüzcüyü andırıyor.

"Sadece birkaç dakikalığına," diyor annem. "Sonra içeri gelmeni istiyorum Olivia."

Başımı sallıyorum, annemin Tyler'ı ekmem için bana bir bahane vermemesi beni hayal kırıklığına uğratıyor. Onunla konuşmak istemiyorum. Birkaç dakika için bile, birkaç saniye için bile. Ama annem eve geri döndüğünde, bana çıkma teklif ettiği ve benim hayır dediğim o günden beri ilk kez onunla yalnız kalıyoruz.

Mesele şu ki, Tyler kötü görünmüyor. Aslında oldukça . Liam kadar yakışıklı değil, ama kim yakışıklı ki, değil mi? Onunla çıkmak istememin nedeni görünüşüyle ilgili değildi. Pisliğin teki olmasıyla ilgiliydi. Ve bir zorba.

Örneğin, biz birinci sınıftayken sınıfımızda Greg adında bir çocuk vardı *ve gelmiş geçmiş* en iyi çocuktu. Ama aynı zamanda çok cılızdı, çok kalın gözlükler takıyordu ve kesinlikle oldukça inekti. Nedense Tyler, Greg'e işkence etmeyi kendine görev edinmişti. İkisiyle birlikte spor yapıyordum ve Tyler her zaman topu doğrudan Greg'e olabildiğince sert atmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Tyler'ın durumunda bu gerçekten zordu. Bir keresinde o kadar sert fırlatmıştı ki gözlüğü kırılmış ve burnu kanamaya başlamıştı.

Ayrıca internette onun hakkında dedikodular başlattı. Tüm detayları hatırlamıyorum ama oldukça kötüydü. Sanırım Greg'in yüzünü de bu utanç verici resimlerin üzerine Photoshop'la yapıştırmışlardı. Sonra da resimleri tüm okula gönderdiler.

Bütün yıl boyunca böyle şeyler oldu. Haziran ayı geldiğinde Greg o kadar yıpranmıştı ki artık kimseyle konuşmuyordu. Sonra Eylül'de okula dönmedi.

Bir de geçen yıl Lily Macintosh'la ilgili bir şey vardı. Sanırım ve Tyler ona kızdı ve okuldaki herkese Lily'nin üstsüz fotoğraflarını gönderdi. Lily için gerçekten üzüldüm, gerçi Tyler Martinson gibi bir adama çıplak fotoğraflarınızı göndermek için gerçekten aptal olmanız gerekir. Her neyse, o da okulu bıraktı. Madison bana kendini öldürmeye çalıştığını söyledi ama bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Bir keresinde Tyler'ın koridorda bu konuda güldüğünü duymuştum.

Yani evet. Bu Tyler. Böyle şeyler yapar.

"Ne oldu Tyler?" Kollarımı göğsüme doluyorum, çünkü hava daha önce olduğundan daha da soğuk. Tyler'ın üzerinde bir palto var ama Liam'ın yaptığı gibi bana palto vermesine imkan yok. Üşüdüğümü bile fark edemeyecek kadar bencil. "Ne istiyorsun?"

"Seninle Liam hakkında konuşmam gerek." Gözlerimi deviriyorum.

"Zahmet etme." "Önemli bir konu."

"Liam gerçekten iyi bir adam." Tyler'ın gözlerinin içine bakmak için çenemi kaldırıyorum. "Onun hakkında bana söyleyebileceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez." "Beni dinlemek zorundasın, Olivia." Tyler'ın sesi hafifçe çatlıyor. beni şaşırtıyor. Gerçekten üzgün mü? "Şaka yapmıyorum. Liam... o tehlikeli biri."

. "*Liam* tehlikeli mi?"

"Gerçekten düşünüyorum..." Bana kaşlarını çattı. "Bence onunla çıkarsan hayatın tehlikeye girebilir."

"Oh, *hadi* ama! Yani onun bir *katil* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Diyorum ... tanıdığım herkes arasında beni korkutan tek kişi o."

"Neden?"

Tyler kalın bacaklarının arasında kayıyor. "Bu uzun bir hikaye. Bana güvenmek zorundasın."

Sadece başımı sallıyorum.

"Ve her neyse," diye ekliyor. "Liam'ın kızlarla neredeyse hiç deneyimi yok. Biriyle birlikte olmayı tercih etmez miydin..." Bana göz kırpıyor. "Ne yaptığını bilen biri mi?"

Doğru. Ve şimdi sonunda burada olmasının gerçek sebebine geldi. Çünkü onu reddettikten sonra Liam'la çıktığım için kızgın.

"Ben olsam ," diyorum.

Tyler'dan uzaklaşmaya başlıyorum, ama ben yapamadan uzanıp kolumu tutuyor. Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Beni dinlemelisin Olivia," diye yalvarıyor bana. "Büyük bir hata yapıyorsun. Sana söz veriyorum."

Tyler'ın parmakları sosis büyüklüğündeydi. Tenimde morluklar oluşmaya başladığını hissettiğimde onu tekrar silkelemeye çalışıyorum. "Bırak beni," diyorum dişlerimin arasından.

"Anlamıyorsun..." "Bırak beni yoksa çığlık atacağım."

Bu sonunda ona ulaştı. Yumruğunu açtı ve ben de geri çektim. Kolum hala beni tuttuğu yerde zonkluyordu.

"Bunu daha sonra konuşuruz," diyor.

"Hayır," diyorum. "Konuşmayız."

Bölüm 18

Erika

Jason ve ben yatakta dizi izlemeyi çok severiz. Yatak odamıza ilk kez bir televizyon aldığımızda kendimizi çökmüş hissettik. O zamana kadar sadece oturma odamızda televizyon vardı. "Biz ne tür bir televizyon bağımlısıyız ki her odada bir televizyona ihtiyacımız var?" Jason öyle demişti. Ama televizyonu aldık ve oturma odasındaki kadar büyük bir düz ekran oldu. Ve *sürekli* onu izliyoruz. Bu televizyondan daha fazla faydalandığımız bir alışveriş düşünemiyorum. Arabalarımız bile.

Jason bir atlet ve kutulara kadar soyundu ve ben *BoJack Horseman*'ın ikinci sezonunun beşinci bölümünü izlemek için ona sokulurken kolunu bana doladı. Doksanlarda bir sitcom'da oynayan uyuşturucu bağımlısı bir at hakkında bir televizyon dizisi. Sakın yargılama.

Ama odaklanmak zor. Frank'in bu gece Olivia ile konuşması gerekiyordu. Bittiğinde bana mesaj atması gerekiyor. Yani o mesajı alana kadar tamamen rahatlayamıyorum. Boynumda zonklayan bir düğüm var.

"Bu televizyondaki en iyi program," diyor Jason. Gözleri ekrandaydı ve parmaklarımı yatağa vurup durduğumdan tamamen habersizdi. Gergin alışkanlığım.

"*Stranger Things*'ten daha mı iyi?"

"Tamam. İkisi de farklı açılardan iyi."

"Hmm."

Telefonum yatağımızın yanındaki masanın üzerinde çalmaya başlıyor ve neredeyse yerimden sıçrıyorum. Ama arayan Frank değildi, mesaj atması gerekiyordu, araması değil. Telefonu elime alıyorum ve ekranda patronumun adını görüyorum. Saatime bakıyorum ve saatin dokuz buçuk olduğunu görüyorum. Bir çalışanı aramak için hâlâ makul bir saat.

"Ben Brian," diyorum. "BoJack'i durdurabilir miyiz?"

"Sanırım," diye homurdanır Jason. "Ama çabuk ol. Bu dizi kendi kendini izlemeyecek."

Telefonu açıyorum ve Brian'ın genizden gelen sesi kulağımı dolduruyor. Brian benimle yaşıt ama teknolojiden nefret ediyor ve geldiğince mesaj ya da e-posta göndermekten kaçınıyor.

Henüz bir akıllı telefonu bile yok. On yıldır *Nassau Nutshell*'i yönetiyor ve işlerin nasıl yapılması gerektiğine dair çok katı bir fikri var.

"Erika." Sesinde oldukça tipik olan sabırsız bir ton var. "Turta yarışmasıyla ilgili makalem nerede?"

İnanılmaz derecede heyecan verici gazetecilik kariyerimin bir parçası olarak, yerel bir turta pişirme yarışmasını haber yapmakla görevlendirildim. Açıkçası o kadar da kötü değildi, çünkü bazı turtaların tadına bakabildim. Ama gazetecilik okuduğumda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi.

"Yarın sabaha kadar teslim edilmeyeceğini sanıyordum."

"Yani teslim sürenizin son saniyesine kadar beklemeyi mi planlıyordunuz?"

Jason beni gıdıklamak için karnıma uzanıyor ama ben onu uzaklaştırıyorum. "Brian, eğer belli bir saate kadar getirmemi istiyorsan, neden *bunu* son tarih yapmıyorsun?"

"Erika, lütfen bana o makaleyi getir." "Yarın

sabah ilk işim onu almak olacak." "Erika..."

"Yarın sabah ilk iş. Söz veriyorum."

Brian homurdanıyor ama bunu kabul etmek zorunda. Bazı geceler bilgisayarın başına geçip onun için hemen bir makale hazırladığım olurdu ama şu anda o ruh halinde değilim. Tek düşünebildiğim Frank. Bir parçam Olivia'nın evinin önündeki çalılıklara saklanıp her şeyin nasıl olduğunu görmek istiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Jason kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. değil."

"Biliyorsun," diyor, "artık çocuklar büyüdüğüne göre, gidip daha iyi bir iş arayabilirsin. Şehirde bir iş."

Homurdanıyorum. "Her gün onları okula götürmek zorunda kalırken bunu nasıl yapacağım?"

"Liam yakında ehliyetini alacak. Hannah'yı kullanabilir." Jason mavi gözlerini bana kırpıştırıyor. "Bunu düşünmelisin. *Nutshell*'de mutlu olmadığını biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "İsterdim. İsterdim biliyorsun. Ama çocuklar... Şu anda bana çok fazla ihtiyaçları var."

Kaşları çatıldı. Anlamıyor. Kocamı seviyorum, son yirmi yıldır harika bir eş oldu. Ama o benim kadar yanımda değil. Her gün şehre gidip geliyor ve iş için sık sık seyahat etmesi gerekiyor ve bu da çok şey kaçırdığı anlamına geliyor. Kötü bir şey olduğunda, bunu benden ikinci elden duymak zorunda kalıyor. Ve her zaman abarttığımdan emin oluyor.

Oğlumuzun neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yok.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor. Elimi uzattığımda ekranda bir mesaj belirdiğini fark ediyorum. Frank'in adını ve aşağıdaki metni görüyorum:

Onunla konuştum. İcabına bakıldı.

Gerginlik omuzlarımdan akıp gidiyor. Tanrı'ya şükür. Geçici de olsa felaket bir kez daha önlendi. Olivia Reynolds kurtuldu ve bunun farkında bile değil. Her gün bir iş için şehre koşturuyor olsaydım neler olabileceğini düşünmek beni ürpertiyor. Bu kızı asla öğrenemeyebilirdim.

Uzaktan kumandaya uzanırken "İşi düşüneceğim," diye yalan söylüyorum.

Bölüm 19

Olivia

Utanç verici bir gerçektir ki yatak odam küçüklüğümden pek de farklı değil. Duvarlarımda hala sevimli kedi ve köpek posterleri var - yavru bir kedinin bir köpek yavrusunun üzerinde uyumasından daha sevimli bir şey yok. Uyumak için hâlâ bir gece lambasına ihtiyacım var. Ve hala her gece yatağımda tüm doldurulmuş hayvanlarımı düzenlemek zorundayım.

Bu gece uykuya dalmaya çalışırken Bay Penguen'e sarılıyorum. Yüzümü onun yumuşak siyah beyaz kürküne bastırıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Uyu, lanet olası!

Hayır, bu imkansız. Liam'ı düşünmeden duramıyorum.

Lokantadan erken ayrılmak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Düşündükçe, Liam'ın beni kesinlikle öpeceğini düşünüyorum. Ama onun yerine, beni bir daha görmek bile istemedi.

Bütün bunlar beni tamamen tatminsiz hissettirdi.

Liam çok tatlı. Onunla ilgili her şey beni heyecanlandırıyor. Gözlerimi her kapattığımda bana gülümsediğini hayal ediyorum. Ayrıca dişleri de çok güzel. Bazı nedenlerden dolayı, dişleri çok severim. Mükemmel, düz dişler bana çok seksi geliyor. Bu garip mi? Olabilir. Ama Liam'ın çok tatlı olduğunu düşünüyorum.

Annemle buluşmaya gittiğimde Liam hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Belki de benim bu çabaya değmeyeceğime karar verdi. Ne de olsa okulda benden daha güzel bir sürü kız tanıyor. Ben onun tanıdığı en güzel Olivia bile değilim.

Ve en kötüsü de Madison'la bu konuda konuşamıyorum bile. Genelde gece boyunca bana milyonlarca kez mesaj atar ama bu gece telefonum garip bir şekilde sessizdi. Madison olmadan bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Yarın onunla konuşmam gerekecek. Bunu düzeltmeye çalışacağım.

Pencereme vuran bir şey duyuyorum. Önce yağmur yağıyordur diye düşündüm ama sonra birinin pencereme çakıl taşı attığını fark ettim. Bay Penguen'i yere bıraktım ve araştırmak için ayağa kalktım.

Aman

Tanrım. Bu

Liam.

Penceremin altında duruyor, üzerinde hafif bir ceket ve kot pantolon var. Koyu renk saçları rüzgârla savruluyor ve pencereme bakmak için boynunu büküyor. Bana el sallıyor ve ben de pencereyi başımı dışarı çıkaracak kadar açıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Havaya bir çakıl taşı atıyor ve onu yakalıyor. "Hedef ." Ona

bakıyorum.

"Şaka yapıyorum Olivia. Aşağı gelebilir misin?"

Arkamdan komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Biri çeyrek geçiyordu. Kapımın altından gelen ışığın azlığından da anlaşılacağı üzere, annemle babam çoktan uyumuşlardır. Eğer sıvışırsam asla anlamazlar. Her neyse, hemen aşağıda olacağım. "Tamam, hemen geliyorum."

Üzerimde sadece uyumak için giydiğim büyük boy bir tişört var ve bununla dışarı çıkmamın imkanı yok. Onun yerine bir kot pantolon ve yeni bir atlet giyiyorum. Ve bu sefer hafif bir ceket alıyorum çünkü sıcaklık gece boyunca hızla düştü.

Annemle babamın yatak odasının kapısı kapalı ve içerideki ışık da sönük görünüyor. Odayı geçip merdivenlerden iniyorum ve karanlık mutfağa giriyorum. Arka kapının kilidini açıyorum ve kapının çarparak kapanmasına izin vermemeye dikkat ederek sessizce dışarı çıkıyorum.

Arka verandamızdan gelen ışık Liam'ın yüzüne gölge düşürüyor. "Hey," diyor.

Ceketime rağmen titriyorum. "Merhaba."

Gökyüzüne bakıyorum ve bu gece ayın dolunay olduğunu görüyorum. Ben beşinci sınıftayken, ayın farklı türlerini öğrenmiştik. Dolunay, hilal, yeni ay. Zar zor hatırlıyorum. Ama dolunayları hep sevmişimdir.

Liam ellerini ceplerine sokuyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Beni ." "Hayır mı?"

"Uyuyamadım."

Başını salladı. "Ben de." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ben... seni düşünmeden duramadım."

Sertçe yutkunuyorum. "Sen... sen mı?"

Ay ışığı altında her zamankinden daha da karanlık görünen gözlerini kaldırıyor. "Aceleyle çıkmak zorunda kaldın. Ben... Ben gerçekten seninle eve yürümek istiyordum."

"Oh."

"Bak, Olivia, ben..." Derin bir nefes alıyor. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok, onun da olduğundan emin değilim. Ama sonra bir adım öne çıkıyor, başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu benim ilk öpücüğüm. İlk gerçek öpücüğüm. Ve *inanılmazdı*. Liam *gerçekten* iyi öpüşüyor. Kabul ediyorum, onu kıyaslayabileceğim başka bir erkek yok ama iyi olduğunu bilmek için buna ihtiyacım yok. Yani, ilk kez dondurma yediğimde, bunun iyi olduğunu biliyordum. Ve bu tarif edilemez.

Uzaklaştığında, tüm vücudum titriyor. Elini siyah saçlarında gezdirdiğinde onun da titrediğini fark ediyorum. Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Okulun ilk gününden beri bunu yapmak istiyordum."

"Bunu yaptığına gerçekten sevindim."

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor. "Benim

de." Ve sonra beni tekrar öptü.

Bölüm 20

Erika

Bir kabustan nefes alamıyormuşum gibi uyanıyorum.

Kabusun tüm detaylarını hatırlamıyorum. Ama yerdeki derin bir çukurda olduğumu hatırlıyorum. Biri üzerime toprak atıp beni canlı canlı gömüyordu. Ve beni gömerken gülüyorlardı. Sığ mezar boyunca yankılanan bir kahkaha.

Düşüncesi bile kalbimi çarptırıyor. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Başımı çevirip yanımda mışıl mışıl uyuyan Jason'a bakıyorum. Sırt üstü uyuduğunda her zaman yaptığı gibi usulca horluyor. Soluk kirpikleri hafifçe titriyor ama kıpırdamıyor. Jason her zaman derin bir uykucu olmuştur ve nadiren uykusuzluk çeker. Uzun zaman önce, Liam doğmadan önce, onu uyandırıp kâbusumu anlatabilirdim. Kızmazdı. Kolunu omzuma atar, beni kendine çeker ve her şey yolundaymış gibi hissetmemi sağlardı.

Ama Jason artık bana böyle hissettirme yeteneğine sahip değil. Hiçbir şey yapamaz. Ve sabah erkenden kalkıp şehre gitmesi gerekiyor. Onu uyandıramam. Bu ona haksızlık olur.

Gençken her şey çok basitti. Jason'la yirmi yılı aşkın bir süre önce tanıştım. Kurulmasına yardım ettiği ve hızla başarıya ulaşan teknoloji startup şirketi hakkında bir makale yazıyordum. Daha sonra kızımıza miras kalacak olan kızıla çalan kahverengi saçlarının kesilmesi ve kendisinin de tıraş olması gerekiyordu ama yine de çok sevimli görünüyordu. Şirketin ne iş yaptığını anlatırken, mavi gözleri giderek daha da genişliyor ve heyecanlanıyordu, "Sana söylemeliyim, bence sen tanıdığım en zeki adamsın" diye ağzımdan kaçırdım.

Jason cümlenin ortasında durdu ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Bu iyi bir şey mi?" Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

"Güzel. Çünkü bence sen tanıdığım en güzel kızsın."

Ondan sonra uzun bir süre birbirimizden ayrılmadık. Hatta Jason şirketini yüklü bir para karşılığında sattıktan sonra bir yazı Avrupa'yı gezerek geçirdik. Eyfel Kulesi'nde dizlerinin üzerine çöküp bana evlenme teklif etti. Belki klişeydi ama hayal edebileceğim en romantik şeylerden biriydi.

Jason'ı o gün sevdiğimden çok daha fazla seviyorum ama itiraf etmeliyim ki aramızdaki romantizm eskisi gibi değil. Her gün işe gitmek için çok uzaklara gitmek zorunda olmasından nefret ediyorum. Seyrek olmayan iş seyahatlerinden de nefret ediyorum. Ve iki yıl önce yaşanan bir olaydan beri bu durumdan daha da nefret ediyorum.

Jason bana iş yerinde bir yatırımcıyla geç saatte bir akşam yemeği toplantısı olduğunu söyledi. Bu zaman zaman olan bir şeydi ve ben de pek önemsemedim. Ama sonra eve geldiğinde sırıtıyordu ve bilmediğim bir parfüm kokuyordu. Bana merhaba öpücüğü verdiği anda kokusunu aldım. Ve hemen ardından duşa girdi.

Sonraki birkaç haftayı bana özel ilgi göstererek geçirdi. Çiçekler, dışarıda pahalı akşam yemekleri, hatta beni bilgisayarımda hayranlıkla izlerken yakaladığı elmas küpeler. Jason'ın aldatan bir kocanın işaretleri için tüm onay kutularını doldurduğunu düşünmeden edemiyordum.

Bu konuda onunla yüzleşmeyi düşündüm ama içten içe kocamın aldatan biri olduğuna inanmıyordum. Bunu aklıma getirdiğimde bile ne kadar incineceğini hayal ettim. Sonunda parfümü hayal ettiğime karar verdim. Ya da belki de özellikle güçlü parfüm kokan bir yatırımcıyla yemek yemişti ve koku ona yapışmıştı. Bir bara gittiğinizde sigara içmemiş olsanız bile eve duman kokarak dönmeniz gibi.

Ve o geceden sonra bir daha hiç koklamadım. Yani olmuş olsa bile, bir daha asla olmadı.

Ama hâlâ kafamın arkasında bir endişe var. Özellikle de Jason artık "seksi" olduğu için. Keşke çalışma saatleri bu kadar uzun olmasaydı. Keşke restoranlara gittiğimizde garsonlar onunla flört , o flört etmese bile. Sonuçta ona güveniyorum. Beni asla aldatacağını sanmıyorum.

-Pek sayılmaz.

Ne de olsa beni geceleri uykusuz bırakan şey kocam hakkında endişelenmek değil. "Jason," diye fısıldıyorum. Onu uyandırmak istemiyorum ama eğer

o zaman ben hatalı olmazdım.

Horluyor.

Tamam. Uyanmıyor. Ve ben de bu kadar çabuk tekrar uykuya dalmayacağım. Kalkıp kendime çay yapayım bari.

Ayaklarımı terliklerimin içine kaydırıyorum ve her sabah attığım şifonyerden kabarık mavi ev ceketimi alıyorum. Esniyorum ve koridora çıkıyorum. Merdivenlere doğru ilerliyorum ama bir şey beni durduruyor.

Liam'ın yatak odasının kapısı aralık.

Liam geceleri yatak odasının kapısını asla açık bırakmaz. Asla. Beş yaşındayken bile. Her zaman kapının sıkıca kapanmasını ister. O kapının hafifçe açık olduğunu görmek beni en az kâbusum kadar korkutuyor. Liam söz konusu olduğunda, beklenmedik olan her zaman kötüdür.

Yatak odasının kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı sonuna kadar iterek açıyorum. Gözlerimi kısarak oğlumun odasının karanlığına baktım.

Boş.

Kalbim küt küt atarak oturma odasına koşuyorum. Belki Liam'ı kanepede televizyon izlerken bulurum. Benim gibi o da sık sık uyumakta zorluk çekiyor. Onu saat onda yatırmama rağmen, çok daha geç uyandığını biliyorum. Bir keresinde bana sadece beş saat uykuya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Ama Liam oturma odasında değil. Ve mutfakta da değil. Ya da alt kattaki veya üst kattaki banyolardan birinde. Tüm evi tarıyorum ve hatta merdivenlerden yatak odama çıkmadan önce verandaya ve arka bahçeye bakıyorum.

"Jason!"

Onu uyandırmamak için çok fazla. Ama oğlumuz *kayıp*. Ona hiçbir şey söyleyemem. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Liam gecenin bir yarısı odasından kaybolduktan sonra uyumaya devam mı edeyim?

Jason'ın gözleri fal taşı gibi açılır. İki yaşındaymış gibi yumruklarının tersiyle gözlerini ovuşturuyor. "Erika?"

"Liam gitti!" Ellerimi birbirine kenetledim. "Evde değil. Bir yere gitti."

Jason'a bakıyorum, onun da benim kadar üzülmesini bekliyorum. Yine gözlerini ovuşturuyor. Esniyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda onun korkusunu hissetmiyorum.

"Jason," diye tekrar deniyorum. "Liam'ı bulamıyorum ve saat sabahın ikisi." "Tamam, sakin ol. O bir bebek değil." Yine esniyor. "Onu aramayı denedin mi?

telefon?"

Bir şekilde bunu yapmayı düşünmediğime inanamıyorum. Kocamın her durumda mantıklı düşünebilme yeteneğine hayranım.

Telefonumu şarj olduğu komodinin üzerinden alıyorum. Favoriler listemden Liam'ın numarasını seçiyorum. Adına basıyorum, nefesimi tutup açması için dua ediyorum.

"Alo?"

Liam'ın sesini duyunca içimde bir rahatlama hissediyorum. Jason'ın ağzı: *Sana söylemiştim*. "Liam! Neredesin?"

"Oh." Bir an sessiz kaldı. "Uyuyamadım. yüzden dışarı çıkıp yürüyüş yaptım."

"Sabahın ikisinde mi? Çok endişelendim!"

"Babam uyuyamazsam sokağın etrafında yürüyebileceğimi söyledi."

Jason'a suçlayıcı bir ifadeyle bakıyorum. "Ona gecenin bir yarısı dışarı çıkıp sokakta dolaşabileceğini söyledin mi?"

Jason çenesine vurur. "Uh..."

Onunla sonra ilgilenirim. Dikkatimi tekrar telefona veriyorum. "Liam, hemen eve gelmeni istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet. *Şimdi*."

Yine sessiz. "Tamam. Hemen eve geliyorum."

Telefonu kapattık ve şimdi kocama bağırmakta özgürüm. Görünüşe göre hiç sağduyusu yok. "Ona gecenin bir yarısı mahallede dolaşmasının sorun olmadığını mı söyledin? Ciddi misin?"

Jason yatakta daha dik oturur. "Tamam, bak, kızgın olduğunu biliyorum. Ama bu mahalle gerçekten güvenli. O küçük bir çocuk değil. kadar uzun. O bir atlet. Kendini savunabilir."

"Bir bıçağa karşı değil. Ya da bir silaha."

"Gerçekten birilerinin bıçak ya da silahla mahallemizde dolaştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu iyi bir fikir değil."

"Hadi ama, Erika. O neredeyse bir yetişkin. Gerçekten ona bir şey olacağını mı düşünüyorsun?"

Hayır. Kendime karşı dürüst olursam, Liam'ın başına bir şey geleceğini sanmıyorum. Soyulacağını ya da saldırıya uğrayacağını sanmıyorum. Liam kendi başının çaresine bakabilir. Bu konuda hiç endişelenmiyorum.

Benim endişelendiğim şey Liam'ın başına bir başkasının gelmesi. Çünkü yatak odası boşken ilk düşündüğüm şey şuydu: Ne yapmak istiyor da sadece sabahın ikisinde yapabiliyor?

Ya Olivia Reynolds'la birlikteyse?

Nefeslerim hızlı nefesler halinde geliyor. Hiperventilasyon geçiriyorum. Jason'ın gözleri bana neler olduğunu anlayınca açılıyor. Koşarak banyoya giriyor ve ecza dolabını karıştırdığını duyuyorum. Döndüğünde elinde bir şişe hap vardı. Çocuk korumalı kapağını kurcalıyor ve sonunda bir tanesini sallıyor.

"Al ," diyor.

İki aydır Xanax'larımdan birini yutmak zorunda kalmadım. Kendimle çok gurur duyuyordum. Ama bu ilerleme boşa gitti. Açık avucundan hapı aldım ve ağzıma attım. Su içmeden yuttum. Jason beni izliyor, kaşları birbirine çatılmış. Eskiden sadece kaşlarını çattığında kaşları çatılırdı, ama şimdi her zaman çatılıyor.

"İyi misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sanki bir tür akıl hastasıymışım gibi.

Muhtemelen plasebo etkisi olsa da Xanax'ın etkisiyle kendimi daha sakin hissediyorum. Bu kadar çabuk işe yarayamaz.

"Dinle," diyor Jason aynı aşırı sakin ses tonuyla. "Neden uzanmıyorsun?"

"Liam dönene kadar olmaz," diye idare ediyorum.

"Aşağı inip Liam'ı beklesem nasıl olur? Artık gece yarısı dışarı çıkmaması konusunda onunla konuşurum, tamam mı?"

İtiraz etmeye çalışıyorum ama başım dönüyor ve halsiz hissediyorum. Hiperventilasyon bana hep böyle yapar. Xanax da muhtemelen bana hiç iyi gelmiyor. "Tamam. Teşekkür ederim."

Yatağa uzanıyorum ve Jason aşağıya ineceğini söylemesine rağmen yanıma uzanıp saçlarımı okşuyor. "Biraz daha rahatlamalısın, Erika. Her şey yolunda. Çocuklar gayet iyi. Çok fazla endişeleniyorsun."

Keşke Jason'ın evreninde yaşasaydım. Çocuklarımın iyi olduğu ve en büyük sorunumun yüklü ipoteğimiz olduğu bir yerde. Ama ne yazık ki hayatımdaki hiçbir şey o kadar basit değil.

Uykuya dalarken aklımdan geçen son düşünce bu. Tüm dünyamın parçalanmak üzere olduğundan haberim yok.

Bölüm 21

Erika

Liam ertesi sabah okula giderken pompalı tüfeği üstlendi. Jason'ın eve geldiğinde ona isyan yasasını okumasına ve bu sabah tüm performansı tekrarlamama rağmen alışılmadık derecede iyi bir ruh hali içinde. Ama Jason'ın ona o kadar zor anlar yaşattığını sanmıyorum ve Xanax akşamdan kalmalığıyla karışık uykusuzluktan hâlâ kendimde olmadığım için elimden gelenin en iyisini yapmadığımı biliyorum.

Üstelik Jason'ın ona gece evden çıkma izni verdiğini bildiğim halde bu kadar sinirlenemezdim. Gerçekten de gazabımın hedefi Jason olmalıydı. Ama ben daha tam olarak uyanmadan o çoktan koşmaya, duş almaya ve yola çıkmaya başlamıştı. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum.

Liam radyoyu ele geçirmiş ve bir Maroon 5 şarkısı çalıyor. Mırıldanarak eşlik ediyor ki bu Liam için çok alışılmadık bir durum. Hannah genellikle radyo şarkı sözlerini acı verici bir ses tonuyla mırıldanır. Uykusuzluğuna rağmen Liam bu sabah çok neşeli. Sanırım haklı, o kadar uykuya ihtiyacı yok. Lisenin önüne varmak için yola çıktığımızda hâlâ mırıldanıyordu.

"Okulda neler oluyor?" Hannah sesini yükseltiyor.

Bu çok iyi bir soru. Okulun önü eşit sayıda polis memuru ve muhabirle dolu. Kötü bir kombinasyon. Okulun önünde durmaya çalışıyorum ama bir polis memuru beni yan girişe yönlendiriyor. Midem bulanıyor. Çocuklarınızın okulunun etrafında görmek isteyeceğiniz son şey bir grup polistir.

"Okul açık mı ki?" Ben diyorum. "Neler oluyor?"

Tabii ki Hannah ve Liam hemen telefonlarını çıkarıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Kapıda bir öğretmenin beklediği yan girişin yanına çekiyorum. Görünüşe göre çocukların içeri girmesine izin veriyorlar, ancak benimkini arabadan indirmekte tereddüt ediyorum.

"Dün gece bir öğrenci yatak odasından kayboldu!" Hannah haykırıyor. "Kimsenin nerede olduğuna dair bir fikri yok."

Arabayı park ediyorum ve Hannah'ya dönüp bakıyorum. "Öğrenci kim?"

Olivia Reynolds değil. Olivia Reynolds değil.

"..." Hâlâ başparmağıyla kaydırıyor. "Bu..." Yüzünün rengi soluyor.

"Hannah?"

Hannah dudağını çiğniyor. Liam'a bakıyor, sonra tekrar telefonuna dönüyor. "Olivia Mercer."

"Olivia..." Kızıma kaşlarımı çatıyorum. "Olivia... Mercer? Kaç yaşında?"

Gözlerini telefonunun ekranına sabitlemiş, saçları yüzünün önüne düşüyor. "O, um, bir çömez."

Liam'a bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. Kendi telefonunun ekranına bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış. "Liam, bu kızı tanıyor musun?"

"Biraz," diyor. "Onunla tanıştım. Ama onu çok iyi tanımıyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. Yalan mı söylüyor? Artık anlayamıyorum. Eskiden onun içini görebiliyordum ama beni kandırmakta çok başarılı oldu. En azından doğruyu söylüyormuş gibi geliyor. Belki de gerçekten öyledir.

Bunun yerine, açık bir kitap olan Hannah'ya dönüp bakıyorum. Telefonunun ekranına bakıyor, kaşlarını birbirine çatmış, dudağını bembeyaz olacak kadar sert ısırıyor. Midemde korkunç bir batma hissi oluştu. Aman Tanrım, *yanlış Olivia'yı mı yakaladım*? Bu lanet olası okulda kaç tane Olivia var?

"Belki de siz ikiniz bugün okula gitmemelisiniz," diyorum.

Hannah başını sallar. "Bugün matematik sınavım var. Hem neden evde kalalım ki? Okulda güvende oluruz."

"Eğer eminseniz..."

Hannah gülümsemeyi başarıyor ama zoraki. "O kadar endişelenme anne."

Bu sözlerin ardından sırt çantasını kaptığı gibi arabadan iniyor. Liam ayaklarının dibindeki çantaya uzanıp aynısını yapmaya başlıyor ama ben kolunu tutuyorum. Kolunun o kadar küçük ve ince olduğu zamanları hâlâ hatırlıyorum, parmaklarımı koluna dolayabiliyordum. O zamandan beri çok şey değişti.

"Liam," diyorum.

Sırt çantasını kucağına kaydırıyor. Hannah'nın çantasından sarkan milyonlarca küçük süs eşyası var ama Liam'ın hiçbir şeyi yok. "Okula geç kalacağım."

"Liam." Sonraki cümleyi boğuk bir şekilde söyledim: "Dün gece nereye gittin?"

Koyu renk gözlerini kaldırıyor ve doğrudan benimkilere bakıyor. "Sadece bloğun etrafında yürüdüm."

"Yemin eder misin?"

"Anne, kes şunu. Yemin ederim."

Liam küçükken yalan söylerken göz teması kurmakta zorlanırdı, ben de öyle anladım. Ama şu anda göz teması çok güçlü. Eğer yalan söylüyorsa, yüzüme karşı yalan söylüyor ve bunu çok iyi yapıyor. Gerçek şu ki, neye inanacağımı bilmiyorum. Ama Hannah'nın o kızın adını ekrandan okuduğunda soğukkanlılığını nasıl kaybettiğini görüyorum.

"Anne, gitmem gerek."

"Tamam." Kolunu bırakıyorum. "Git. Ama Hannah'ya bugün ikinizi de okuldan alacağımı söyle."

"Atletizm takımı antrenmanım

var." "Atla onu."

Liam itiraz edecek gibi görünüyor ama çenesini kapalı tutuyor. Elini kapının koluna koyuyor, çevirmeye hazırlanıyor. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Liam'la ilgili en zor şey, "Seni seviyorum" dediğinde bunun da yalan olup olmadığını anlayamamam.

Bölüm 22

Eleanor Williams ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Liam Cass'i nereden tanıyorsunuz, Bayan Williams?" "Onun ikinci sınıf öğretmeniydim."

"Tüm yıl boyunca onun öğretmeni miydiniz?" "Doğru."

"Peki Liam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sene başında en sevdiğim öğrencilerimden biriydi. Belki de *en sevdiğim*. İkinci sınıflar... dikkat süreleri çok uzun değil. Kolayca dikkatleri dağılır ya da aptallaşırlar ve ben de onları yönlendirmek zorunda kalırım. Ama Liam öyle değildi. Diğer çocuklar etrafta dolanırken bile hep uslu dururdu. Ve ödevlerini her zaman ilk o bitirirdi. *Her şeyi* anlardı. Ödevleri tertemizdi. Bunun da ötesinde, çok kibardı. Ayrıca çok sevimli bir çocuktu. Reklamlarda görebileceğiniz türden."

"Diğer çocuklar onunla nasıl etkileşime girdi?"

"Çoğunlukla hepsi onu çok sevdi. Sadece yedi ama çok çekiciydi. Neredeyse fazla çekiciydi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sanki rol yapıyordu. Yedi yaşındaki bir çocuk için alışılmadık bir durum. Genelde o yaştaki çocuklarda ne görürseniz onu alırsınız."

"Peki yıl boyunca onun hakkındaki fikrinizi değiştirecek ne oldu?"

"Dediğim gibi, Liam son derece uslu bir çocuktu. Ama bazen çok rahatsız edici şeyler söylerdi. Çok tatlı bir yüzü vardı ve böyle bir şey söylediğinde..."

"Ne gibi?"

"Şey, bu kadar uzun zaman öncesini hatırlamak zor ama söylediği bir şey dikkatimi çekmişti. Ve bu yüzden seni aradım."

"O da ne?"

"Aileler, evlilik ve diğer konularla ilgili bir ünite işliyorduk. Liam elini kaldırdı ve evlenmek için sabırsızlandığını söyledi."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Evlenmek için sabırsızlandığını, böylece karısını bir deliğe tıkabileceğini ve asla dışarı çıkaramayacağını söyledi."

"..." "Aynen

öyle."

"Yaptığı tüm o açıklamalar hakkında bir şey yaptınız mı?"

"Elbette ailesiyle temasa geçtim. Müdür seviyesine çıkmadım, çünkü yeterince sık görünmüyordu ve sınıfı herhangi bir şekilde rahatsız etmiyordu."

"Yani ailesiyle konuştun mu?"

"Sadece annesi. Babası iş için uzaktaydı ve toplantıya gelemedi."

"Peki Bayan Cass onunla konuştuğunuzda ne dedi?"

"Tabii ki dehşete kapıldı. Ona Liam'ın bir tür psikolojik terapiden faydalanabileceğini düşündüğümü söyledim ve o da kabul etti. Mümkün olduğunca çabuk bir çocuk terapisti bulacağını söyledi. Ama garip olan şuydu..."

"Evet?"

"Dehşete kapılmıştı ama *şaşırmış* görünmüyordu. Pek değil. Olması gerektiğini düşündüğünüz şekilde değil."

"Peki bunun neden olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bence Liam'ın bu düşüncelere sahip olduğunu zaten biliyordu. Yani, yıllar boyunca ona bir şeyler söylemiş olmalı."

"Onu hiç terapiye götürüp götürmediğini biliyor

musun?" "Bana öyle söyledi."

"Peki davranışları düzeldi mi?"

"Eğer bu rahatsız edici açıklamaları yapmaya devam edip etmediğini soruyorsanız, cevabım hayır. Devam etmedi. Bir daha asla böyle bir şey söylemedi. Ama içimde hep bir his vardı..."

"Ne?"

"Dediğim gibi, Liam akıllı bir çocuktu. Bu tür şeyleri söylemeyi bırakmasının tek nedeninin artık yüksek sesle söylememesi gerektiğini fark etmesi olduğunu anladım. Yine de o düşünceleri aklından geçirmeyi bıraktığını sanmıyorum. Ama tabii ki bunu bilmek imkansız."

"Evet, bu doğru."

"Umarım seni aramakla doğru şeyi yapmışımdır. Aramam gerektiğinden emin değildim ama Mercer denen kızın başına gelenleri okuduktan ve Liam'ın

aynı sınıfta... bir şey söylemem gerektiğini düşündüm." "Hayır, iyi ki söyledin."
"Umarım onu bulursunuz." "Biz de umuyoruz."

Bölüm 23

Erika

Hemen sonuca varıyorum.

Bir kız kayboldu ve Liam dün gece dışarıdaydı diye oğlumun bu işle bir ilgisi olduğu anlamına gelmez. Kızın adının Olivia olması, Liam'ın ilgilendiği kızın o olduğu anlamına gelmez. Olivia Reynolds, Liam'ın münazara takımında konuştuğu kızdı. Facebook profiline bakarak o olduğunu doğruladım. Bu da tamamen alakasız başka bir Olivia.

Boş yere panik yapıyorum. Her şey yoluna girecek.

Çocuklar arabadan indikten kısa bir süre sonra bir ara sokakta durdum ve telefonumu çıkardım. Kasabamızda "kayıp lise öğrencisi" diye bir arama yapıyorum ve Olivia ismi ve bir makale anında karşıma çıkıyor. Olivia Mercer, on altı yaşında, gece yatak odasından kaybolmuş. Annesi onu okul için uyandırmaya gittiğinde orada değildi.

Polis kızın kaçmış olabileceği ihtimali üzerinde duruyor ancak bunun pek olası olmadığını düşünüyor. Kızın tüm kıyafetleri ve valizleri yerinde görünüyordu, ayrıca cüzdanını ve cep telefonunu da geride bırakmıştı. Öte yandan, herhangi bir boğuşma ya da zorla girme izi yoktu. Belki kaçmamıştı ama evden kendi isteğiyle ayrılmıştı. Tanıdığı biriyle.

Makalelerden birinde Olivia Mercer'in renkli bir fotoğrafı var. Pek güzel değil ama inkar edilemeyecek kadar sevimli. Yuvarlak bir yüz, bir sürü çil, gülümsediğinde her yanağında küçük bir gamze. Tatlı bir kıza benziyordu. Yardım edemeyeceğiniz ama hoşlanacağınız türden bir kız.

Olivia Mercer'ın kayboluşuyla ilgili yaklaşık on makale okudum ama ilk üçünden sonra hep aynı bilgiler tekrarlanıyordu. Mucizevi bir şekilde nasıl bulunduğuna dair yeni bir makale keşfetmeyi umarak yeniliyorum.

Ama hayır. Olivia Mercer hala kayıp.

Eve gidip yorganın altına saklanmak istiyorum ama bakkala ihtiyacımız var. Ne yazık ki, okulun yakınındaki bakkal ebeveynlerle dolup taşacak, hiçbir şey istemeyecek, zavallı Olivia'nın dedikodusunu yapmaktan başka bir şey istemeyecek.

kaybolması. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Düşünmek bile istemiyorum.

Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta yeni açılan bir market daha var. Orada hiçbir aileyle karşılaşmayacağım. Fazladan benzin yakmaya değer. Belki araba kullanmak kafamı dağıtır.

Beni markete götürmesi için arabadaki GPS'i açıyorum. Ancak marketin adını yazmaya başladığımda GPS, bana tanıdık gelmeyen bir adres de dahil olmak üzere son aramaların bir listesini getiriyor. Listedeki son arama 41 Green St.

Bu adresi ne zaman aramışım? Orada kim yaşıyor?

Bir hevesle tıkladım. GPS'imin İngiliz aksanlı sesi bana düz gitmemi ve bir sonraki ışıkta sağa dönmemi söylüyor. Talimatları takip ediyorum, ışıklardan sağa dönüyorum, ardından sola dönüyorum ve bir kez daha sağa dönüp Green Street'e giriyorum. Sokakta ilerlerken sağ taraftaki tek numaralı evlerin numaralarına dikkat ediyorum. 41 numarayı arıyorum.

Bulması zor değil. Önünde polis memurları ve muhabirler olan ev. Bu ev bugün açıkça ilgi çekici.

Posta kutusunu kontrol etmeme bile gerek yok ama yine de bakıyorum, sırf kendime işkence etmek için. Gri kutunun üzerine yazılmış siyah harfler karnıma bir yumruk gibi iniyor:

MERCER

Köşeyi dönüyorum ve boş bir sokağa çekiyorum. On beş dakika boyunca park halindeki arabamda oturdum, ellerim araba kullanamayacak kadar titriyordu. Liam dün gece dışarı çıktı. Belli ki arabamı almış. Ve buraya geldi. Şu anda kayıp olan kızın evine. Muhtemelen ölmüş.

Çantama uzanıp telefonumu çıkarıyorum ama ellerim kadar titriyor ki neredeyse düşürüyordum. Jason'ın telefon numarasını tuşlamayı zar zor başarıyorum. Tanrıya şükür, telefonu açtı. Jason işiyle çok ilgili ve onu sadece ikinci seviye ya da daha kötü acil durumlar için rahatsız edeceğime dair bir anlaşmamız var. Sanırım bu sayılır.

"Erika?"

"Hey." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum. "Jason, konuşmamız gerek." "Tanrım, sorun ne? Sen iyi misin?"

"Liseden bir kız kayıp." Bir hıçkırığı bastırdım. "Bu sabah ailesi odaya geldiğinde yatağında değildi.

Ve Liam... Sanırım dün gece dışarı çıktığında benim arabamı aldı ve onu görmeye gitti. Adresi arabanın GPS'inde var. Ve şimdi kayıp. O *gitti*, Jason. Ortadan kayboldu!"

"Bekle..." Jason bir an sessiz kalır. "Yani arabayı ben olmadan kendisi mi çıkardı?" Sesi bir kademe yükselir. "Bu hiç iyi değil! Sadece acemi ehliyeti var."

"Bundan anladığın *bu* mu? Jason, ne dediğimi anlıyor musun?"

"Ben... Sanırım hayır...?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bu kız kayıp. Biri onu kaçırdı ve Liam onu canlı gören son kişi olabilir."

"Bu yüzden polisi aramalı ve bildiklerini anlatmalı ki bunu kimin yaptığını bulabilsinler."

Ellerim hâlâ titriyor ama şimdi öfkeyle. Jason nasıl bu kadar kalın kafalı ? Belki pek ortalıkta yok ama Liam hakkındaki hikâyeleri en az benim kadar iyi biliyor. Ve hayır, oğlumuzun bir sorunu olduğuna inanmıyor. Ama bunun nasıl göründüğünün farkına varmalı.

"Bekle." Jason'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Liam'ın onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, açıkça bunu söylüyorum!"

"Tanrı , Erika. Sen ciddi misin? Sence Liam gerçekten...?" "Ne düşündüğümü biliyorsun."

". Burada bizim çocuğumuzdan ." "Doğru."

Diğer hattan bir ses duyuyorum. "Eve gelmemi ister misin?" İçimi çektim. "Hayır. Senin yapabileceğin bir şey yok. En azından şimdilik."

"Bunu Liam yapmadı," diyor Jason hissettiğimden daha inançlı bir şekilde. "Muhtemelen kaçmıştır ve bir iki gün içinde ortaya çıkacaktır."

Tanrım, umarım haklıdır. Çünkü alternatifi hayal bile edilemeyecek kadar korkunç.

Bölüm 24

Erika

Eve geldiğimde, garaj yolumuzda beyaz bir Lincoln Continental vardı. Annemin arabası olduğunu hemen anladım. Şu anda konuşmak istediğim son kişi o, ama içeri girmek için anahtarını çoktan kullanmış ve muhtemelen kendine sıcak bir fincan kahve hazırlıyor gibi görünüyor.

Annem New Jersey'de yaşıyor olsa da, şu anda emekli ve bekar, bu yüzden bir sorun olup olmadığını kontrol etmeden bir hevesle bizi görmeye gelmeyi pek düşünmüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, Jason bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Kendi annesi o üniversitedeyken göğüs kanserinden ölmüş, babası ise sadece bir yıl sonra kalp krizinden vefat etmiş. ("Kırık bir kalpten öldü," dedi Jason bana.) Bu yüzden çocukların tek büyükbabasının yanlarında olmasından hoşlanıyor. Burada olması hoşuma gidiyor ama keşke arasaydı.

Yine de gidecek başka yerim yok. Görünüşe göre o ne isterse onunla uğraşmak zorundayım.

Eve girer girmez annemin mutfaktaki telaşını duyuyorum. Annem mutfağı çok sever. Orada kullanmamız için bize her zaman yeni bir alet alır. Bana aldığı son şey geçen ay bir hazır tencereydi. Yirmi dakika boyunca onunla ne kadar güzel şeyler pişirebileceğini anlatıp durdu. O zamandan beri mutfağımın bir köşesinde tozlanıp duruyor. O şeyin harika çorba yaptığını biliyorum ama ben çorba *sevmiyorum*.

"Erika!" Tabii ki annem kahve makinemizle uğraşıyor. Bir yıllık kahve kapsülleriyle birlikte makineyi bize o almıştı. Kır saçlarını topuz yapmış ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerini burnuna takmış. "Yarım saattir seni bekliyorum! Her şey yolunda mı?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Annemle çok yakınız - Jason evlenme teklif ettiğinde ilk söylediğim kişi oydu - ama Liam'la ilgili korkularımı onunla hiç paylaşmadım. Ne diyebilirim ki? Liam onun ilk torunuydu, tek torunuydu. Ona, onun olduğuna inandığı mükemmel küçük melekten daha azı olduğunu söylemeye kendimi ikna edemedim.

Liam annemin yanında her zaman cazibesini konuşturur. Benim gibi onun içini göremiyor.

"Her şey yolunda," diye boğuk bir ses çıkardım.

Annem kahve fincanını alıyor. Üzerinde dört yaşındaki Liam'ın yüzü olan kupalardan birini seçmiş. O resimde çok sevimli görünüyor - burnunda çiller var ve ön dişlerinden biri eksik. Ama tek düşünebildiğim, onun gerçekte nasıl biri olduğunu ilk kez o yıl anlamaya başladığım.

"Kaybolan kızı duydum," diyor. "Ne kadar korkunç. Hannah'nın evden çıkmasına izin vermene şaşırdım." Boğazımı temizliyorum. "Eminim ortaya çıkacaktır."

"Kız çocuk sahibi olmanın en kötü yanı da bu," diyor. "Her zaman böyle şeyler için endişelenirsiniz. Liam'la endişelenmenize gerek yok."

Arabamda beliren haritayı düşünüyorum. Dün gece gittiği zaman aralığını. Bu bir tesadüf olmalı.

Lütfen, Tanrım, bu kızın izin ver. Ya da herhangi bir şey oğlumu da dahil et.

Kanepeye çöktüm, başka bir şey yapmaya çalışamayacak kadar üzgündüm. Annem elinde kahve fincanıyla bana katılıyor. Yanımda otururken kanepe kayıyor.

"Dinle, Erika," diyor sessizce. "Sana söylemek zorundayım, bu sosyal bir görüşme değil. Sana söylemem gereken bir şey var. Ve... bu... kolay olmayacak."

Dik oturuyorum. Bana ne söylemek istiyor? Annem kanser mi? Bu korkunç günün geri kalanı böyle mi geçecek? Kusacakmışım gibi hissediyorum. "Neyin var?"

Gözlerini indiriyor. "Benden nefret edeceksin."

Annemin yüzüne bakıyorum. Çocukluğumdan kalma kırışıklıklar yeni olsa da, bir şekilde bana hala aynı görünüyor. Babam bir araba çarpıp öldükten sonra beni tek başına büyüten aynı cesur kadın. Çocukluğum boyunca kimseyle çıkmadı çünkü bana odaklanmak istediğini söyledi. Sadece son on yılda ara sıra kaçamaklar yapmaya ve seyahat etmeye başladı. Ondan nefret etmeme neden olacak ne tür bir şey söyleyebileceğini hayal bile edemiyorum.

"Sorun ne anne?"

"Ben..." İçini çeker ve pencereden dışarı bakar. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım, Erika. Bilmediğin şeyler var. Kendi başına öğrenmeden önce sana şimdi söylemem gereken şeyler."

Beni gerçekten korkutmaya başladı. "Peki, ne oldu?"

"Bu... bu babanla ilgili."

"Babam mı?" Başucumdaki çekmecede sakladığım tek fotoğrafta siyah saçlı ve siyah gözlü yakışıklı bir adamın görüntüsü canlanıyor gözümde. Onunla ilgili anılarım en iyi ihtimalle bölük pörçük. Yüzündeki çizikleri ve üzerine sinen sigara dumanı kokusunu hatırlıyorum. Ben henüz dört yaşındayken öldü, yani benim büyüdüğümü görecek kadar yaşayamadı. Her geçen gün kendisine daha çok benzeyen torununu görecek kadar yaşayamadı. "Peki ya babam?"

"Gerçek şu ki..." Annemin eli kahve fincanının sapında hafifçe titriyor. Fincanı koyduğu yerin birkaç santim ötesindeki bardak altlığını görmezden gelerek sehpanın üzerine bırakıyor. Başka bir gün olsa bu beni deli ederdi. Ama bugün, daha az umursayamazdım. "Gerçek şu ki baban... O aslında..."

"Ne?"

"O yaşıyor."

"*Ne*?"

İki dakika önce, beni annemden nefret ettirecek hiçbir şey olmadığını düşünüyordum. Ama şimdi belki de vardır diye düşünmeye başlıyorum. Babam *hayatta* mı? Bu nasıl olabilir? Ve onca yıl bana onun öldüğünü nasıl düşündürebildi? Babam bir araba kazası geçirdi. Kırk yıl boyunca onun sözlerini körü körüne kabul ettim.

"Çok üzgünüm tatlım," diye nefes alıyor. "Sana daha önce söylemek istedim ama böyle bir şeyi söylemenin kolay bir yolu yok."

"En başta yalan söylememeye ne dersin?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden bana onun öldüğünü söyledin? Ne oldu? Başka bir kadınla mı kaçtı?"

Sanırım bu çılgınca bir şekilde mantıklı olabilir. Belki de babam bir serseriyle ve annem de öfkesinden babam ölmüş gibi davrandı. Kırk yıl boyunca bu konuda yalan söylediği için onu affedebilir miyim hala bilmiyorum ama belki deneyebilirim.

"Hayır," diyor. "O yapmadı."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Hikâyeyi ondan çıkarmak zorunda kalacak mıyım? "O zaman tam olarak ne oldu? Son kırk iki yıldır neredeydi?"

Annem kucağındaki buruşuk ellerine . "O hapisteydi. Birinci derece cinayetten."

Bölüm 25

Erika

Annemin söylediği her şey karnıma bir yumruk daha indiriyor.

Babam yaşıyor.

Punch.

Babam kırk yılı aşkın süredir hapiste.

Punch.

Babam bir katil.

Punch. Punch.

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Önümdeki duvara bakıyorum, kalbim göğsümde zıplıyor. Bu, hayatımın en stresli sabahı oldu. Bu noktada, günüm felç geçirip hastanede yatmamla sona erecek.

"Sana neden söylemek istemediğimi anlayabilirsin," diyor annem, sözcükleri çabucak dökülüyor. "Bunun senin için travmatik olacağını düşündüm. Ve eğer ortaya çıkarsa, diğer çocuklar seninle alay edebilir."

"Ne...?" Cümleme başlıyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Kötü kelime seçimi. "O ne yaptı?"

"Birini öldürdü."

"Evet, bunu anladım. Kimi öldürdü?" Ve *neden*?

Annemin yüzündeki kırışıklıklar derinleşiyor. Hikâyeyi anlatmak istemediğini söyleyebilirim, ama bu çok kötü. Bu sırrı benden yeterince uzun süre sakladı. Bilmeyi hak ediyorum. "Bir kadındı," diyor. "İlişki yaşadığı bir kadın."

"Onu neden öldürdü?"

"Kaza olduğunu iddia etti. Onu öldürmek istememişti - söylediği buydu." Başını sallıyor. "Ama hikayesi mantıklı değildi. Ve belli ki jüri buna inanmadı. Her şeyi onun planladığını düşündüler."

Belki de sadece onun acı çektiğini görmek istiyordu. Belki de sadece çığlık attığını görmek istiyordu.

"Sence bunu o mu planladı?" İdare ediyorum.

Annem bir an sessiz kalır. "Evet, sanırım o yaptı. İlişkiyi ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu, o da onu öldürdü."

"Nasıl..." Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve babamın bu gizemli kadını kaçamasın diye karanlık bir deliğe attığını hayal ediyorum. "Bunu nasıl yaptı?"

"Onu zehirledi."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum, tıpkı dün gece Liam'ın öldüğünü öğrendiğimde hissettiğim gibi. Başka bir panik atağın eşiğindeyim - iki gün içinde ikinci panik atağım. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Ben de diyorum. "Bunca yıldan sonra, neden şimdi söylüyorsun?" Ve neden *bugün*?

"Çünkü..." Alt dudağını sertçe ısırıyor. "Yeni .
Baban şartlı tahliye oldu. Hapisten çıktı."

"O..."

"Ve seni aramaya gelebileceğini düşündüm," diyor. "Yani... buna hazırlıklı olmanı istedim. Eğer onu görmek istersen. Ya da istemezsen."

"Doğru."

Bugün, tüm günlerin içinde, bu benim için çok fazla. Babam yaşıyor ve o bir katil. Bir kadını zehirledi. Ve evet, hapisten çıktı ve beni aramaya gelebilir.

"Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var." "Tabii ki." Annemin kaşları birbirine çatıldı. "Benden nefret mi ediyorsun?" "Hayır. Senden nefret etmiyorum."

Dünyadaki en kötü zamanlamaya sahipsin.

Annem öne doğru eğildi ve kollarını omuzlarıma doladı. Hayatımda bir zamanlar annemin bana sarılması her şeyi yoluna koyardı. Ama o zamanlar çoktan geçti.

Onu kapıya kadar geçiriyorum ve uzaklaştığından emin olmak için pencerenin yanında duruyorum. Ama o gittikten sonra bile pencereden ayrılmıyorum. Mahalleme bakıp bugün olan her şeyi düşünüyorum. Bir kız kayboldu ve bundan bir şekilde Liam'ın sorumlu olması mümkün. Babam hayatta ve cinayetten hapiste.

İlkiyle ilgili yapabileceğim bir şey yok ama ikincisiyle ilgili yapabileceğim bir şey var. Bunca yıl boyunca, babam yaşasaydı nasıl olurdu diye düşündüm. Yapacağımız konuşmaları düşündüm.

Mezuniyetimde gururla durması, erkek arkadaşlarımdan birini onaylamadığında başını sallaması, gölde birlikte balık tutmaya gitmemiz. Ve tüm bunlar boyunca, beni balığa götürecek durumda olmasa da hayattaydı.

Ve beni arayabilir.

Elbette onun beni aramasını beklemek zorunda değilim. Ben onu arayabilirim. Eminim Frank onu beş dakika içinde bulabilir. Bunca yıl sonra babamı görebilirdim. Çoktan öldüğüne inandığım adamı.

Sonra gözlerim garaj yolundaki Toyota 4Runner'ıma takılıyor. Liam'ın dün gece Olivia Mercer'ın evine götürdüğü araba. Ve sonra bu konuda yalan söyledi.

Babam beklemek zorunda kalacak. Benim çok daha kötü sorunlarım var.

Bölüm 26

Olivia

Uyandım ve her şey kapkaranlıktı.

Neredeyim ben? oluyor?

Alnımda, tam gözlerimin arasında zonklayan bir hissi iterek yüzümü tutuyorum. Buraya nasıl geldim? Hatırladığım son şey.

Arabaya atla. Sadece birkaç dakikalığına.

Hayır. Hayır, yapmadı. Yapmazdı.

Aman Tanrım. Sanırım hasta olacağım.

Öğürüyorum ama midem boş ve hiçbir şey çıkmıyor. Yutkunuyorum, yerde iki büklüm oluyorum. Birkaç kez göz kırpıyorum, karanlığa alışmaya çalışıyorum, dünyanın bir çeşit odağa sıçramasını umuyorum, ama olmuyor.

Elimi yüzümün önünde bile göremiyorum. Nerede olduğumu ya da bir ayağımın önünü göremiyorum.

Neden göremiyorum?

Aman Tanrım, kör mü oldum?

Ama hayır. Yukarı baktığımda, uzakta küçük bir ışık parçası var. Gözlerimde hiçbir sorun yok. Nerede olursam olayım ışık yok.

Başım dönüyor, bu da yönümü bulmamı daha da zorlaştırıyor. Zemin nemli ve tanecikli. Toprak mı? Söylemesi çok zor. Doğrulup uzağa uzanıyorum, bir şey arıyorum, herhangi bir şey. Parmaklarım sonunda katı bir şeye dokunuyor. Yerle aynı kıvamda. O da toprak.

Sanırım bir çukurdayım.

Oh Tanrım. Oh Tanrım. Bir çukurdayım. Yerde bir çukurdayım.

Paniğim arttıkça parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. Klostrofobik değilim ama sanki... sanki canlı canlı gömülmüşüm gibi hissediyorum. Bir dakika önce Liam'ı öpüyordum, hayatımın en güzel anlarından biriydi ve şimdi burada uyanıyorum.

Neden?

Buradan çıkmam gerek. Bir çıkış yolu olmalı. Olmak *zorunda*.

Üstümde bir parça ışık var, bir çıkış yolu. Eğer ona ulaşabilirsem, belki dışarı tırmanabilirim. Ayağa kalkıyorum, ama o zaman başka bir hissin farkına varıyorum. *Acı*. Sol ayak bileğimde acı verici, acımasız bir ağrı. O kadar şiddetli ki, hemen toprağın içine yığılıyorum.

Neyim var benim?

Sol ayak bileğimi hissetmek için kotumun paçasını yukarı çekiyorum. Şişmiş. *Gerçekten* şişmiş. Ve sıcak. Ve ona hafifçe dokunmak bile dayanılmaz bir acı dalgası yaratıyor. Tahminimce bu çukura atıldığımda, düşme sonucu bileğim kırıldı. Ya da en azından çok kötü incitti.

Bu yüzden bileğime ağırlık veremiyorum. Ama yine de ayakta durmayı deneyebilirim. Bu sefer ağırlığımı toprak duvara veriyorum, duvar basınç altında hafifçe çöküyor. Hâlâ çok acıyor ama ayağa kalkmayı başarıyorum. Ya da en azından ayağımı. Kolumu uzatıp yukarıda tutunabileceğim bir şey var mı diye bakıyorum.

Parmaklarım yetersiz kalıyor. Ona ulaşamıyorum.

Aman Tanrım, burada kapana kısıldım.

Beni buraya koyduğunda ne yaptığını biliyordu. Kaçmanın zor olacağını biliyordu. Tek şansım birinin gelip beni kurtarması.

"Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "İmdat! Yardım edin! Kapana kısıldım!" Hiçbir şey yok.

Sesim kısılana ve boğazım acıyana kadar çığlık atıyorum. Ama hiçbir şey duymuyorum. Ayak sesi yok. Ses yok. Nerede olduğumu Tanrı bilir. Vahşi doğada mı? Ses geçirmez bodrumunun altında mı?

Ama yakın zamanda kimsenin benim için gelmeyeceği açık. Burada değil.

Toprak duvarın dibine çöküyorum. Boğazım kurumuş. En son ne zaman bir şey yiyip içtiğimi hatırlamıyorum. Bir gün mü? Eğer beni buraya hapsetmeyi planlıyorsa, en azından içecek bir şey verecek mi? Verecek, değil mi? Aksi takdirde öleceğim ve ne isterse istesin onun işine yaramayacağım.

Umarım bana yemek getirir. Getirmezse ne yaparım?

Bana tecavüz etmedi. Hafızamda bir boşluk olsa da, bir şekilde bundan eminim. Yapmış olsaydı, bunu bilirdim. Değil mi? Hâlâ , o yüzden bana böyle bir şey yapsaydı eminim canım acırdı. İşte bu yüzden

Madison öyle dedi zaten. Kotumun düğmeleri hâlâ ilikli ve fermuarlı, hiçbir yerim yırtık ya da sökük değil. Lanet ayak bileğim dışında sapasağlamım.

Tanrım, neden Madison beni Liam hakkında uyardığında dinlemedim?

Belki bana biraz su bırakmıştır. Belki bir yerlerde bir termos dolusu vardır. Bu alanı hissetmeli ve yönümü bulmalıyım. Eğer buradan kaçma şansım varsa, neyle karşı karşıya olduğumu anlamalıyım. Ne de olsa kadınlar kaçırılmaktan her zaman kaçarlar. Bununla ilgili makaleler okudum. Azimlerini, zekalarını ya da her neyse onu kullanıyorlar ve bir çıkış yolu buluyorlar.

Ya da yapmazlar. Ve yıllar sonra, cesetleri bazı yürüyüşçüler tarafından ormanda yarı gömülü olarak bulunur.

Aman Tanrım, yine hasta olacağım.

Toprak zeminde öğürerek iki büklüm oluyorum. Bir kez daha hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerimi yaşla dolduracak kadar sert öğürüyorum. Ve sonra farkına bile varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyor.

Burada kapana kısıldım. Beni tuzağa düşürdü.

Eve gitmek istiyorum. Annemi

istiyorum. Lütfen.

Bölüm 27

Erika

Akşam yemeği çok sakin geçer.

Jason bu gece eve erken gelmeyi başardı, ki bu çok sık yapamadığı bir şey. Genelde eve erken geldiğinde bunu büyük bir olay haline getirip özel bir şeyler pişiririm ama bu gece öyle değil. Bu gece Kraft peynirli makarna yiyeceğiz. Ve bu konuda tek kelime eden olursa tabağı elinden alınıp çöpe atılacak.

Kimsenin umurunda değil. Hem Hannah hem de Liam neredeyse hiçbir şey yemedi. İkisi de tabaklarındaki küçük makarna parçalarını itip duruyorlar. Liam saatler önce eve geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmedi.

"Yemek için özür dilerim," demek zorunda hissediyorum kendimi.

"Sen neden ?" Jason diyor ki. "Peynirli makarnaya bayılırım.
Tadı gerçekten Gouda."

Hannah inleyecek kadar canlanıyor. Jason'ın kelime oyunlarından şikâyet etmeden duramıyor. "O *Gouda* değil baba. Paketten çıkan şu toz şey."

"Evet, bunun farkındayım Hannah. Tanrım, sadece yumuşatmaya çalışıyorum." "Pek yardımcı olmuyor," diyor.

Jason bana bir bakış attı, sonra uzanıp kızın bileğini tuttu. "Hey.
Yemek masasında telefon yok. Bunu biliyorsun."

Vay canına, Hannah düşündüğümden daha sinsiymiş. Telefonunun masanın altında olduğunu fark etmemiştim bile. Telefonu Jason'ın uzattığı elinin içine koydu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp suratını astı. "Sadece Olivia'yı bulup bulmadıklarını görmek istedim."

Kalbim yerinden fırladı. "Öyle mi?"

Hannah başını sallar. "Hiç sanmıyorum."

Gözlerini yemek tabağına dikmiş olan Liam'a bakıyorum. GPS'te ne bulduğumu henüz ona sormadım. Sormaya korkuyorum. Çünkü onu gerçekten kötü göstermeyecek herhangi bir açıklama düşünmek zor. Tek bildiğim, bu sabah yüzüme karşı yalan söylediği ve benim bunu anlayamadığım.

"Senin sınıfındaydı, değil mi Liam?" Jason sorar.

"Sanırım. Onu pek tanımıyordum."

O zaman neden dün gece onun evine gittin? Sabahın ikisinde?

Kapı çaldı, bu beni rahatlattı çünkü peynirli makarnamı yemekte çocuklardan daha başarılı değildim. Bu rahatlama sadece gözetleme deliğinden bakıp kapımızda duran iki üniformalı polis memurunu görene kadar sürüyor.

Aman Tanrım. Sanırım yine panik atak geçireceğim.

Kapıyı açmadan önce iki derin nefes alıyorum. Yüzüme çok samimi göründüğünü hissettiğim bir gülümseme yerleştiriyorum. Belki de Liam bana bulaşmıştır.

Kapımızın önünde iki polis memuru duruyor. Biri yaşlarının sonlarında, kırmızı yanaklı ve üniformasını zorlayan bir göbeği olan bir adam. Diğer memur ise zayıf bir kadın. Hispanik kökenli, keskin siyah gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve topuz yapılmış saçları var.

Erkek memur kalın bir Long Island aksanıyla, "Merhaba," diyor. "Liam Cass burada mı yaşıyor?"

Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Evet..." İdare ediyorum. "O benim oğlum."

Kadın memur gözlerine değmeyen bir gülümseme takınıyor. "Benim adım Dedektif Rivera ve bu da Dedektif Murphy. Liam'a birkaç soru sormayı umuyorduk. Kendisi evde mi?"

"Evet mi?" Neden bir soru gibi çıktığından emin olmasam da söylüyorum. Boğazımı temizliyorum. "Sadece yemek yiyor."

"Lütfen sözünü keser misiniz?" Rivera söylüyor. Yüzündeki sahte gülümseme kayboldu.

"Um..." Yemek odasına doğru bakıyorum. Jason neler olduğunu görmek için dışarı çıktı ve polis memurlarını görünce gözleri büyüdü. "Avukata ihtiyacı var mı?"

Belki de bunu sormamalıydım. Kulağa çok suçlu gibi geliyor. Ve Liam'ın bir şey yaptığından emin değiliz. Sonuçta o 16 yaşında bir çocuk.

Rivera, "Hayır, buna gerek olmamalı," diyor. Sözcü o gibi görünüyor. "Sadece birkaç hızlı sorumuz var."

"Bu da ne demek oluyor?" Jason kaşları çatılmış bir halde konuşur.

Rivera, "Bu sabah kaybolan kız hakkında biraz bilgi edinmeye çalışıyoruz," diyor. "Bize yardımcı olabilecek bazı sınıf arkadaşlarıyla konuşuyoruz. Tek istediğimiz Olivia'yı bulmak."

"Liam onu tanımadığını söylüyor." Jason kollarını göğsünde kavuşturur. "Yani bence burada vaktini boşa harcıyor olabilirsin."

Dedektif Murphy, Jason'a silahsız bir gülümseme attı. "O zaman bu çok hızlı olacak. Sadece emin olmak istiyoruz. Bir kızın hayatı tehlikede, Bay Cass. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Gidip onu getireyim," diyorum. Aceleyle yemek odasına gidiyorum, Liam ve Hannah kıpırdamamış ama Hannah neler olduğunu görmek için kendini zorluyor. Elimi Liam'ın omzuna koyuyorum ve dokunuşumla irkiliyor. "Dışarıda sana bazı sorular sormak isteyen birkaç memur var."

Hannah'nın gözleri büyür. "Bir avukatı olması gerekmez mi? Polis tarafından sorgulanırken yanınızda bir avukat olması gerekmez mi?"

Hannah'nın -Liam'ın tek sırdaşının- bu sonuca bu kadar çabuk varması beni rahatsız ediyor. Başımı sallıyorum. "Birkaç hızlı soruları olduğunu söylüyorlar. Onlara doğruyu söyle, Liam."

"." Liam ayağa kalktı. "Onlarla konuşacağım."

Hannah'nın gözleri büyür ama tek kelime etmez.

Oturma odasına döndüğümde iki memur bizim koltukta oturuyor, Jason ise kanepede. Memurlarla konuşuyor ama gergin falan görünmüyor. Her an kusacakmış gibi de görünmüyor, ki ben de öyle hissediyorum. Liam'ın saklayacak bir şeyi olmadığına gerçekten inanıyor.

Liam kanepede Jason'ın yanına oturur ve her zaman yaptığı gibi dik oturur. Gergin de görünmüyor. Gömleğinin paçasıyla ya da kot pantolonunun deliğiyle oynamıyor; elleri tamamen sabit ve memurlara kısa, rahatlatıcı bir gülümseme gönderiyor. Neredeyse boşuna mı endişeleniyorum diye düşüneceğim. Liam iki polisin yanında bu kadar sakin görünebiliyorsa, saklayacak bir şeyi yok demektir.

"Liam?" Dedektif Rivera
söylüyor. Liam başını sallar.

"Evet."

"Olivia Mercer hakkında bize birkaç soru sorabilir misiniz?" diye soruyor.

"Okulda bir polis memuruyla konuştum bile," diyor. "Bildiğim her şeyi ona anlattım."

"Evet, ama birkaç sorumuz daha var. Sadece rutin şeyler."

"Tabii ki." Liam onun gözlerinin içine bakar. "Olivia'yı bulmak için her şeyi yaparım. Lütfen devam edin."

Rivera hafifçe öne eğilirken bacak bacak üstüne atıyor. "Olivia Mercer'ı tanıyor musun?"

"Evet. Benim okuluma gidiyor."

"Peki onunla arkadaş mısınız?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Matematik sınıfımda. Onunla daha önce konuşmuştum." Cevapları prova edilmiş gibi. Sanki kendisine ne soracaklarını biliyormuş ve zihinsel olarak buna hazırmış gibi. tartışmaları. Acaba fark ettiler mi?

"Olivia senin kız arkadaşın mı?"

"Hayır."

Rivera kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Benim bir kız arkadaşım yok."

Rivera bir kahkaha attı. "Senin gibi yakışıklı bir çocuk mu? Buna inanmak zor."

"Daha on altı yaşında, Dedektif," diyorum.

"On altı yaşımdayken iki kız arkadaşım vardı!" diyor Murphy. Kırmızı yanakları daha da pembeleşiyor.

Liam bunların hiçbirine tepki vermiyor. Kısa bir tebessüm ediyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Rivera'nın yüzündeki gülümseme yine kayboldu. Gözleri o kadar keskin ki beni korkutuyor. Liam'a dikkatli olmasını, onun cazibesine kapılmayacağını söylemek istiyorum. "Peki Liam, Olivia'yı en son ne zaman gördün?"

"Atletizm takımından bazı insanlar Charlie'nin evinde takılıyorlardı. O da oradaydı."

"Randevu muydu?"

"Hayır."

"Anlıyorum." Rivera başını sallıyor. "Olivia'yı en son o zaman mı gördün?" "Evet."

"Şu anda nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diyor tereddüt etmeden. "Gerçekten üzgünüm. Keşke bilseydim." Ve sonra, inanılmaz samimi bir sesle, "Onun için endişeleniyorum. Umarım gerçekten iyidir."

Rivera, "Biz de öyle," diyor.

Ve sonra kalkmak üzereler gibi görünüyor. Ve belki de bu iş bitmiştir. Belki Liam'la ilgili ellerinde hiçbir şey yoktur ve Olivia'yı çok az tanıdığını söylerken doğruyu söylüyordu. Belki de sadece etrafta dolaşıp okuldaki herkesi sorguluyorlardır. Belki de bu rutinden başka bir şey değildir.

Ama sonra tam ayağa kalkacakken, Rivera unuttuğu bir şey aklına gelmiş gibi tekrar yerine oturuyor. "Bir şey daha var Liam," diyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet?"

"Olivia Mercer'ın komşularından biri onu sabah saat iki sularında arka bahçesinde genç bir çocukla konuşurken görmüş."

Midem bulanıyor. Bu iş daha bitmedi.

"O çocuğun kim olduğunu biliyor musun Liam?" Rivera soruyor.

Cevap vermiyor ama vücudu neredeyse fark edilmeyecek şekilde sertleşiyor.

Rivera acımasızca gülümsüyor. "Bazı arkadaşların bize Olivia'yı dün o lokantaya getirdiğini söyledikten sonra komşuya okul fotoğraflarından birkaçını gösterdik. Ve tahmin edin ne oldu? Sizi doğru bir şekilde teşhis edebildi. Ayrıca şu anda garaj yolunuzda duran Toyota'yı da teşhis edebildi."

Liam'ın gözleri bir an için büyür ama hemen toparlar.

Rivera eğilir ve onun gözlerinin içine bakar. "Olivia Mercer'ı en son ne zaman gördüğünüzle ilgili sorduğum soruya verdiğiniz cevabı gözden geçirmek ister misiniz?"

Liam cevap verecekmiş gibi ağzını açar ama o cevap vermeden Jason koltuktan fırlar. "Hayır! Başka soru yok. Avukat olmadan olmaz."

"Biz sadece on altı yaşında bir kızın nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz, Bay Cass," diyor Rivera kesin bir ifadeyle. Liam'a bakar. "Liam, eğer bize kızın nerede olduğunu söyleyebilirsen-"

"Liam, onlara cevap verme." Jason Rivera'ya ters ters bakarken boynundaki damarlardan biri dışarı fırladı. "Bu on altı yaşında bir çocuk. Harika bir öğrenci ve harika bir çocuk. Bunu o *yapmadı*."

"Tüm saygımla, Bay Cass-"

"Hayır, siz beni dinleyin." Jason parmağıyla onları işaret etti. Onu hiç bu kadar sinirli gördüğümden emin değilim. Liam konusunda en çok korktuğum zamanlarda bile hep çok sakin görünürdü. Kendim bu kadar paniklememiş olsaydım, Liam'ı koruma şeklinin biraz seksi olduğunu düşünürdüm. "Oğlum

size bildiği her şeyi anlattı. Eğer onunla tekrar konuşmak isterseniz, bu avukatımızın da hazır bulunacağı bir ortamda olacaktır."

Rivera koltuktan kalkar ve Murphy de onu takip eder. "Nasıl isterseniz, Mr. Cass."

Memurlar gidene kadar tekrar normal nefes alabildiğimi hissetmiyorum. Tabii ki, tüm bu olanlar bir felaketti. Artık doğrulandı. Liam dün gece Olivia Mercer'ı ziyaret ediyordu. Muhtemelen onu canlı gören son kişiydi. Ve bu konuda polise yalan söyledi.

"Ne oluyor Liam?" Jason onu tersler.

Liam memurlar buradayken göz temasını mükemmel bir şekilde sürdürüyordu ama sonunda gözlerini kaçırdı. Genelde takındığı sevecenlik maskesi düşmüştü ve kesinlikle perişan görünüyordu. Neredeyse onun için üzüleceğim.

"Liam," diyorum oğlumun yanına otururken sessizce. "Olivia'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kafasını sallıyor. Yine yalan söylüyor. Keşke Jason memurların onu sorgulamasına engel olmasaydı. Keşke polisliklerini yapsalardı ve cevabı ondan kurt gibi çıkarsalardı.

"Ama dün gece onun evindeydin...?" Jason onu sorgular. Liam yutkunurken adem elması sallanır. "Evet. Oradaydım. Tamam mı?"

"Arabamı mı aldın?" diye soruyorum.

"Evet. Özür dilerim."

Jason elini kırlaşan saçlarında gezdiriyor. Sanırım son yirmi dakika içinde on yeni gri tel aldı. Tabii kuaförüm olmasaydı, oğlum sayesinde ben de saçlarımı ağartmış olacaktım. "Orada ne yapıyordun?" diye soruyor.

"Ben sadece..." Liam koltukta kıvranıyor. "Ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Onu görmek istedim. O da geldi ve... bilirsin işte..."

Jason ona kaşlarını çatar. "Hayır. Bilmiyorum."

Liam'ın kulakları pembeleşir. "Biraz öpüştük. Hepsi bu kadar." "Peki sonra?"

"Sonra annem aradı. Ben de eve geldim. bu kadar."

Jason gözlerini Liam'a dikiyor ama hikâyeye inandığını söyleyebilirim. Polis memurlarına anlattıklarında samimiydi. Genç oğlunun genç bir kızın kaybolmasından sorumlu olabileceğine inanmıyor. Liam'ın yalan söyleyebileceğini biliyor ama oğlumuzun başka neler yapabileceğini bilmiyor. Gerçeği sadece ben biliyorum.

Jason Liam'a, "Odana git," der.

Liam'a ikinci kez söylenmesine gerek yok. Kanepeden atlıyor ve merdivenleri tırmanıyor. Keşke onu sorgulamaya devam edebilseydik ama bir şey fark etmeyecek. Başka ne biliyorsa, bize söyleyeceği her şeyi söyledi.

Jason başını kanepeye yaslar ve uzun bir iç çeker. "Ona bir avukat bulmalıyız, Erika. Bu onun için iyi görünmüyor."

"Evet..." Dudağımı çiğniyorum. "Yine de bu büyük bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kızın kaybolduğu gece o *da* evinin etrafında mıydı? Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Ne dediğimi biliyorsun."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne? Oğlumuzun bu kızı öldürdüğünü mü söylüyorsun? Gerçekten mi, Erika?"

"Belki öldürülmemiştir..."

Keşke bir karım olsaydı da onu bir deliğin derinliklerinde saklayabilseydim. Bayan Williams'ın sözlerini hâlâ kulağımda duyabiliyorum. Liam pek çok rahatsız edici şey söyledi ama bu en üst sıralardaydı. Bu unutamayacağım şeylerden biriydi. Ya da o gecenin ilerleyen saatlerinde ona bunu sorduğumda verdiği cevabı:

Sadece ona ne olacağını görmek istiyorum, anne. Onu bir deliğe koysam ve beslemesem ne olur? Ve eğer o benim karım olsaydı, istediğimi yapabilirdim ve kimse onu aramazdı bile.

O gün Dr. Hebert ile ilk randevumuzu almıştım.

"Liam'ın geçmişte ne tür yorumlar yaptığını biliyorsun," diye hatırlatıyorum Jason'a.

Başını iki yana sallar. "Bunu hep çok abarttın. O erken gelişmiş. Bunlar sadece kelimeler."

"Bu *sadece* kelimelerden ibaret değil."

Jason bana göz kırpıyor. "Yapamam... Seninle bu konuşmayı yapamam, Erika. Burada *çocuğumuzdan* bahsediyoruz. Bunu o yapmadı. Ve suçu onun üzerine atmalarına izin vermeyeceğim."

"Peki," dedim. "Ona bir avukat bul."

Jason gecenin geri kalanını ceza avukatlarını araştırarak geçirir. İyi bir avukatın bu sorunu ortadan kaldırabileceğine inanıyor. Ama ben onun yanıldığını biliyorum. Bunu ortadan kaldırabilecek tek kişi Liam.

Bölüm 28

Olivia

Yerde küçük bir topun içinde çömelmiş, hıçkıra hıçkıra ağlayarak ne kadar kaldığımı bilmiyorum.

İşim bittiğinde gözlerim yaşarmış ve yüzüm şişmiş oluyor. Yanaklarımda ve ellerimde kurumuş sümük var. Ama bu sorunlarımın en küçüğü.

Burada oturup kendime acıyamam. Burada ölmek istemiyorsam, bir şeyler yapmalıyım. Kaçmanın bir yolunu bulmalıyım. Ya da en azından kurtarılana kadar hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıyım.

Akıllı olmak zorundayım. Tek yolu bu.

Nerede olduğuma ya da nasıl kurtulacağıma dair bana ipucu verebilecek şey bulma umuduyla yeri yokluyorum. Sürünmek zorundayım çünkü ayak bileğim üzerine ağırlık koyamayacağım kadar çok acıyor. Kesinlikle kırılmış olmalı. Üzerine ağırlık koymadığım zamanlarda bile deli gibi zonkluyor.

Karşımda başka bir duvar keşfettim. Bu çukurun 1 metreye 1 metre olduğunu tahmin ediyorum. Belki 6 ya da 7 feet derinliğinde. Çok büyük değil. Acaba kendisi mi kazdı? uzun zamanını almış olmalı. Dokuzuncu sınıftayken *"Delikler*" kitabını okuduğumu hatırlıyorum. Cezanın bir parçası olarak çukur kazmak zorunda kalan bir çocuk hakkındaydı. Hatırladığım kadarıyla oldukça iyiydi. Sanırım filme de çekmişlerdi.

Baktığım üçüncü köşede, parmaklarım küçük bir termosun etrafına dolandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onu elime alıyorum ve salladığımda bir ses çıkarıyor. İçinde sıvı var! Hiçbir şey göremediğim halde umutsuzca kapağını açmaya çalışıyorum. Eğer bu termosu dökersem, yandım demektir. Çok fazla su değil ama bunu hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum. Lokantadayken Liam'ın beni öpmesini istediğimden bile fazla.

Bir patlama sesi duyuyorum ve parmaklarım kabın içinden çıkan pipetle temas ediyor. Dudaklarımı pipetin üzerine koyuyorum ve bir yudum alıyorum. Aman Tanrım, bu cennet gibi. Hafif metalik bir tadı olsa da, şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Su ağzımda, kurumuş boğazımda ve boş midemde soğuk. içmek istiyorum ama aynı zamanda,

Daha fazlasını ne zaman alacağımdan emin değilim. Saklamalıyım. Karne yapmalıyım. Hayatta kalan biri böyle yapardı.

İsteksizce kapağını kapatıyorum ve yavaşça köşeye geri koyuyorum, artık yarısı boş. Kendimi gerçekten çaresiz hissedene kadar daha fazla içmeyeceğim. Durumun ne olduğunu bilmem gerek. Geri gelecek mi? Bana daha fazla su verecek mi? Yemek verecek mi?

Suyu sakladıktan sonra deliğin son köşesini keşfediyorum. Bu köşe de boş değil. Orada bir şey hissediyorum, uzun ve pürüzsüz bir şey. Parmaklarım etrafına dolanıyor. Gözlerimi olabildiğince kısıyorum, bir şey görmek için çaresizce. Herhangi bir şey. Ama çok karanlık.

Etrafı yoklamaya devam ediyorum ve bu köşede daha fazla nesne olduğunu fark ediyorum. Benzer bir hisleri ve tutarlılıkları var. Keskin ya da yuvarlak kenarlı. Çoğunlukla uzun ve ince.

Sonra biraz farklı hissettiren bir şeyle karşılaştım. Yuvarlak, kabaca bir kavun büyüklüğünde. Ama bir küre değil. Parmaklarım eğrinin etrafında dönerken iki büyük delik hissediyorum. Neye dokunduğumu fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor.

Bu bir kafatası.

Kimse beni duymasa çığlık atmadan duramıyorum.

Bölüm 29

Dr. Alice Hebert ile yapılan polis görüşmesinin transkripti:

"Bugün bizimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederiz, Dr. Hebert." "Bunu yapmanın benim yükümlülüğüm olduğunu düşündüm."

"Kayıtlara geçmesi için mesleğinizi belirtir misiniz?"

"Ben bir çocuk psikoloğuyum. Son yirmi üç yıldır özel muayenehanemde çalışıyorum."

"Sanırım her şeyi gördün o zaman?"

"Hemen hemen, evet."

"Peki seni öne çıkaran neydi?"

"Genç bir kızın hayatının tehlikede olduğunu öğrendiğimde, bir şeyler söylemenin benim ahlaki yükümlülüğüm olduğunu hissettim. Onun hayatını kurtarmak için. Hasta gizliliğini ihlal etmek anlamına gelse bile."

"Bugün sizinle konuşmak için bu kadar hevesli olmamızın nedeni de buydu. Olivia'nın ne kadar zamanı kaldığını bilmiyoruz. Onu bulmak için çaresiz durumdayız."

"Anlıyorum. Elimden geleni yapacağım."

"Bizimle gizli konular hakkında konuşmaya istekli olduğunuz gerçeğine dayanarak, Liam Cass'in sorumlu olduğuna inandığınızı varsayıyorum...?"

"Açıkçası kesin bir şey söyleyemem. Liam'ı tedavi etmeyeli uzun yıllar oldu. Ama... evet, bunu yapabileceğine inanıyorum."

"Liam'ı tedavi etmeye ne zaman başladınız?"

"Yedi yaşındayken. Sınıfta ve evde yaptığı bazı rahatsız edici açıklamalar nedeniyle annesi onu bana getirdi."

"Ne tür ifadeler?"

"Birden fazla kez, bir kızı tuzağa düşürüp açlıktan ölmesini izlemek istediğinden bahsetti. Aslında bir keresinde anaokulundayken bu oyunu oynamıştı. Bir kızı dolaba bantlamıştı.

"Okuldaki müdürle konuştum ve bana dolaptaki o olaydan bahsetti."

"Açıkçası çok rahatsız ediciydi ve annesi her şeyden dolayı oldukça üzgündü."

"Peki ya babası?"

"Onunla sadece bir kez karşılaştım. Şehirde çok yoğun bir işi vardı ve hiç yoktan büyük bir olay yarattığımızı düşünüyor gibiydi. Anlamadı. Ama annesi neredeyse histerikti. Liam olmadan bir seans yaptık ve Liam'ın onu korkutan şeylerinin bir listesini çıkardı."

"Ne gibi?"

"Liam birçok açıdan yaşına göre olgun biriydi. Çok sorumluluk sahibiydi. Bu nedenle Bayan Cass onu evcil bir hamster almaya ikna etti. Ne yazık ki ilk hamster iddiaya göre kaçtı ve ona bir tane daha almak zorunda kaldı. Liam ona ikinci hamsterın da kaçtığını söylemiş ama sonra onu arka bahçeye gömerken yakalamış."

"Hamster öldü mü?"

"Evet, ama Liam sonunda hamsterı öldürenin kendisi olduğunu itiraf etti. Yavaş yavaş açlıktan ölmesine izin verdi."

"Tanrım."

"Evet. Oldukça üzücüydü. Birkaç ay sonra Liam'ın antisosyal kişilik bozukluğundan muzdarip olduğu çok açıktı. Sosyopatın ne olduğunu biliyor musunuz, Dedektif?"

"Duyguları hissetmediğinizde bu kişilik bozukluğudur. Jeffrey Dahmer ve Ted Bundy sosyopat değil miydi?"

"Büyük olasılıkla. 1800'lü yılların başlarında, akıl sağlığı hastalarıyla çalışan doktorlar, bazı hastaların dış görünüş olarak normal davranışlar sergilediğini, ancak etik veya empati duygusuna sahip olmadıklarını fark ettiler. Bu hastalar 'psikopat' olarak adlandırılmış, ancak daha sonra bu kişilerin toplum üzerindeki etkileri nedeniyle 'sosyopat' olarak değiştirilmiştir. Şimdi her iki terim de kullanılıyor ancak 'sosyopat' genellikle bozukluğun daha hafif bir formunu ifade ediyor. Psikopatlar çok daha nadirdir."

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Öncelikle, sosyopatlar empati gibi normal insani duygulara sahip değildir. Başkalarının duygularıyla hiç ilgilenmezler. Ayrıca iğrenme eşikleri de çok yüksektir, bu da bu hastaların parçalanmış yüz fotoğraflarına tepki vermemesiyle ölçülmüştür. Ancak sosyopatlar duygu taklidi yapmayı önemsemezler. Öte yandan psikopatlar mükemmel aktörlerdir. Zeki, çekici ve duyguları manipüle etme konusunda harikadırlar. Aslında hiçbir şey hissetmedikleri halde sizi önemsediklerine inandırabilirler."

"Demek ki iyi yalancılar."

"Onlar patolojik yalancılar. Gözlerini kırpmadan en tuhaf hikayeleri anlatabilirler. Sosyopatların göze çarpan bir diğer özelliği de zayıf bir vicdana sahip olmalarıdır. Çok az suçluluk, utanç ya da pişmanlık hissederler. Öte yandan psikopatların vicdanı *yoktur*. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Korkunç eylemleriniz için hiçbir pişmanlık hissetmemek?"

"..."

"Bunun da ötesinde, sosyopatların hayal kırıklığına ya da saldırganlığın boşalmasına toleransları çok düşüktür."

"Yani...?"

"Şiddete başvurmaları için çok az şeye ihtiyaçları

var." "Anlıyorum."

"Ve korkusuzdurlar. Normal bir insan, elektrik şoku gibi acı verici bir uyaran beklediği bir duruma sokulduğunda, ter bezlerinin aktivitesi artacaktır. Ancak psikopat deneklerde deri iletkenliği tepkisi görülmemiştir. Korkuyu bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyorlar."

"Doğru."

"Yani bunları bir araya getirirseniz, Dedektif, empati duymayan, pişmanlık hissetmeyen, korkmayan ve şiddete eğilimli bir birey elde edersiniz. Pek çok seri katilin psikopat olarak teşhis edilmesi şaşırtıcı değil."

"Yani Liam Cass'in bir psikopat olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu söylemek zor. Onu son gördüğümde sadece dokuz yaşındaydı ve bu kişilik bozukluklarının çoğu teknik olarak on sekiz yaşına kadar teşhis edilemiyor. Ama..."

"Evet...?"

"Kesinlikle bir sosyopattı ama içimden bir ses onun aynı zamanda bir psikopat olduğunu söylüyordu. O kadar genç yaşta bile inanılmaz bir yalancı ve manipülatördü. Ama aynı zamanda, onunla ilk tanıştığımda içgüdüsel olarak ondan hoşlandım. Onun içini görebilmem için birkaç seans geçmesi gerekti. Ve ben bir profesyonelim."

"Yani o bir seri katil mi?"

"Bu atlamayı yaparken dikkatli olun. Neredeyse tüm seri katiller muhtemelen psikopattır, ancak tüm psikopatlar katil olmaz."

"Ama Liam'ın cinayet işleyebileceğine inanıyorsunuz?"

"Psikopatlar cinayet işleyebilir. Eğer Liam bir psikopatsa, o zaman evet, cinayet işleyebilir."

"Liam'la ne kadar süre çalıştın?" "İki yıl."

"Her şey düşünüldüğünde bu süre çok uzun görünmüyor."

"Liam yardım almak istemedi. Daha iyiye doğru değişmeye hiç niyeti yoktu. Onunla konuşmaya çalıştığımda ne hissettiği konusunda bana yalan . Onunla yaptığım seansların ona kazandırdığı bir şey varsa o da neyi yüksek sesle söyleyip söylememesi gerektiğini fark etmesini sağlamaktı. Ve gerçek şu ki..."

"Evet?"

"Ondan korkuyordum."

"Korkuyor muydun?"

"Dedektif, masamın üzerinde Liam'ın yaşlarında olan kızımın bir fotoğrafını tutuyordum. Bir seans sırasında fotoğrafa bakıp çok rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. Sonra da kızım hakkında sorular sormaya başladı."

"Ne tür sorular?"

"Masum sorular. Hangi yiyecekleri severdi ve hobileri nelerdi gibi. Korkunç bir şey değildi ama sorma şekli beni çok üzdü. Sanırım kendimi rahatsız hissetmemi istiyordu. Ondan sonra fotoğrafı kaldırdım."

"Ona herhangi bir zarar verdi mi?"

"Hayır. Ama kısa bir süre sonra Bayan Cass'e oğluna yardımcı olduğumu düşünmediğimi söyledim ve seanslarımızı sonlandırdık. Artık onunla çalışmak istemiyordum."

"Çünkü korkmuştun."

"Evet."

"Dokuz yaşında bir çocuğun."

"O çocuğun kafasının içinde neler olup bittiğini bilseydiniz, siz de korkardınız."

Bölüm 30

Erika

Jason ve ben bulaşık makinesini doldurmayı bitirdikten hemen sonra iPhone'umda bir alarm çaldı. Cebimden çıkardım ve alarma baktım:

Okul aile birliği toplantısı 7:30'da. Trafik hafif. On dakika içinde varmış olursunuz.

Lanet olsun. O aptal veli toplantısı bu akşam. Jessica'ya gideceğimi söyledim çünkü yılın en önemli etkinliği olan film gecesinden ben sorumluyum.

"Sorun nedir?" Jason bana sordu.

"Bu akşam okul aile birliği toplantısına gitmem gerekiyordu."

"Okul Aile Birliği mi?" Kaşlarını çatıyor. "Okul Aile Birliği'ne daha fazla dahil olmak için gerçekten iyi bir zaman mı?"

"Jason..."

"Bunu atlayamaz mısın? Bu şeylerden nefret ettiğini söylememiş miydin?"

"Evet, bunu söyledim. *Söylüyorum* da. Ama Jessica film gecesi için bana güveniyor. Ve ben... belki de şu anda kimseyi kışkırtmamam gerektiğini hissediyorum..."

Jason bana bir bakış attı. "Jessica Martinson'ın senin hakkında ne düşündüğü konusunda gerçekten endişelenmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Hayır. Yapmamalıyım. Ama yine de istiyorum. Her zaman o kadının onayına hasret kaldım. "Uzun süre kalmayacağım. Tamam mı?"

Omuz silkiyor. "Nasıl istersen, Erika. Sen film gecesi düzenlerken ya da oğlumuzdan daha önemli olduğunu düşündüğün her neyse onu yaparken ben de Liam için avukat bakmaya gideceğim..."

O haklı. Şu anda film geceleri düzenlememeliyim. On altı yaşındaki oğlum için avukat arayacak durumdaysam, hayatım film gecesi yapmak için fazla karmaşık demektir. Belki oraya gittiğimde Jessica'yla konuşurum. Ona film gecesi yapamayacağımı ve üzgün olduğumu açıklarım.

Ama yine de Liam bir şeyden suçlu olduğu için geri adım attığımı düşünmesini istemiyorum.

Arabayla okula gidiyorum ve eminim ki trafik hafif ve sadece on dakika sürüyor. Okulun dışına park etmiş diğer annelerin arabalarını görüyorum. Jessica'nın minivanı girişin hemen yanında, her zaman kaptığı en iyi park yerinde duruyor.

Okul aile birliği toplantıları ikinci kattaki kütüphanede yapılıyor. Merdivenleri hızla çıkıyorum, saatime baktığımda her nasılsa beş dakika geç kaldığımı görüyorum. Aptal iPhone beni yeterince erken uyarmadı. Oh neyse. Arka tarafa kayacağım ve bu büyük bir sorun olmayacak. Jessica genellikle ilk yirmi dakikayı bir önceki toplantının tutanaklarını gözden geçirmekle geçirir zaten. Böyle şeyler işkence gibidir.

Kütüphanenin kapısını itip açtığımda gürültüyle gıcırdıyor. Belli ki tek geç gelen benim ve herkes çoktan odanın ortasına kurulmuş konferans masasının etrafında toplanmış. Jessica önde duruyor, üzerinde harika görünen mavi beyaz bir elbise var. O her zaman harika görünür. Herhangi bir durumda kıskançlık hissedebilirdim ama şu anda hissettiğim en son şey bu.

Jessica Martinson'ı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum, çocuklar birinci sınıftayken. Kasabaya yeni taşınmıştık ve anaokulundaki o korkunç olaydan sonra her şeye yeniden başlıyorduk. Jason taşınmamız gerektiğini söylediğimde aptallık ettiğimi düşünmüştü ama çok fazla insan ne olduğunu biliyordu. Süpermarkete gittiğimde hakkımda fısıldaştıklarını hissedebiliyordum. Orada parya olmuştuk ve yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı.

O gün Liam'ı birinci sınıftan almak için üçe çeyrek kala geldim. Jessica da bekliyordu ve tişörtü ve yoga pantolonuyla bile umutsuzca göz alıcı görünüyordu. Etrafı, her sözünü dikkatle dinleyen bir grup kadın tarafından sarılmıştı. İlgi odağı olmayı seviyor, bu hiç değişmedi. Jessica'nın yaptığı bir espriye gülmelerini izledim ama onlara yaklaşmaya çalışamayacak kadar gözüm korkmuştu. Okuldayken hiçbir zaman popüler çocuklardan biri olmamıştım ve yetişkinlikte de bunun değişeceğini beklemiyordum.

Tyler ve Liam birlikte okuldan çıkana kadar Jessica bana karşı ani bir ilgi duymaya başladı. Kırmızı dudaklarında büyüleyici bir gülümsemeyle bana doğru bilerek yürüdü. Bana bakıyordu ama gözleri oğlumdaydı. "Siz Liam'ın annesi olmalısınız. Ben Jessica-Tyler'ın annesiyim."

"Erika," dedim.

Jessica etkilenmiş gibi, "Tyler durmadan Liam hakkında konuşuyor," dedi.

"Bu harika," dedim, ancak aklımın bir köşesinde Liam'ın onu bir dolaba bantlamamasını umduğumu düşünüyordum.

"Görünüşe göre çocuklar iyi arkadaş olmuşlar." Diğer çocuklar deli gibi koştururken, omuzlarında Sünger Bob Kare Pantolon sırt çantasıyla sabırla yanımda duran Liam'a baktı. "Merhaba Liam. Ben Tyler'ın annesiyim."

Liam sağ elini uzattı, Jessica da kabul etti. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye tekrarladı.

Jessica güldü, oğlumdan son derece etkilenmişti. "Ne harika bir davranış. Onu iyi eğitmişsin, Erika!"

Şaşırtıcı bir şekilde, onu hiç eğitmemiştim. Liam yetişkinlere kendisini sevdirmek için ne söylemesi gerektiğini kendi kendine öğrenmişti.

O günden sonra Jessica benim en iyi arkadaşım oldu. Liam ve Tyler haftada bir ya da iki kez oyun buluşmaları yapıyorlardı ve oğullarımızdan birini okuldan alacak birine ihtiyaç duyduğumuz acil bir durum olduğunda birbirimize güvenmeyi öğrenmiştik. Bu durum ilkokulun sonuna kadar aniden değişmedi. Çocuklar artık birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Jessica ve ben hala arkadaş canlısıydık ama artık arkadaş değildik. Nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Ve içimde her şeyin daha da kötüye gideceğine dair bir his var.

Kütüphaneye sessizce girmeye çalışıyorum ama kapı arkamdan kapanırken Jessica aniden konuşmayı kesiyor. Odadaki herkes dönüp bana bakıyor.

"Ah, merhaba," diye kekeliyorum.

"Erika!" diye bağırıyor düz bir sesle. "*Sizi* burada görmeyi beklemiyordum." "Evet, ben... Geç kaldığım için özür dilerim..."

Jessica'nın buz mavisi gözleri yüzümde kalıyor. "Endişelenme..."

Diğer birkaç annenin (ve yalnız bir babanın) etrafından dolanarak tek boş koltuğa oturuyorum. Odadaki herkes bana bakıyor. Kimsenin Liam'ın Olivia'yla olan bağlantısından haberdar olmayacağını sanıyordum ama durumun öyle olmadığı acı bir şekilde ortada. *Herkes* biliyor. Belki de polisin bu gece evimize geldiğini bilmiyorlar. Belki Liam'ın sabahın ikisinde Olivia'nın evinde olduğunu bilmiyorlar. Ama *bir şey* biliyorlar.

Jessica boğazını temizler. "Pekâlâ. Tutanakları gözden geçirmeye geri dönelim."

Okul aile birliği toplantılarını her zaman bir işkence olarak görmüşümdür. Çocuklarımı sevmeme rağmen, onlar için etkinlik planlamaya katlanamıyorum.

tüm yıl boyunca. Sinema gecesi gibi tek bir etkinlik planlamak benim için sorun değil, ancak söz konusu gecede sinema bileti ya da pizza dağıtan bir minyon olmayı tercih ederim. Ama Jessica ve ben çok eskiden beri tanışıyoruz. Eğer yardımıma ihtiyacı varsa, yardım etmekten başka seçeneğim yok.

Regina Knowles, "Kitap fuarı için hâlâ daha fazla gönüllüye ihtiyacımız var," diye yakınıyor. "Kimse temizlik yapmak istemiyor. En çok yardıma ihtiyaç duyduğumuz zaman da bu."

Evet, ebedi sorun. Herkes etkinliklere yardım etmek istiyor ama kimse temizlik ekibinde yer almak istemiyor.

"Eminim temizliğe yardım edecek birini bulabiliriz," diyor Jessica. Birkaç kadın başka yönlere bakmaya çalışırken Jessica'nın gözleri odayı tarıyor. "Rachel? Maria? Yardım eder misin?"

Rachel Richter ve Maria Sheldon kitap fuarından sonra temizlik yapma fikrinden hiç hoşlanmamış görünüyorlar. Bunu daha önce de yaptım ve tüm o kitapları toplamak çok yorucu bir iş. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama Jessica onlara bakıyor ve ikisi de olumlu anlamda başını sallıyor.

"Harika." Jessica ellerini birbirine vuruyor. "Kitap fuarını hallettiğimize göre artık film gecesi hakkında konuşalım." *Nihayet*. Alicia Levine'e bakıyor. "Alicia, film gecesi başkanlığını üstlendiğin için sana çok teşekkür etmek istiyorum."

Ne?

"Yardım etmekten mutluluk duyarım Jess," diyor Alicia.

Bana şaka mı yapıyor? Neler oluyor burada?

Boğazımı temizliyorum ve olabildiğince nazik bir şekilde, "Özür dilerim Jessica, ama bana film gecesinden sorumlu olup olamayacağımı sormadın mı?" diyorum.

Jessica sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Evet ama ne kadar meşgul olduğunu *biliyorum* Erika. Alicia da *çok* nazik davrandı. Yani... Seni bu işten kurtarıyorum."

Herkes bana ve Jessica'ya bakarken oda yine sessizliğe gömüldü. Söylediği şey düpedüz yalandı. Film gecesinden sorumlu olmamı istemişti. Olivia'yı öğrenince fikrini değiştirdi.

En azından bana önceden haber verme nezaketini gösterebilirdi, böylece oğlumun bana evde ihtiyacı varken buraya gelerek zamanımı boşa harcamamış olurdum.

Ve şimdi sessizlik fısıldaşan insanların sesiyle bozuluyor. Ne dediklerini bilmiyorum ama sadece hayal edebiliyorum. İstiyorum ki

Eğer çocuğum hakkında söyleyecek bir şeyleri varsa, bunu yüzüme söyleyebilirler. Ama aslında bunu istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Sanırım o zaman gideceğim."

"Hiç çekinmeyin," diyor Jessica. "Yine de katılmayı teklif ettiğin için minnettarım Erika. Gerçekten."

Jessica'yla arkadaşlığımız boyunca ona tokat atmak istediğim zamanlar oldu ama hiçbir zaman şu anki kadar çok olmamıştı. Ama dürtülerimi kontrol edebiliyorum. Bu yüzden çantamı kaptım ve bu kadınlar ağladığımı görmeden odadan çıktım.

Bölüm 31

Madison Hartman ile yapılan görüşmenin polis transkripti:

"Olivia Mercer ile ne zamandır arkadaşsınız?"

"Pratik olarak benim bütün hayat. Biz oldu arkadaşlar ve önce gün Anaokulunda. Aynı elbiseyi giyiyorduk ve bunun üzerine birbirimize bağlandık."

"Yani onunla çok yakınsınız?"

"Ah, evet! En iyi arkadaşız."

"Olivia size hiç kaçabileceğine dair bir işaret verdi mi?"

"Hayır. Asla. Olivia asla kaçmaz. Ailesine bunu yapmazdı."

"Uyuşturucu ya da alkol kullanıyor muydu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Olivia iyi bir kızdı. Bir keresinde, ben ve Aidan -bu benim erkek arkadaşım- ona Aidan'ın babasının zulasından aşırdığı biradan içmesini teklif etti ama o buna dokunmadı."

"Eğer kaçmayı planlıyor olsaydı, bunu kimseye söyler miydi?"

"Evet! Bana söylerdi... Ama . Sana söylüyorum. İmkânı yok... Liam yaptı. O piç, Liam Cass."

"Onun kaybolmasından Liam'ın sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu sanmıyorum. Öyle olduğunu *biliyorum*."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Liam deli için mi?" "Neden deli olduğunu düşünüyorsun?"

"Tamam, şey, daha önce tam olarak emin değildim. Yani, onun hakkında söylentiler vardı. Mesela ben ondan farklı bir ortaokula gittim ama insanlar bazen o İngilizce öğretmeninden ve ona yaptığını düşündükleri bahsediyorlardı. Bazı çocuklar onun yaptığına inanıyor ama açıkçası ben şimdiye kadar inanmamıştım. Siz bunu biliyor musunuz?"

"Evet. Biliyoruz."

"Yani, çoğunlukla ondan aldığım bir titreşimdi. Açıkçası, oldukça sevimli ama çok yapmacık görünüyordu. Pek çok kız onun gerçekten çekici olduğunu düşünüyordu ama ben onun sahte olduğunu düşündüm."

"Nasıl yani?"

"İşte bir örnek. Bir gün onu ilk dersten önce bazı arkadaşlarıyla takılırken gördüm ve sonra derse geç kaldı. İlk derse onunla birlikte girdim ve öğretmen ona neden geç kaldığını sordu. O da annesinin onu götürdüğünü ve lastiğinin patladığını, bu yüzden geç kaldığını söyledi."

"Pek çok çocuk yalan söyler."

"Evet, biliyorum. Yani, öğretmenlerime ya da aileme her zaman yalan söylerim. Ama onlar her zaman yalan söylediğimi biliyor gibi görünüyorlar. Bir yetişkine inandırıcı bir şekilde gerçekten iyi bir yalan söylemek zordur. Ama Liam bu konuda çok iyiydi. Öğretmenin gözlerinin içine baka baka dürüst bir yüz ifadesiyle söyledi ve öğretmen bir an bile şüphelenmedi. Onu dışarıda dolaşırken görmeseydim ben de inanırdım. Anlıyor musunuz? Ve başka şeyler de vardı."

"Ne gibi?"

"Mesela okuldan sonra atletizm sahasındaydım çünkü Aidan'ın futbol antrenmanını bitirmesini bekliyordum ve atletizm takımındaki çocukların bir yarışması vardı. Liam yarışıyordu ve kaybetti, için çok kızgın olduğu belliydi. Bir çite doğru yürüdü ve öyle sert bir tekme attı ki çit kırıldı. Bu kadar kızgın görünmesine çok şaşırmıştım."

"Bunu Olivia'ya söyledin mi?" "Hayır..."

"Neden olmasın?"

"Çünkü geçen yıl Aidan bir duvarı yumrukladı ve elini kırdı, ben de ona bu hikayeyi anlatırsam Aidan'la ilgili hikayeyi gündeme getireceğini ve önemli bir şey değilmiş gibi davranacağını düşündüm. Ya da bana Aidan'dan ayrılmam gerektiğini söyleyecekti."

"Olivia sana Aidan'dan ayrılmanı mı söyledi?"

"Evet... Yani, ciddi bir şekilde değil. Ama ondan hoşlanmıyordu." "Neden hoşlanmadı?"

"Bilmiyorum. Onun bir futbolcu haydut olduğunu düşünüyordu ama... bunun Liam ile ne ilgisi var?"

"Aidan sana hiç şiddet uyguladı mı?"

"Hayır! Asla! Aidan mükemmel değil ama iyi bir adam. Liam gibi değil." "Liam hiç Olivia'ya şiddet uyguladı mı?"

"Hayır. İstediği zaman gerçekten iyi biri olabiliyordu. Ben de bunu söylüyorum. Sahtekârın tekiydi. Ve tamamen kapılmıştı. O kadar

ve o öyle biri bile değil. Erkeklerden pek hoşlanmaz. Adam ona resmen bir numara yaptı."

"Sizce ona zarar vermek için bir nedeni var mıydı?"

"Hayır. Yani, zaten onunla çıkmak istiyordu ve bahse girerim onun için her şeyi yapardı."

"Peki neden Liam'ın onun kaybolmasından sorumlu olduğundan bu kadar eminsin?" "Çünkü o deli! Deli insanlar bir şey yapmak için bir nedene ihtiyaç duymazlar.

çılgınca, değil mi?"

Bölüm 32

Erika

Eve döndüğümde Jason, Liam'ın polisler gittiğinden beri odasından çıkmadığını söyledi, ben de gidip onu kontrol etmem gerektiğine karar verdim. Kapıyı çaldığımda içeri girmemi söylediğinde rahatladım.

Garip bir şekilde onu masasında, ders kitaplarından birinin üzerine eğilmiş buluyorum. Sanki başka bir günmüş gibi kitabı okuyor ve ana hatlarını çiziyordu. Sanki polis birkaç saat önce buraya gelip onu cinayetle suçlamamış gibi.

"Liam?"

Ders kitabından başını kaldırmıyor. "Evet?" "Ne yapıyorsun?"

"Ders çalışıyorum. Yarın tarih sınavım var."

"Birkaç dakika durabilir misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum."

Hannah olsaydı, ders çalışırken onu bölmemem gerektiği konusunda sızlanırdı, zaten ders çalışırken her beş dakikada bir telefonuyla dikkati dağılıyor. Ama Liam itaatkâr bir şekilde tarih kitabından başını çeviriyor ve kahverengi gözlerini masumca kırpıştırarak bana bakıyor.

"Ne oldu anne?"

Derin bir nefes alıyorum. Ellerim titriyor ve gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyorum. Liam'ın daha küçük olduğu ve psikoterapiste gittiği zamanları hatırlıyorum. Düşündüğüm ama yüksek sesle söylemeye korktuğum bir terim kullanmıştı:

Sosyopat.

O sizin gibi empati hissetmiyor. Sevgi hissetmiyor. Sadece numara yapıyor.

Bir anne olarak, bu bana söylenmiş en kötü şeylerden biriydi. *Oğlunuz sizi sevmiyor. Bunu yapabilecek kapasitede değil.* O zamanlar buna inanmayı reddettim. Ancak yıllar geçtikçe Dr. Hebert'in bana söylediği her şeyin ne kadar doğru olduğunu anladım.

"Nerede o, Liam?" Ben söylüyorum. "Olivia nerede?"

Gözlerimin içine bakıyor, tıpkı yüzlerine karşı yalan söylerken memurlara yaptığı gibi. "Bilmiyorum."

"Liam..." Sağ gözümden bir damla yaş kaçıyor ve o görmeden gözyaşımı siliyorum. Empati kuramayan bir insanın önünde savunmasız kalmak her zaman bir hatadır. "Polis ne yaptığını biliyor. Her ne yaptıysan... Öğrenecekler. Bana nerede olduğunu söylersen, sana yardım edebilirim. Gitmesine izin vereceğim. Ona tesadüfen rastlamışım gibi davranabilirim..." Titrek bir nefes alıyorum. "Ama eğer onu öldürürsen..."

"Anne." Kaşlarını çatıyor, bu da onu daha genç gösteriyor. "Sana yemin ederim. Olivia'ya hiçbir şey yapmadım."

"Sana inanmıyorum Liam."

Gözleri kararıyor. Oğlumdan korktuğum anlar oluyor. Altı yaşındayken onu hamsterla bulduğum zamanki gibi. Gözlerinin önünde açlıktan ölmesine izin vermişti. Zavallı hamster o kadar solmuştu ki, tüm küçük kemiklerinin dışarı çıktığını görebiliyordunuz. Acı çektiği belliydi. Ve Liam bunu umursamadı. Hayır, daha da kötüsü, bundan zevk alıyordu.

"Ben yapmadım anne." Sesi sert, neredeyse kızgın. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Şimdi ders çalışmaya dönebilir miyim?"

Sözsüzce başımı sallıyorum ve Liam tarih kitabına geri dönmek için sandalyesinde dönüyor. Sanki annesi az önce odada değilmiş, onu adam kaçırmak ve öldürmekle suçlamıyormuş gibi tekrar ana hatlarıyla anlatmaya başladı. Liam böyledir işte. Hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin vermez.

Dr. Hebert bir teşhis koyduktan sonra ona bunun nasıl olabileceğini sordum. Liam üst orta sınıf, mutlu bir ailede büyüdü. Sıkı ama çok adil bir disiplin sağladık. Harika bir çocukluk geçirdi. Nasıl bu hale gelebildi?

"Genellikle genetik bir bileşen vardır," demişti.

Ama bu durumu daha iyi açıklamıyordu. Jason ve ben olabildiğince sıkıcı ve normaldik. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bizim gibi hoş ve normal bir çift nasıl Liam gibi bir çocuk doğurabilirdi? Hiç anlamadım.

Ta ki bu sabaha kadar. Babamın kırk yılı aşkın süredir cinayetten hapiste olduğunu öğrendiğimde.

Bölüm 33

Olivia

Ne zamandır burada olduğumu bilmiyorum.

Sonunda çığlık atmayı bıraktım. Uzun bir süre devam etti. Ve durduktan sonra bile hala titriyordum. Deliğin köşesine, iskeletin oturdum ve kendime sarıldım. Belki saatlerce. Bu iskeletin kime ait olduğunu bilmiyorum ama burada olmasının iyiye işaret olduğunu düşünerek kendimi kandıramam. Bu çukurda başka biri daha vardı. Ve o kişi burada öldü.

Ya da daha büyük ihtimalle öldürüldü.

Buraya nasıl geldiğime dair anılar daha canlı bir şekilde geri dönmeye başladı. Yüzüme tutulan ve tuhaf kokan mendil. Nefes alamamak. Ve sonra... hiçbir şey.

Beni öldürecek. Bu yüzden buradayım. Ve beni doğrudan öldürmek yerine buraya koymasının tek sebebinin, beni öldürmeden önce benim için başka planları olduğunu hayal edebiliyorum.

Ama herkes beni arıyor olmalı. Annem... Onu o kadar çok istiyorum ki, içim acıyor. Yatak odama gelip beni kayıp bulduğunda ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Hemen polisi arardı. Beni aramaktan asla vazgeçmeyecek. Eyaletteki tüm polislere beni aratacaktır.

Ve sonra polis beni bulduğunda, onu hapse atacaklar. Ben de evime, sıcak ve rahat yatağıma gideceğim. Ve annem bana çikolatalı krep yapacak. Ve bir hafta boyunca yatağımdan çıkmayacağım. Belki doktora gidip hâlâ zonklayan ayak bileğime baktırırım.

Buradan çıkacağım. Bunu biliyorum. Ailem beni bulacak.

Karnım gurulduyor. Açlıktan ölüyorum. Ve susadım. *Çok* susadım. Suyu bir saat önce bitirdim. Daha az içmem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Termosu elime aldım ve hiç düşünmeden boğazımdan aşağı boşalttım. Ve şimdi bitti.

Bir insanın susuzluktan ölmesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyorum.

Belki de Phoebe böyle ölmüştür. Köşedeki kemiklerin ait olduğu kişiye bu ismi verdim. Annem ve ben *Friends* dizisinin tekrarlarını izlerdik ve Phoebe benim en sevdiğim karakterdi. Ben de ona bu ismi verdim. Phoebe. Bir ismi hak ediyor. Acaba ailesi hala onu arıyor mudur? Buradan çıktığımda insanlara onun burada olduğunu söyleyeceğim. Belki ailesi biraz rahatlar.

Buradan gideceğim. Çıkacağım.

Bir yolunu bulacağım. Vazgeçmeyeceğim.

Yukarıdan gelen bir ses duyuyorum. Ayak sesleri mi? Polis mi? Çığlık atmaya başlıyorum ama boğazım öyle kurumuş ki, bir şey çıkmadan önce yanlış bir başlangıç yapıyorum.

"*Yardım edin! Yardım edin, lütfen*!"

Ayak sesleri. Kesinlikle ayak sesleri. Başımın hemen üstünden bir metal sesi geliyor ve ardından menteşeler gıcırdıyor. Sonunda, parlak bir ışık parıltısı görüşümü dolduruyor.

O kadar uzun süre karanlıkta oturduktan sonra, ışık acı veriyor. Susturmak için ellerimi gözlerimin üzerine kapatıyorum. Bu bir el feneri. Biri bana el feneri tutuyor.

"Olivia?"

Bu *o*. Polis değil. O geri geldi.

"Yardım edin!" Bir komşunun ya da yoldan geçen birinin duymasını umarak çığlık atıyorum. "Biri yardım etsin! Yardım edin! Çıkarın beni!"

Başını yana eğiyor. "Korkarım nefesini boşa harcıyorsun Olivia. Hiçliğin ortasında bir kulübedeyiz. Çığlık atarsan kimse duymaz."

Çığlık atmayı bırakıyorum ve nefesimi toplarken ona bakıyorum. Ona inandığımdan tam olarak emin değilim ama bağırdığım için hiç de endişeli görünmüyor. Yani muhtemelen doğru.

"Sana dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyor. Yine de sesi üzgün gelmiyor. Aslında sesinde hiçbir ifade yok, sanki bir robot gibi. Sesi her zamankinden çok farklı. Ürkütücü. "Polis her yerde. Geceye kadar beklemek zorundaydım."

"Lütfen çıkmama izin verin," diye mırıldanıyorum.

Parlak ışıkta gözlerimi kısarak parmaklarımın arasından yüzüne bakıyorum. Onun yakışıklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

"Korkarım bunu yapamam," diyor.

Gözlerim yaşarıyor ama düşmelerini engellemeye çalışıyorum. İçimden bir ses ağlamamın ona sempati hissettirmeyeceğini söylüyor. "Neden olmasın? Kimseye söylemeyeceğim. *Yemin* ederim. Sadece kaçtığımı söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Evet. Eminim."

"Yemin

ederim!"

Tüylerimi diken diken eden bir şekilde gülümsüyor. "Üzgünüm Olivia. Çıkmana izin veremem."

Derin bir nefes alıyorum. "Lütfen... Eğer çıkmama izin verirsen... İstediğin her şeyi yaparım. *Her şeyi*."

Bir kahkaha atıyor, burada sadece bizim olduğumuz konusunda doğruyu söylediğini anlayabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Ben ne istersem onu yapacaksın zaten. Seçme şansın yok ki."

Bu muhtemelen doğru. Büyük bir adam değil ama benden çok daha büyük. Sakat bir ayak bileği ile açlık ve susuzluktan zayıf düşmemiş olsam bile beni kolayca alt edebilirdi.

"Ne istiyorsun o zaman?" Kısık bir sesle

soruyorum. Bana cevap vermiyor.

Yüzüne ters ters baktım. "Beni hemen bıraksan iyi olur. Eğer yapmazsan, polis beni burada bulduğunda onlara her şeyi anlatırım."

Yine o gülümsemesiyle parlıyor. "Oh, öyle mi?"

"Emin ol yaparım!" Ona bağırırken çenemde bir kas seğiriyor. "Onlara ne yaptığını söyleyeceğim! Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin!"

Tepki vermesini bekleyerek yüz ifadesini izliyorum. Ama yüzünde en ufak bir korku belirtisi bile yok.

"Beni tehdit mi ediyorsun Olivia?" diyor. "Umarım beni tehdit etmiyorsundur."

Gözlerinde, deliğin köşesindeki çürümüş cesetten bile daha korkunç bir şey var. Ağzım o kadar kuru ki, cevap verebileceğimden bile emin değilim. Ama boğazımı temizliyorum. "Seni tehdit etmiyorum. Sadece neler olacağını söylüyorum."

"Peki," diyor, "o zaman seni asla bulamayacaklarından emin olsam iyi olur."

Dizlerimi tutuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Ciddiydi. Buradan çıkmama asla izin vermeyecek. Asla.

Oh Tanrım...

Büyük kahverengi bir alışveriş torbasını havaya kaldırıyor ve deliğe bırakıyor. Yanı başıma düşüyor, irkilmeme ve bir çığlık atmama neden olacak kadar yüksek bir ses çıkarıyor.

"Bunlar yiyecek ve içecek," diyor. "Buraya ne zaman dönebileceğimi bilmiyorum, o yüzden son kez alsanız iyi olur."

Ve sonra ışık söner. "Bekle!"

Ağlıyorum. "Bekle!"

Sesi yine karanlığı yararak geliyordu: "Ne?"

Yutkunuyorum, son bir kez daha sempatisini kazanmayı umuyorum çünkü tehditler işe yaramıyor. "Feneri bana bırakabilir misin? Lütfen?"

Bir an sessiz kaldı, sanki düşünüyormuş gibi. Evet diyebileceğini umabilir miyim? O el feneri için her şeyimi verirdim.

"Burası çok karanlık," diyorum usulca, "ve her şeyin ne olduğunu anlamak çok zor. Bu beni deli ediyor. El fenerini bana bırakabilirsen-"

"Hayır," diyor.

Ve sonra başımın üstündeki tuzak kapısı gıcırdayarak . Ve kilidin çevrilme sesini duyuyorum, beni bir kez daha buraya hapsediyor. Yüzümü dizlerime gömüyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum.

Burada ölmek istemiyorum. Bir çıkış yolu olmalı.

Bölüm 34

Erika

Çocukları okuldan evde tutmayı düşündüm ama ikisi de gitmek istedi ve Jason her şeyi olabildiğince normal tutmaya çalışmamız gerektiğini söyledi. Ama Jason işten sonra evde kaldı. Önemli bir projenin ortasında olduğunu ve bir sürü toplantısı olduğunu bilmeme rağmen, evden çalışmak için kendini boş yatak odasına kilitledi. Tüm toplantılarını telefonda yapmaya çalışıyor.

"İşe gidebilirsin," demeye çalıştım. "Liam iyi olacak." "Evde kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum," diye ısrar etti.

Kaldığı için ne kadar minnettar olduğumu itiraf etmek istemedim. Dün gece polis uğradıktan sonra başka bir şey olmadı ama bütün gece kâbuslar görüp sarsılarak uyandım. Sabah uyandığımda hiçbirini hatırlayamıyordum ama vücudum ter içindeydi.

Kendi işimi kendim yapmaya çalışıyorum ama bu çok zor. En iyi yerel oyun alanları hakkında bir makale yazmam gerekiyor ama aklım oyunda değil. Ayrıca, Hannah ve Liam yıllardır oyun parkına gitmek için çok büyükler. Daha basit zamanlar hakkında nostaljik olmak isterdim ama yapamam. Liam dört yaşından beri saatli bir bomba gibiydi.

Umarım Olivia'yı bulurlar. Tek düşünebildiğim bu. Umarım . Umarım onu bir motelde ağlarken ve eve dönmek isterken bulurlar.

Az olan konsantrasyonum kapı zilinin çalmasıyla bozuldu. Jason'ın merdivenlerden indiğini gördüğümde kapı zilinin birkaç dakikadır çaldığını fark ediyorum. Benden on adım ötede çalan bir kapı zilini fark etmiyorsam benim neyim var bilmiyorum.

Jason benden önce kapıya ulaştı. Gözetleme deliğinden gözlerini kısarak bakıyor ve yüzü soluyor. "Kahretsin. Polis geldi."

Jason omuzlarını dikleştirir ve kapıyı kırarak açar. Yine Rivera ve Murphy. Ama daha fazla insan var. Bu pek de

iyi bir işaret gibi. Polis arkasında bir manga insanla geldiğinde, başınızın belada olduğunu bilirsiniz.

"Merhaba, Bay Cass." Rivera bu kez gülümseme zahmetine katlanmıyor. "Evinizi ve eşinizin Toyota'sını aramak için iznimiz var."

Bir adım öne çıktım. "Liam okulda."

"Şu anda Liam'a ihtiyacımız yok," diyor. "Ama telefonu için arama iznimiz var."

Telefonunda ne olduğunu sadece Tanrı bilir. Bunu düşünmek istemiyorum. "Telefon için daha sonra gelebilir misin?"

Jason arama emrini incelemekle meşgul ama neden uğraştığından emin değilim. Bunlar polis memuru. Evimizi incelemeleri gerekiyorsa, onları durdurmayacağız. Umarım Liam arkasında bir şey bırakmayacak kadar akıllıdır.

Kendi telefonum cebimde çalmaya başladı. Çıkarıyorum ve lisenin adını görüyorum. Midem bulanıyor. "Dedektif, bu çağrıya cevap verebilir miyim? Okuldan arıyorlar."

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve cevap vermek için kaydırıyorum. "Alo?"

"Bayan Cass? Ben Müdür McMillan. Korkarım bir var."

Bir sorunu mu var? Evimde neler olduğunu görmeli. "Sorun nedir?"

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmenizi istiyorum. Liam ve başka bir öğrenci koridorda yumruk yumruğa bir kavgaya karışmışlar. İkisi de ofisimde."

Aman Tanrım.

"Liam iyi mi?" Ben söylüyorum.

"O iyi." Sesi hafifçe yumuşuyor. "Ama okul arazisinde kavgaya müsamaha göstermeyiz. Hemen buraya gelmeniz gerekiyor."

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama Bayan'a hayır diyemem. McMillan. "Hemen geliyorum."

Jason arama emrini indirdi ve bana bakıyor. İki dedektif de öyle. Keşke bu konuşmayı dedektiflerin önünde yapmak zorunda olmasaydım. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Rivera'nın bana bakışını görmezden gelmeye çalışarak, "Liam okulda kavga etti," diyorum. "Onu almak için oraya gitmem gerekiyor."

"Tanrım." Jason kaşlarını çattı. "Tamam. Ben... Ben burada kalacağım, sen de gidip Liam'ı getir."

Dedektiflerin arkasından evimi darmadağın edecek insanlardan oluşan ekibe bakıyorum. Keşke kalabilseydim. Liam'ın okulda kavga etmesiyle uğraşamam.

Her şeyin ötesinde. Yıllar boyunca Liam hakkında çok telefon aldım ama hiç görmemiştim. Daha önce ellerini kirletecek bir şey yapmamıştı. Çantamı kaptım ama Dedektif Rivera beni durdurdu. "Liam'ın çantasını alamazsın. Toyota. Onu aramamız gerekiyor."

"Ama ben sadece... Hemen döneceğim..."

"Prius'umu al, Erika." Jason anahtarlarını duvardaki kancadan çıkarıp bana uzatıyor. "Müdürle konuştuktan sonra bana mesaj at, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Muhtemelen böylesi daha iyi. İçimden bir ses bu konuşmanın kısa sürmeyeceğini söylüyor.

Bölüm 35

Erika

Okula girdiğimde kızım girişte beni bekliyordu. Sınıfta olması gerektiğinden eminim, bu yüzden dersten kaçtığını varsayıyorum. Ama bu şu anda sorunlarımın en küçüğü. Hannah'nın gözleri kızarmış ve kumral saçları her zamankinden daha da dağınık. Birisi yeni ölmüş gibi görünüyor.

"Anne!" diye ağlıyor. Ve kollarını bana doladı, ki bu uzun zamandır herkesin içinde yapmadığı bir şeydi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, koridorda başka kimse olduğunu sanmıyorum. "Her şeyi gördüm. Liam'ın hatası değildi."

Ondan uzaklaşıyorum. Şu anda olan herhangi bir şeyin Liam'ın suçu olmadığına inanmak benim için çok zor. "Emin misin?"

"Evet!" Elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Tyler bir anda üzerine atladı. Liam'ın ne yapması gerekiyordu? Tyler onu döverken orada öylece duracak mıydı?"

"Tyler bunu neden yaptı?"

"Belli değil mi?" Hannah bana göz kırpıyor. "Herkes Olivia'ya olanlardan Liam'ın sorumlu olduğunu düşünüyor. Ama *değil*. Bunu *biliyorum*."

Hannah'nın bunu nasıl bildiğinden emin değilim. Ben emin değilim.

"Tyler *herkese* Liam'ın bir tür psikopat olduğunu söylüyor," diyor Hannah. "*Tyler* uzaklaştırılmalı. Bu Liam'ın hatası değildi."

Bayan McMillan'ın bu şekilde düşünmeyeceğine dair kötü bir his var içimde. Ve her halükarda, Liam şu anda okula gidemez. Bu çok açık. Bütün bunlar bitene kadar olmaz.

"Ne yapabileceğime bakacağım, Hannah," diye söz veriyorum ona. Ona evimize gelen ve şu anda kardeşinin eşyalarını arayan polis memurlarından bahsetmiyorum. Ve arabamı. Onu daha da üzmenin bir anlamı yok. "Şimdi müdürle konuşmaya gidiyorum. Ama senin sınıfa dönmen gerek."

Ama Hannah'nın sınıfına geri dönmeye niyeti olmadığı açık. Beni müdürün odasına kadar takip etti ve ben onu durdurmadım. Bu onun için de zor.

Yönetim odasına girdiğimde Jessica Martinson çoktan oradaydı. Şu anda en son istediğim şey Jessica ile konuşmak ama müdürün kapısı kapalı olduğu için onun yanına oturup beklemekten başka çarem yok. Okul aile birliği toplantısında beni nasıl dışladığının acısını hala hissediyorum. Onca yıldan sonra bunu bana nasıl yapabildi?

"Merhaba, Erika," diyor Jessica okunamayan bir ses tonuyla. "Bizim çocuklar epey bir itişip kakışmışlar, değil mi?"

"Evet," diyorum belli belirsiz. Kızımın bana futbolcu haydut oğlunun çocuğuma saldırdığını söylediğinden bahsetmiyorum. Nedense tüm bu olanlar için Liam'ın suçlanacağından şüpheleniyorum. "Erkekler kavga eder, sanırım."

Jessica sıkıca gülümser. "Evet. Eminim bunu çok abartıyorlar.
Umarım sadece bir uyarı alırlar ve bu burada biter."

Bu imkansız. Okulda kavga ediyorlardı. Ağır bir ceza almamalarına imkan yok. Ama Jessica'nın iyimserliğini takdir ediyorum.

Müdürün odasının kapısı çatırdayarak açılıyor ve Bayan Kristen McMillan girişte duruyor. Benim yaşlarımda ama çok daha uzun boylu, güçlü bir çenesi var ve saçları omuz hizasında hareketsiz bir kask şeklinde şekillendirilmiş. Onunla en son veli öğretmenler gecesinde konuşmuştuk; koridorda bana rastlamış ve Liam'ın son münazarasında ne kadar başarılı olduğunu ve okul birincisi olma yolunda ilerlediğini anlatmıştı. Bu sefer ikimizi de ofisine çağırırken gülümsemiyordu.

İki çocuk masasının önündeki sandalyelerde oturuyor. Tyler yere yığılmış, yüzüne bir buz torbası tutuyor ama Liam dimdik oturmuş, duvara bakıyor. Yine de pek iyi görünmüyor. Tyler elmacık kemiğine iyi bir yumruk atmış, elmacık kemiği koyu kırmızı, siyah ve maviye dönüşmek üzere. Gömleği yırtılmış ve normalde düzgün olan siyah saçları darmadağınık. Az önce dayak yemiş bir çocuk gibi görünüyor. Her şeye rağmen kollarımı ona dolamak istedim.

Ne de olsa o benim oğlum. Ne olursa olsun.

Bayan McMillan, "İki öğretmen tarafından ayrılmak zorunda kaldılar," diyor. "Müdürlük yaptığım süre boyunca gördüğüm en kötü kavgalardan biriydi."

"Bu onun hatasıydı." Tyler buz torbasını yüzünden çekince dudağındaki yarık ortaya çıktı. "O başlattı."

"Hayır, yapmadım," diyor Liam sakince. "Ben hiçbir şey yapmadım." "Tabii ki yapmadın!"

"Çocuklar, sakin olun!" Bayan McMillan onları tersler.

Ama Tyler boyun eğmek üzere değildir. "Olivia Mercer'ı öldürdüğünde bunu sen başlattın, seni psikopat. Herkes senin yaptığını biliyor!"

Liam buna cevap vermiyor. Sadece önüne bakıyor.

"Bu kadar yeter," diyor Bayan McMillan sertçe. "Tyler, kimin başlattığı umurumda değil. İkiniz de bu kavgaya karıştınız."

"Bunu hak etti." Tyler neredeyse kelimeleri tükürüyordu. "Bunu ve daha fazlasını."

Bayan McMillan iki çocuğun arasına bakıyor, gözleri kısılıyor. "Tyler, Liam, ben annelerinizle konuşurken ikinizin de dışarı çıkmasını istiyorum." Liam hemen itaat eder, ise Tyler dener için Protesto. Fakat Bayan. McMillan sekreterine onlara dışarı kadar eşlik ettiriyor ve görünüşe göre o ikimizle konuşurken onlara bakıcılık yapıyor. Kapı kapandığında dudakları düz bir çizgi oluşturuyor ve gözlüklerinin kenarından bize bakıyor.

Bayan McMillan, "Açıkçası, bu davranışın hiçbir mazereti yok," diyor. "Kavgaya müsamaha gösterilmez. Bunun tekrarlanmasına izin veremeyiz."

"Tabii ki hayır," diyor Jessica. "Tyler'ın davranışı için çok üzgünüm. Sadece... duygusallaştı."

Oğlumun yaptığı gibi çenemi kapalı tutuyorum.

"Tyler bir hafta uzaklaştırma alacak," diyor Bayan McMillan. Bana ve tereddüt ediyor. "Liam bir gün uzaklaştırma alacak."

Bir hafta önce, bunun Liam'ın üniversite kabullerini nasıl etkileyeceği konusunda endişelenirdim. Şimdi ise hiç umurumda değil. Onu bir haftalığına uzaklaştırmış da olabilir. Bundan sonra onu okula geri gönderemem.

Ama Jessica çok öfkeli. Yanaklarından birinde pembe bir leke oluşuyor. "Bir *hafta* mı? Nasıl olur da Tyler'a bir hafta verilirken Liam'a sadece bir gün verilir?"

"Bir kere," diyor Bayan McMillan, "bu Tyler'ın ikinci suçu. Geçen yıl o kavgaya karıştıktan sonra size bunun bir daha olamayacağını söylemiştim. Ayrıca, kavgayı oğlunuzun başlattığını birkaç tanık vardı. Liam'ın kusursuz bir sicili var. O bir A öğrencisi-"

"Ama o deli!" Jessica patladı. Bana bakıyor, sonra hızla gözlerini kaçırıyor. "Özür dilerim ama odadaki fil bu. Liam *deli*. O kızı kaçırdı ve muhtemelen onu öldürecek. Tyler sadece bu konuda üzgündü."

Böyle bir şey söylemesine şaşırarak eski arkadaşıma bakıyorum. Tyler ve Liam arkadaşlığı bıraktıklarında bile Liam hakkında olumsuz tek bir kelime etmemişti.

"Üzgünüm, Erika," diyor. "Ama bunun doğru olduğunu biliyorsun. Liam'ın ciddi akıl sağlığı sorunları var. Tyler'la arkadaş olmayı bırakmalarının nedeni Tyler'ın onu evde tutmaktan korkmasıydı. *Ben* de onun evde olmasından korkuyordum." Başını sallıyor. "Terapiye gitmesi gerekiyor. Ya da daha iyisi, bir yere kapatılmalı."

"Bayan Martinson!" Bayan McMillan haykırıyor. "Üzgün olduğunuzu biliyorum ama lütfen. Buna hiç gerek yok."

Ellerime bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Oğlumu savunmak istiyorum ama gerçek şu ki onunla aynı fikirdeyim. Ama o daha tek kelime edemeden ofisin dışından bağırışlar duyuyoruz. Bayan McMillan ayağa kalkıyor ve biz de onu takip ediyoruz. *Şimdi* ne oldu?

Liam ve Tyler hâlâ ofisin hemen dışında oturuyorlar, ama başka bir kız da onlara katılmış. Kirli sarı saçları tombul yüzüne dökülmüş ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Elleri titreyerek onları işaret ediyor.

"Nerede o, seni pislik?" diye bağırıyor Liam'a. "Olivia'ya ne yaptığını söyle bana!"

"Madison!" Bayan McMillan tersledi. "Lütfen hemen yerine otur!"

Kızın elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve Liam'a saldıracak diye korkuyorum. Ama onun yerine ayağını yere vuruyor. "Bunu o yaptı! O piç en iyi arkadaşıma bir şey yaptı. Bir de ona bakın! *Umurunda* bile değil!"

Madison'ın öfke nöbetini yüzünde hiçbir ifade olmadan izleyen Liam'a bakıyorum. Protesto için tek kelime etmedi. Sanki duvarda sürünen bir böcekmiş gibi ona bakıyor. Sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi.

Sonunda Madison'ı götürmesi için okulun güvenlik görevlisini çağırmak zorunda kaldılar çünkü Liam'a bağırmayı kesmiyordu. Bayan McMillan beni kenara çekti, gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "Bu olay yatışana kadar Liam'ın evde kalması en iyisi olabilir."

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Kaşlarını çattı. "Liam iyi bir çocuk. Bu trajedinin içine düşmüş olması çok kötü."

Görünüşe göre Bayan McMillan oğlum tarafından başarılı bir şekilde büyülenmiş. Lisede geçirdiği iki yıl boyunca çok iyi davrandı. Bu süre zarfında hiçbir olay yaşanmadı. Aslında yaşadığı son olay, sekizinci sınıftaki İngilizce öğretmeniyle ilgiliydi. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama Bayan McMillan'ın Bay Young hakkında bir şey bilmediği açık. O sadece Liam'ın görmesine izin verdiği şeyleri görüyor.

"İyi şanslar," dedi bana.

Bölüm 36

Tyler Martinson ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Tyler, Liam Cass'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Sonsuza kadar. Birinci sınıftan beri."

"Eskiden arkadaş mıydınız?"

"Aslında çok iyi arkadaştık. Ben hep onun evine giderdim ya da o benim evime giderdi. Eskiden çok yakındık."

"Peki o zaman onun hakkında ne düşünüyordunuz?"

"Şey, o benim en iyi arkadaşımdı. Açıkçası ondan hoşlanıyordum. Havalıydı. Ama karanlık bir tarafı vardı, ne demek istediğimi

anlıyorsunuzdur." "Ne demek istiyorsun?"

"İstediğini elde etmek için insanları manipüle etmekte çok iyiydi. Özellikle de öğretmenleri. Ödevlerini savsaklayabilirdi ve başı asla belaya girmezdi. Ben *hiçbir şeyden* paçayı kurtaramazdım."

"Peki diğer öğrenciler onun hakkında ne düşünüyordu?"

"Onu onlar da sevdi. Özellikle de kızlar. Hepsi *aşık* gibiydi

onunla birlikte. Gerçekten sinir bozucuydu. Ama Liam bunun komik

olduğunu düşünüyordu." "Onu kıskanıyor muydun?"

"Ben mi? Hayır. Yani, o zamanlar kızlarla ilgilenmiyordum. Şimdi daha sinir bozucu. Hepsi hala onu seviyor. Ted Bundy gibi. Kadınların çok sevdiği seri katil değil miydi o?"

"Diğer insanları manipüle ettiğinden bahsetmiştiniz. Bunu nasıl yapıyordu?"

"İşte size bir örnek. Dördüncü sınıftayken sınıfımızda bir roly-poly çiftliği vardı. Liam'ın aklına çiftliği yere dökmek ve tüm solucanları parçalamak geldi. Bu onun eğlenceli bir şey yapma fikriydi. Ben de ona uydum çünkü... Bilmiyorum. Sanırım ben de eğlenceli olduğunu düşündüm. Her neyse, sınıfta Michael adında başka bir çocuk vardı. Kimse Michael'ı sevmezdi çünkü o iğrenç, şişman ve burnunu karıştıran biriydi. Ama Liam onu bizimle gelmesi için davet etti ve Michael çok mutlu oldu. Ama hepsi bir numaraydı, biliyor musun? Çünkü Liam'ın onun gelmesini istemesinin tek nedeni Michael'ın

Yaptığımız şey için suçlanmak. Ve işe yaradı. Liam öğretmene Michael'ın tek başına yaptığını söyledi ve öğretmen ona inandı. Michael bizi ispiyonlamadı bile, muhtemelen sonrasında onunla hâlâ arkadaş olacağımızı umduğu için. Ama olmadık."

"Bu konuda kendini kötü hissettin mi?"

"Hayır. Yani, o zaman değil. Ama geriye dönüp baktığımda, evet, Michael'a yapılan çok boktan bir şeydi. Ama Liam'ın fikriydi."

"Liam'la arkadaş olmayı ne zaman bıraktın?"

"Muhtemelen altıncı sınıfta."

"Özel bir nedeni var mıydı?"

"Aynen öyle. Liam evime geldi ve küçük bir sincabı bir Tupperware parçasının içine hapsetti. Hayvanın nefes alabilmesi için birkaç delik açtı. Ve bana havayı kesmek ve sincabın boğulmasını camdan izlemek istediğini söyledi."

"..."

"Evet, aynen öyle. Çok korkmuştum ve ona bunu yapmak istemediğimi söyledim. Beni ikna etmeye çalıştı ama ben reddettim ve ona tuhaf biri olduğunu söyledim. Sonunda sinirlendi ve gitti."

"Bundan kimseye bahsettin mi?"

"Anneme söyledim çünkü bir daha gelmeyeceğinden emin olmak istedim."

"Ne dedi?"

"O kadar da şaşırmış görünmüyordu. Sadece ondan uzak durmamı söyledi."

"Daha önce Liam ile sizi çok rahatsız eden başka bir etkileşim yaşadığınızdan bahsetmiştiniz."

"Evet. O geçen seneydi."

"Ne oldu?"

"Tamam, Liam'ın kız kardeşi - Hannah'yı biliyorsunuz - tam bir baş belası. Bir sebepten dolayı bana çok kızdı ve sanırım bunu ona anlattı. O da onun intikamını alması gerektiğini düşündü. Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen."

"O ne yaptı?"

"Eskiden evimizin yanında takılan bir sokak kedisi vardı. Kız kardeşim onu beslerdi, o da sürekli geri gelirdi. Her iki şekilde de umurumda değildi. Kediyi hiç beslemedim - yani, bir kediyi beslemek benim sorumluluğum değil.

Lanet olası sokak kedisi. Bazen tam kapının önünde dururdu, ben de onu tekmeleyerek uzaklaştırmak zorunda kalırdım. Her neyse. Bir gün okuldan eve geldim ve aptal kedi yatağımdaydı. Düşünebiliyor musunuz? Emma'nın onu içeri aldığını sandım. Ama sonra onu uzaklaştırmaya çalıştığımda hareket etmedi. Sonra onu taşımak için kucağıma almaya çalıştım ve..."

"Evet?"

"İç düştü." "..."

"Kahretsin, düşündükçe midem bulanıyor. Biri onu karnından kesmiş ve sonra onu kucağıma aldığımda... BAM, yatağımın her yerinde kedi bağırsakları!"

"Bu çok üzücü olmalı."

"Aynen öyle. Oh, pardon. Bunu söylememe izin var

mı?" "Neyi söylemeye?"

"Lanet olsun. Çünkü bu küfür gibi bir

şey." "Sorun değil. Peki sonra ne yaptın?"

"Açıkçası aileme söyledim. Ve onlara Liam'ın yaptığını düşündüğümü söyledim. Ama bana kanıtım olup olmadığını sordular ve yoktu. Bu yüzden hiçbir şey yapmadık. Annem sadece ondan ve ailesinden uzak durmamı söyleyip durdu."

"Ve bu Liam ile son ciddi etkileşiminiz miydi?"

"Evet. Eğer geçen gün onun kıçını tekmelememi saymazsan."

"Tyler, Olivia Mercer'ı nereden tanıyorsun?"

"Oh, sadece buralardan. Benim sınıfımdaydı. Ve arkadaşım Aidan'la çıkan Madison Connor'la arkadaştı."

"Onunla arkadaş mısınız?"

"Bilmiyorum. Biraz."

"Ona hiç teklif ettin mi?" "Hayır..."

"Futbol takımından bazı arkadaşların ona çıkma teklif ettiğini söyledi. O da sana hayır demiş."

"Öyle değil... Hiç de öyle olmadı. Bazılarımız hamburger için dışarı çıkacaktı ve ben de onu davet ettim. Önemli bir şey değildi. O da meşguldü."

"Onu Liam'la dışarıda görmek seni rahatsız etti mi?"

"Tabii ki hayır. O kadar seksi bile değil. Kiminle isterse onunla . Liam... futbol takımının yarısı, umurumda değil."

"Yani kıskanmadın mı?"

"Bu da ne... *Liam* hakkında konuştuğumuzu sanıyordum. Liam deli olan."

"Tyler, kavga ettiğin için kaç kez uzaklaştırma aldın?" "Tanrım, sadece iki kez. Bu çok mu fazla?"

"Akranlarınızın hepsinden daha fazla."

"Evet, ama... İlk sefer benim hatam değildi. Adam kız arkadaşımı çaldı. Bunu birine yapamazsın."

"Ama ilk yumruğu sen attın."

"Evet. Yaptım. Ama-"

"Ve Liam'ı koridorda ilk yumruklayan da sendin. Değil mi?"

"Güzel. Evet. Bak, Liam'a kızgındım çünkü Olivia'yı onun öldürdüğünü düşünüyordum. Bu yüzden... Ben onun gibi deli değilim. Evet, eskiden arkadaştık. Ama onun nasıl biri olduğunu anladıktan sonra arkadaşlığımız bitti. Ben onun gibi değilim. Olivia'ya hiçbir şey yapmadığıma da eminim."

Bölüm 37

Erika

Jason bana polisin hâlâ evi aradığını mesajla bildiriyor, ben de çocukları öğle yemeği için McDonald's'a götürüyorum. Liam'ı olanlar hakkında uyarmak istiyorum ama ona nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

Hannah McDonald's'ın menüsünü inceler ve bunun diyetini nasıl mahvedeceğinden yakınır. Sonra da gidip pastırmalı duble çizburger ve büyük boy patates kızartması sipariş ediyor. Liam aç olmadığını söylüyor ama isteksizce Big Mac ve kola sipariş ediyor. Benim de pek iştahım yok ama menüden rastgele bir şeyler seçiyorum. Bir şeyler yemeliyiz.

Bir şeyler yemeyi başaran tek kişi Hannah. Patates kızartmalarını dalgınca, neredeyse otomatik olarak ağzına tıkıştırıyor. Liam hamburgerine bakıyor. Sağ yanağı Bayan McMillan'ın ofisinde olduğundan daha kötü görünüyor. Yarına kadar ne kadar kötü görüneceğini ancak hayal edebilirim.

"Yanağın için buz getirmemi ister misin?" Ona sordum. "Hayır."

"Buz daha da moraracak."

"Umurumda değil." Hamburgerine tiksinti dolu bir bakışla bakıyor. "Anne, aç değilim. Gidip arabada oturabilir miyim?"

Nedense Liam'ın şu anda gözümün önünden ayrılmasına izin vermemem gerektiğini hissediyorum. "Hayır. Hepimiz burada kalacağız."

"Ama, anne-"

"Yemek zorunda değilsin ama burada kalmak zorundasın."

"Peki." Liam koltuğuna çöküyor ve suratını asıyor. Vay canına, çocuk şimdi gerçek bir ergen gibi davranıyor. Hannah ona ne yapması gerektiğini söylediğimizde surat asma konusunda her zaman uzman olmuştur ama Liam her şeyi tartışmadan kabul ederdi.

"Ayrıca," diye ekliyorum, "bilmen gereken bir şey
var." Liam gözlerini kaldırıyor.

"Polis şu anda evimizde. Evi ve arabamı arıyorlar."

Hannah hamburgerini bırakıyor, gözleri parlıyor. "*Ne*? Bunu yapmak için arama emri falan gerekmiyor mu?"

Başımı salladım. "Öyle. Ve bir tanesiyle birlikte geldiler." Tekrar Liam'a bakıyorum. "Telefonunu da istiyorlar. Ve bil diye söylüyorum, sildiğin her şeyi okuyabilecekler."

Bir süre sessiz kalıyor, sandviçinin ambalajıyla oynuyor. "Tamam."

"Ne kadar kötü Liam?"

Liam bir şey söyleyemeden Hannah konuşur: "Liam hiçbir şey yapmadı. Yani suçlayıcı bir şey bulamayacaklar."

Bundan pek emin değilim. Ama Liam yüz ifadesiyle hiçbir şeyi ele vermiyor. Çocuklarımın bunu birlikte tartıştıklarını hissediyorum. Bazen Liam'ın Hannah'ya ne tür şeyler söylediğini merak ediyorum. Belli ki bana ya da Jason'a güvenmediği bir şekilde ona güveniyor. Keşke duvarda bir sinek olabilseydim.

"Öğleden sonra babamın tuttuğu avukatı görmeye gideceğiz," diyorum. "Bize bundan sonra neler olabileceğini söyleyecek."

Kendimi salatamı çiğnemeye zorluyorum. Hiç iştahım yok ama bundan sonra olacakları atlatabilmem için bir şeyler yemem gerekiyor.

Bölüm 38

Olivia

Çantanın envanterini kataloglad ım.

Bana iki plastik su şişesi, dört dilim ekmek, iki elma ve bir granola bar bıraktı. Bir gün içinde dönecekse sorun olmaz. Ama buraya ne zaman dönebileceğinden emin olmadığına dair bir yorum yaptı. Peki bu yiyecekler bana ne kadar dayanacak? İki gün mü? Üç gün mü? *Bir hafta mı?*

Bana daha fazla yemek getirebilirdi. Bunu bilerek yaptı. Belki de onunla mücadele edemeyecek ya da kaçamayacak kadar zayıf olduğumdan emin olmak için. Sanki günde yirmi dört saat karanlığa gömülmek yeterince kötü değilmiş gibi.

Küçük alanımın köşelerini çeşitli amaçlarına göre ayırdım. Bir köşe Phoebe için. *Ona* dokunmayacağıma emin olabilirsiniz. İkinci köşe benim işimi yapmam için. Birkaç saat dayanabildim ama bedensel fonksiyonları durduramazsınız. Tabii ki bu nemli deliğin daha iyi kokmasını sağlamıyor. Üçüncü köşe yemek için. Dördüncü köşe ise oturmam ya da uyumam için. Dün gece inanılmaz bir şekilde uyumayı başardım, her ne kadar bölünmüş ve kabuslarla serpiştirilmiş olsa da.

Hıçkırarak uyandım. Tek düşünebildiğim evim. Oraya dönmeyi ne kadar çok istediğimi. Annemi ne kadar istediğimi.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Bu arada, yiyecekleri paylara böldüm. Kendime günde toplam bir dilim ekmek, yarım elma ve yarım şişe su veriyorum. Granola barı zaten yedim, kendime engel olamadım. Ama geri kalanının bana birkaç gün yetmesi gerekiyor. Neredeyse yetmeyecek ama yaşamaya yetecek kadar olacak. Buradan çıkana kadar.

Bir plan yapıyordum.

Eğer bu çukuru kazdıysa, bunu toprak daha sıcak ve esnekken yapmıştır. Ve muhtemelen bir küreği vardı. Ama ben parmaklarımla toprakta bir çukur açabilirim. Eğer yeterince sert kazırsam, serbest kalıyor. Planım, toprağı kazarak

tuzak kapıya ulaşmak için üzerinde durabileceğim bir tümsek oluşturmaya yetecek kadar. Ve oraya ulaştığımda, belki kilidi kırmanın bir yolunu bulabilirim.

Beni asla bırakmayacak. Dün gece gözlerindeki bakışı gördüm. *Delinin* teki. Her ne sebeple olursa olsun beni burada tutmak istiyor. Bu da demek oluyor ki, eğer dışarı çıkacaksam, bunu kendi başıma yapmak zorundayım. Polisin beni kurtaracağına güvenemem.

Buradan çıkıyorum. Eğer bu yapacağım son şeyse.

Bölüm 39

Erika

Jason bana polisin işinin bitmek üzere olduğunu ama Liam'ın telefonuna hâlâ ihtiyaçları olduğunu mesajla bildiriyor, ben de çocukları arabaya geri bindirip eve doğru yola çıkıyorum. Çocukların ikisi de evimizin etrafındaki polis arabalarının sayısından ürkmüş görünüyor. Komşuların ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Ama yerel gazeteleri okuyorlarsa, muhtemelen bir tahminde bulunabilirler.

Kapıyı açtığımda Dedektif Rivera Jason'la konuşuyordu. Liam'ın morarmış yüzüne ve gözleri açılıyor. "Ne oldu?"

"Sadece okulda küçük bir itiş kakış," diyorum. Onu bu şekilde görmek zorunda olmasından nefret ediyorum. Liam hayatı boyunca hiç yumruk yumruğa kavga etmemiş. Şiddet yanlısı bir çocuk değil. En azından Tyler gibi değil.

"Liam," diyor Rivera, "telefonuna ihtiyacım olacak."

Liam elini cebine atar ve tartışmadan ona uzatır. Rivera, "Söylemeye gerek yok," dedi, "yanınızda
bize haber verin. Bulduğumuz her şey hakkında sizinle irtibata geçeceğiz."

Bu sözlerle birlikte, ailemi tekrar yalnız bırakarak çekip gitti. Oturma odasını inceliyorum, pek de rahatsız edilmemiş gibi görünüyor. Bunca zamandır burada ne yaptıklarını merak ediyorum.

Jason düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Çoğunlukla Liam'ın odasındaydılar," diyor. "Ve arabada. Sonsuza kadar arabanı karıştırdılar."

"Avukatı görecek miyiz?" Ben soruyorum.

Başını salladı. "Evet, bizi bir saat sonraya ayarladı." Liam'a yukarıdan aşağıya, yırtık gömleğine ve morarmış yüzüne bakıyor. "Kıyafetlerini değiştirsen iyi olur."

Liam başını salladı ve yukarı çıktı. Hannah da odasına çıkıyor ve Jason'la beni salonda yalnız bırakıyor. Jason merdivenlere bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Avukatın polis departmanında bir bağlantısı var," diye mırıldanıyor. "Tutuklamaya yakın olduklarını söyledi. Bugün burada olayı kesinleştirecek bir şey bulmayı umuyorlar."

Midemdeki hastalıklı hissi elimle itiyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Liam'ın büyük bir olasılıkla

tutuklandı.

"Ama yapmayacaklar," diyor.

Keşke ben de Liam'ın masumiyetine Jason gibi .

———

Avukatımızın adı John Landon. Uzun boylu, yetenekli, kır saçlı ve çok pahalı görünen bir takım elbisesi var. Jason'a bu adamın bize ne kadara mal olacağını sormadım bile. Bilmek de istemiyorum. Ama avukatların ne kadar ücret aldığını biliyorum ve eğer bu adam iyiyse, muhtemelen bizden bir servet isteyecektir.

Liam, Landon'ın maun masasının önünde, aramızda oturuyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, elmacık kemiği günün erken saatlerinde olduğundan daha da kötü görünüyor. Cehennem gibi bir morluğu olacak. Bu onun ilk yarası olacak. Daha önce hiç dikişe ihtiyacı olmamış ya da kemiği kırılmamıştı.

"Gözüne ne oldu?" Landon ona soruyor. "Bir

çocuğun yumruğuna çarptım," diyor Liam.

Jason gözlerini devirir. "Bazı çocuklar okulda ona zor anlar yaşatıyor. Suçlu olduğunu düşünüyorlar."

"Kimin var?" Landon soruyor.

Liam gözlerini kaçırır. "Herkes."

Landon şaşırmadan başını sallar. "Korkarım daha iyiye gitmeden daha da kötüleşecek. Az önce polis departmanındaki bağlantımla konuştum ve göre arama sırasında bir şey bulmuşlar."

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Ne buldular?"

Landon kollarını iki yana açar. "Henüz bilmiyorum. Ama görünüşe göre büyük bir şey. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir tutuklama beklediklerini söylediler."

Liam'ın yüzü soluyor. "Yani beni *hapse* mi atacaklar?"

Liam'ı her zaman her şeyin üstesinden gelebilecek bir çocuk olarak düşünmüşümdür. Çoğunlukla, her şey onun sırtından atılmış gibi görünür. Yıllar önce anaokulundan kovulduğunda bile bundan pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ama şu anda, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor. Onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsam ben de dehşete düşerdim. Onun *adına* dehşete düştüm.

"Korkarım öyle," diyor Landon. "Ama yaşınıza ve sabıkasızlığınıza dayanarak kefaletle serbest kalabileceğinizi umuyorum. Liam'ın öğretmeni olan Richard Young adında bir adamın şikayetini büyütmeyi umuyorlar."

Liam hasta olacak gibi görünüyor. Tabii ki hepimiz Richard Young'ı hatırlıyoruz. Polis kapımıza ilk kez o zaman gelmişti ve Liam'ın hapse girme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmüştüm. Ama hiçbir şey çıkmadı. Young'ın Liam'ın yaptığını iddia ettiği şey kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu ama adamın elinde hiçbir kanıt yoktu.

Bana gelince, hiç emin olamadım.

"Bay Young'ın onu ne yapmakla suçladığını biliyor musunuz?" Jason söyledi. "Evet. Biliyorum."

"Yani bunun tamamen abartılı olduğunu kabul ediyorsun." Jason kollarını göğsünde kavuşturur. "O adam gerçekten paranoyaktı. Yani, Liam o zamanlar sadece on üç yaşındaydı. Hayal edebiliyor musunuz? Bunu yapmasına imkân yok..."

Landon birkaç saniye Liam'a baktı. Bu ziyaretten önce ona bir elbise gömleği ve güzel bir pantolon giydirmiştik ve yüzündeki çürük dışında her zamanki yakışıklı, temiz giyimli haline benziyordu. "Hayır, katılıyorum. Pek olası görünmüyor."

Bir nefes verdim.

Landon ellerini önünde kavuşturuyor ve bakışlarını oğluma odaklıyor. "Liam, sana bunu sadece bir kez soracağım. Olivia Mercer'a ne olduğunu biliyor musun?"

Liam önce bana sonra Jason'a bakıyor. "Hayır," diyor.

Landon bir kaşını kaldırdı. "Bana söyleyeceğin her şeyin bu odada kalacağını bilmelisin. Gerçeğin tamamını bilmek seni savunmamda bana yardımcı olacaktır. Sürprizlerden hoşlanmam."

"Ona ne olduğunu bilmiyorum," diye ısrar ediyor.

Oğlumun masumiyetini ilan edişini izliyorum. Kelimeler ağzından çıkarken, yalan söylediğine dair güçlü bir hisse kapılıyorum. Ama yine de hep yalan söylüyor. Artık söylediği hiçbir şeyin gerçeklikle bir ilgisi yok. Omuzlarından tutup onu sarsmak istiyorum.

Landon sözlerini düşünüyor. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor? "Bay ve Bayan Cass, Liam'la yalnız konuşabilir miyim?"

Jason buldu. "Neden?"

"Çünkü *Liam* benim müvekkilim. Siz ikiniz değilsiniz. Ve avukat müvekkil ayrıcalığı sizin için geçerli değil. Eğer suçlanırsa, onu yetişkin olarak yargılayacakları neredeyse kesin. Bence ona bir yetişkin gibi davranmalıyız."

"Senin için sorun olur mu Liam?" Ona nazikçe sordum.

Dokunulmaktan hoşlanmadığını bildiğim halde elimi omzuna koyuyorum. Sevecen olduğumda bundan hiç şikâyet etmiyordu ama Hannah'nın eskiden yaptığı gibi sarılmak için bana hiç gelmedi. Sadece umursamadı. Hiçbir zaman diğer çocuklar gibi fiziksel şefkate ihtiyaç duymadı.

" yok," diyor Liam.

Beni neredeyse öldürecek olsa da Liam'ı Landon'la odada bırakıyoruz. Jason da en az benim kadar mutsuz. Bekleme odasında otururken gizlice kapalı ofis kapısına bakıp duruyor. "Sence içeride ne konuşuyorlar?"

"Bilmiyorum."

Landon'ın küçük bekleme salonuna, çekici, sarışın resepsiyon görevlisine ve karşımızdaki koltuklarda oturan birkaç kişiye bakıyorum. Landon bir ceza avukatı, yani muhtemelen buradaki herkes bir tür suç işlemekle suçlanıyor. Karşımdaki kadın benim yaşlarımda, okullu gözlükleri ve topuz yapılmış saçlarıyla. *Good Housekeeping* dergisinin bir nüshasını karıştırmasını izliyorum.

Bu kadın ne suç işlemiş olabilir ki? Okul aile birliği etkinliğinde karşılaşacağım birine benziyor.

Yine de, son on altı yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da görünüşün aldatıcı olabileceğidir.

Jason sağ ayağını halıya vurarak zıplatıyor ve Landon'ın ofisinin kapalı kapısına doğru bir bakış atıyor. "İngilizce öğretmeniyle ilgili o saçmalığı gündeme getirdiklerine inanamıyorum," diye mırıldandı. "Ellerindeki tek şey buysa, boşa kürek çekiyorlar demektir."

"Bu gerçekten çok kötüydü, Jason. Liam suçlanmadığı için çok şanslı."

"Suçlanmak mı? O hiçbir şey yapmadı ki!"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen kabul etmeliyim ama kelimeleri söylemeye dilim varmıyor.

"Eğer bunu gerçekten yaptıysa..." Kaşlarını çattı. "Erika, çocuğumuz bir canavar değil."

Kocamın gözlerinden bunu kastettiğini görebiliyorum. Evimizde bu kadar önemli ne bulduklarını ve bunun Jason'ın fikrini değiştirmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyorum.

Bölüm 40

Richard Young ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Liam Cass'in İngilizce öğretmeni olduğunuzu mu söylemiştiniz?" "Doğru."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık üç yıl önceydi. Sekizinci sınıftaydı." "Peki onun hakkında ne düşünüyordunuz?"

"Dürüstçe mi?"

"Elbette."

"Ondan nefret ederdim. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum çünkü hangi öğretmen öğrencilerinden nefret eder ki? Ama Liam'da hemen hoşlanmadığım bir şey vardı. Ve söylemeliyim ki, bu düşüncemde yalnızdım. Genel olarak, tüm öğretmenler ona hayrandı. Ortaokul çocukları kolay değildir, ama Liam iyi bir çocuğa benziyordu - öğretmenlerin sınıflarımızda olmasını umduğu türden. Belli ki çok zekiydi, sınıfta usluydu ve ödevlerini her zaman zamanında teslim ediyordu."

"Ama ondan hoşlanmadın mı?"

"Bana ters geldi, nedenini bile söyleyemiyorum. Onda çok sahte bir şeyler vardı. Ve ayrıca..."

"Evet?"

"Benim bir kızım var. Liam'ın yaşlarında ve onunla aynı sınıfta okuyor. Birkaç kez onları koridorda konuşurken gördüm ve bu beni çıldırttı. Eşim bana aşırı tepki verdiğimi söyledi ama mevcut koşullar göz önüne alındığında çok yerinde bir tepki vermişim gibi görünüyor."

"Peki bir şey yaptın mı?" "..."

"Bay Young?"

"Bununla gurur duymuyorum..."

"Şu anda dürüst olmak çok önemli. Bir kızın hayatı tehlikede olabilir."

"Tamam. Bir gün dersten sonra Liam'ı kenara çektim ve ona kızımdan uzakta."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır. Öyle bir şey yapmadı. Aslında, ben bunu söyledikten sonra ona daha fazla ilgi göstermeye başladı. Tam da dikkatimi verdiğimi anladığı anda. Sanki benimle alay ediyordu."

"Bu, ergenlik çağındaki bir çocuğun otoriteye karşı verdiği alışılmadık bir tepki değil." "Hayal kırıklığımı onun notlarından çıkardığımı söylemekten de gurur duymuyorum.

İngilizce çok sübjektif bir dil ve ben de onun kompozisyonlarına çok sert notlar vermeye başladım. A'dan C'ye düştü."

"Bu konuda bir şey yaptı mı?"

"Şikayet etti. Ama notlarını değiştirmeyi reddettim. Kızım Lily'ye de onunla bir daha konuşursa onu cezalandıracağımı söyledim."

"Peki nasıl gitti?"

"Başlangıçta başarılı olduğunu düşünmüştüm. Lily Liam'la konuşmayı kesti ve o da kötü notları yedi. Her şeyin bittiğini düşünmüştüm."

"Ama değil miydi?"

"Açıkçası, Liam'ın bana bir şey yaptığını kanıtlayamam."

"Ne yaptığına *inanıyorsun*?"

"Bir Cumartesi gecesiydi, sabah saat iki civarıydı. Köpeğimiz yatağımıza gelene kadar eşim ve ben derin bir uykudaydık. Yatağın her yerine kustu ve bizi uyandırdı. Ama uyandıktan sonra doğru düşünmekte çok zorlandım ve eşim de ben de başımızın ağrıdığını fark ettik. 911'i aradım ve Lily'yi kontrol etmek için odasına gittim. Onu bir türlü uyandıramadım. Sonra da odasında bayıldım."

"Ne oldu?"

"Karbon monoksit zehirlenmesi." "Ama iyileştiniz?"

"Evet. Köpeğim için Tanrı'ya şükürler olsun. Hastanede birkaç gün geçirdik ama iyiydik. Ama Daisy bizi uyandırmasaydı sabaha ölmüş olurduk. Üçümüz de."

"Nasıl olduğunu öğrendiler mi?"

"Radyatörümüzde bir çatlak vardı. Bu tür şeylerin olabileceği söyleniyor ama evimiz nispeten yeni. En hafif tabiriyle şüpheli bir durumdu."

"Karbon monoksit dedektörünüz yok muydu?"

"Evet. Bu da diğer şey. Dedektörümüzün bağlantısı kesilmiş."

"Bu biraz şüpheli."

"Aynen öyle."

"Liam Cass'ten şüphelendiniz mi?"

"Hayır. İlk başta değil. Yani, çocuktan hoşlanmıyordum ama sadece on üç yaşındaydı. Karbon monoksitin ne olduğunu bildiğini bile sanmıyordum."

"Peki ondan şüphelenmenize ne sebep oldu?"

"Komşularımdan biri bana ve polise olaydan kısa bir süre önce evimin etrafında dolaşan bir çocuk gördüklerini söyledi. Okul kayıtlarından Liam'ın bir fotoğrafını buldum ve o olduğunu doğruladılar."

"Polis daha fazla araştırma yaptı mı?"

"Liam'ı sorguladılar ama görünüşe göre benim mahallemde yaşayan bir arkadaşı varmış, yani orada olmak için bahanesi buymuş. Bir şey yaptığına dair başka bir kanıt yoktu. Evime girdiyse bile hiçbir iz bırakmadı."

"Ama o olduğuna
inanıyorsunuz?" "Kesinlikle
inanıyorum."

"Yani kurtardı mı?"

"Kesinlikle öyle."

"Başka bir şey yaptınız mı?"

"Size söyleyeyim, Dedektif, yaptığım bir şey var."

"Neymiş o?"

"Çocuğa İngilizce'den A verdim. Bazı şeyler için ölmeye değmez."

Bölüm 41

Erika

Liam eve dönüş yolunda neredeyse tek kelime etmedi. Onu konuşturmak için birkaç girişimde ama sadece tek heceli cevaplar verdi. Yalnız kaldıklarında Landon'ın ona ne söylediğini bilmek istiyordum. Ya da daha önemlisi, onun Landon'a ne söylediğini. Avukata gerçeği söyledi mi?

Eve döndüğümüzde Hannah'yı odasında, onu bıraktığımız yerde bulmak içimi rahatlattı. Olivia Mercer'ın ortadan kayboluşundan sonra Hannah'nın da gitmiş olabileceğinden neredeyse korkuyordum. Elbette, neden olsun ki? Canavar arabamızdaydı.

Yatak odasına girer girmez Xanax'ımı bulmak için ecza dolabını karıştırıyorum. İhtiyacım olan bir zaman varsa, o da şu andır. Bununla başa çıkmak benim için çok zor. Oğlum tutuklanıyor mu? Bunu pek çok ebeveynlik kitabında göremezsiniz.

Kahretsin, Xanax'ım nerede?

İlaç dolabında yok. Tylenol, Motrin, Benadryl, üçlü antibiyotik krem, antifungal krem, yüz losyonu, el losyonu, son kullanma tarihi geçmiş antibiyotik şişelerini karıştırıyorum - Tanrım, ecza dolabında neden bu kadar çok ıvır zıvır var? Ama Xanax yok.

Sonra aklıma geldi. Onları en son aldığımda şişeyi komodinimin çekmecesine geri koymuştum. Bir dahaki sefere soğuk terler içinde uyandığımda kolayca erişebilmek için yatağımın yanında olmalarını istedim.

Komodine doğru bir hamle yapıp çekmeceyi açıyorum. İlaç şişesi öne doğru yuvarlanıyor ve bir rahatlama hissediyorum. Şişeyi kapıp açıyorum ve ağzıma bir tane atıyorum. Kuru kuru yutuyorum.

Komodinimin çekmecesinde gözüme çarpan başka bir şey daha var. İlk başta Liam'ın bir fotoğrafı olduğunu düşünüyorum. Ama sonra bunun babamın fotoğrafı olduğunu fark ediyorum. Onu hiç unutmamak için her zaman komodinimde tuttuğum fotoğraf.

Tabii ki, gerçekte kim olduğunu anlamadan önce oraya koymuştum. O ne yaptı?

Daha iyi görebilmek için fotoğrafı çıkardım. Babam yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyor, Liam'dan yaklaşık on yaş büyük, ama Tanrım, birbirlerine o kadar benziyorlar ki. Fotoğraf, oğlumu gelecekte gösteren bir zaman makinesine bakmak gibi. Aynı saçlar, aynı gözler, aynı çarpık gülümseme, aynı yapı. Bu çok esrarengiz.

Liam'ın bu adamdan başka neler miras aldığını ancak hayal edebilirim.

Babam hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Benimle sokakta yürürken onun büyük elini tuttuğuma dair belli belirsiz bir anım var. Evimizde bir fare olduğunu ve babamın onu yakalamak için bir tuzak kurduğunu da hatırlıyorum. Bana kapanı göstermiş, farenin kuyruğu metal çubuğa sıkışmış, minik hayvan acı içinde ciyaklamıştı. Annemin bacaklarının arkasına sindiğimde bana gülmüştü. Bu benim ilk anılarımdan biridir.

Bu anıya her zaman babamın kemirgen sorunumuzdan kurtularak ailemizle ilgilenmesinin bir örneği olarak baktım. Ama şimdi bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Liam'ın hamsterları açlıktan öldürmekten zevk aldığı gibi o küçük fareye işkence etmekten zevk alıyor muydu?

Geçmişte bu fotoğrafa baktığımda, kızının büyüdüğünü göremeyen bu adama karşı bir sevgi patlaması yaşamıştım. Ama şu anda çok farklı bir şey hissediyorum. Jason ve ben ebeveyn olarak her şeyi doğru yapmaya çalıştık ama oğlumuzu değiştiremedik. Onda doğuştan yanlış olan bir şeyler vardı. Genlerinde olan bir şey.

Ne de olsa Liam bir katilin torunu.

Telefonumu elime alıp annemin numarasını tuşluyorum. İkinci çalıştan sonra cevap verdi. "Oh, Erika, Tanrı'ya şükür. Benimle bir daha asla konuşmayacaksın diye korkuyordum."

Son yirmi dört saat içinde Liam'la neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikri yok. Benden bir sır sakladığı için hissetmiş olabileceğim kızgınlık, diğer her şeyin yanında ikinci planda kalıyor. "Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bunun için sana kızamam."

"Bunu sadece seni korumak için yaptım. Çünkü seni seviyorum."

Beni koruyordu çünkü beni seviyordu. Aynı şekilde ben de Liam'ı korumak istiyorum, hak etmese bile. Beni sevmese bile. Sevemese bile. "Anne, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, sevgilim. Ne oldu?"

"Babam nasıl biriydi?" "Ne... Ne

demek istiyorsun?"

"Kişiliği. biriydi?"

"Oh." Tereddüt ediyor. "Şey, o... çok çekiciydi. Tahmin edebileceğiniz gibi. Bütün kadınlar ona bayılırdı. Liam, sanırım, görünüş olarak ona çekmiş. Sence de öyle değil mi?"

Bence görünüşünden çok ona benziyor. Ben de bundan korkuyorum zaten.

"Onun çıkarcı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Annemin kahkahası boş geliyor. "Onunla evlenmem için beni manipüle etti, bu kesin. Bu... şey, hata olduğunu söylemek istemiyorum çünkü sana sahip oldum. Ama daha önce bile iyi bir koca değildi."

"Neden olmasın?"

"Sadece çok bencil biriydi. Bir yuva kurmaya hazır değildi. Cumartesi geceleri evde kalıp televizyon izlemek isteyen bir adam değildi. Her zaman dışarıda bir şeyler yapmak isterdi. Ve bir çocuğumuz olduğunda, bu durumu daha da kötüleştirdi."

Nefes alıyorum. "Sana karşı zalim miydi?"

Bir an sessiz kaldı. "Evet, kesinlikle öyle olabilir. Çok zalim." İç çekiyor. "O sadece iyi bir insan değildi, Erika. Muhtemelen başımıza gelen en iyi şey onun hayatımızdan çıkması oldu. İyi bir baba olamazdı."

Elimdeki fotoğrafa bakıyorum. Annem sorularımın bir kısmına cevap verdi ama benim daha çok sorum var. İçimde oğlumu anlamamın tek yolunun babamı anlamaktan geçtiğine dair bir his var.

Ve bunu yapmanın tek bir yolu var.

"Teşekkürler anne," diyorum. "Artık

gitsem iyi olacak." "İyi misin, Erika? Sesin

tuhaf geliyor." "Ben iyiyim."

"Kaybolan o kızı henüz bulamadılar mı? Ne büyük bir trajedi."

"Gitmeliyim anne," diye boğuluyorum.

Annem iyi olup olmadığımı tekrar sormadan telefonu kapatıyorum. İyi değilim. Bir daha her şey yoluna girecek mi bilmiyorum.

Bir süre telefonuma baktım. Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum. Xanax'tan olmalı.

Son birkaç gün içinde gelen aramalar listeme baktım. Korkup vazgeçemeden listeden Frank Marino'nun numarasını seçtim. Frank için yeni bir işim var.

Beş kez çaldıktan sonra, tam vazgeçmek üzereyken Frank telefonu açtı. "Erika! Neler oluyor? Küçük kasabanız tüm haberlerde."

"Evet." Sertçe yutkunuyorum. Frank Liam'dan bahsetmedi, bu da onun adının haberlerde geçmediği anlamına geliyor. Tabii ki reşit olmadığı için medya ondan ismiyle bahsedemiyor. Ama içimden bir ses tutuklanırsa her şeyin bir şekilde ortaya çıkacağını söylüyor. Medya Liam'ın adından bahsedemez ama Twitter'da trend olabilir ya da Facebook'ta paylaşılabilir. Ya da insanlar Instagram'da her ne yapıyorsa. "Frank, benim için birini bulmanı istiyorum."

"Birini bulmak mı?"

"Evet, nerede yaşadığı gibi. Bir adres." Derin bir nefes alıyorum. "Adı Marvin Holick."

"Tamam..."

Bil diye söylüyorum, o benim babam."

Bölüm 42

Olivia

Bu gece geri geleceğini sanmıyorum.

Bir yanım belki de hiç geri dönmeyeceğinden korkuyor. Onu görmek istediğimden değil - onu tekrar görme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor - ama sadece üç dilim ekmek, bir elma ve bir şişe suyum kaldı. Bir şey yiyip içmemek için elimden geleni yapıyorum ama boğazım acıyla kavruluyor. Tek istediğim şişenin tamamını içmek ama bunun aptalca olacağını biliyorum.

Ya iki ya da üç gün daha gelmezse? Sonra ne olacak? Yakında dönmezse, öleceğim.

Bunun olmasına izin veremem.

İnşa ettiğim höyükte biraz ilerleme kaydediyorum. Ne kadar büyük yapmam gerektiğini söylemek zor, çünkü geceleri tamamen kaybolan o küçük loş ışık dilimi dışında tuzak kapısının nerede olduğunu göremiyorum. Ne kadar yüksekte olduğunu söylemek çok zor. Ayrıca, bunu aslında körlemesine yapıyorum. Delik zifiri karanlık - gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmiyor.

Ve çok güçsüzüm. Tek yapmak istediğim yere uzanıp uyumak. Bunu yapmak kolay olurdu. Açlık ve susuzluğun beni almasına izin vermek.

Bu her olduğunda, ailemi düşünüyorum. Arkadaşlarımı. Yatak odamı.

Ama bunu fazla düşünemiyorum, ağlamaya başlayacağım.

Bütün kazma işlerini parmaklarımla yapıyordum ve şimdi parmaklarım ağrılı ve çiğ hale geldi. Neye benzediklerini göremiyorum, çünkü ışığım yok, ama çok kırmızı olduklarını hayal ediyorum. İğne ucu kadar kan olduğunu hayal ediyorum.

Tümseği avuçlarımla sıvazlıyorum. Yeterince büyük değil, o kadarını söyleyebilirim. En azından birkaç santim daha yüksek olması gerekiyor. Parmaklarımla yeri kazıyorum ve irkiliyorum. Tanrım, parmaklarım acıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum, parmaklarım mı yoksa bileğim mi?

Keşke kazmama yardım edecek bir aletim olsaydı.

Bende boş su şişesi var. Hiç yoktan iyidir ama tutması zor. Ve bunun dışında, burada bir alete benzeyen tek şey.

Hayır, *bunu* yapmayacağım.

Evet, köşede duran kemiklerden biri kazmak için ideal olurdu. Bir kürek kadar iyi değil ama bir su şişesinden çok daha iyi ve benim zavallı parmaklarımdan ışık yılları kadar daha iyi. Ama bunu yapamam.

Yapabilir miyim?

Parmaklarım kemiklerinden birinin pürüzsüz yüzeyine dokunana kadar Phoebe'nin köşesine uzanıyorum. İçimden bir ürperti geçiyor. Parmaklarım kemiğin etrafını sarana kadar biraz daha öne eğiliyorum.

Çok mükemmel olurdu.

Ama yapamam. Burada sıkışıp kalmam yeterince kötü. Açlıktan ölmek yeterince kötü. Ama *bunu* yapmayacağım.

Tabii ki, buradan çıkmamın tek yolu bu olabilir. Ailemi tekrar görebilmemin tek yolu.

Elimdeki ağırlığı hissederek kemiği aldım. Başka

seçeneğim yok.

İkimiz için de buradan çıkacağım, Phoebe.

Ailene burada olduğunu haber vereceğim. Onları rahatlatacağım. Gerçek bir cenaze töreni yapacağım.

Ve o pisliğin hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini sağlayacağım.

Bölüm 43

Erika

Ertesi gün öğleden sonra saat beşte mutfaktan gelen bir gürültü duyuyorum.

Oturma odasındaydım ve *Nassau Nutshell*'in bir sonraki sayısı için bir makale yazmaya odaklanmaya çalışıyordum ki, kırılan camın sesi konsantrasyonumdan geriye kalan azıcık şeyi de çaldı. Dizüstü bilgisayarımı bacaklarımdan kaydırdım ve araştırmak için ayağa kalktım.

Mutfağımızın ortasında, yerde yatan bir taş var. Lavabonun üstündeki pencere kırılmış ve her yer cam olmuş. Bir adım atıyorum ve bir parçanın ayağıma battığını hissediyorum. Acıdan irkildim ve taşı almak için çömeldim. Üzerine kırmızı keçeli kalemle bir kelime karalanmış bir kağıt parçası yapıştırılmıştı:

KATİL

Başlıyor.

"O da neydi, Erika?" Jason mutfağın girişinde duruyor, üzerinde hâlâ boxer'ı ve tişörtü var. Bugün yine evde kalmak için ısrar etti ve ben buna son derece minnettarım. Liam bugün tutuklanırsa burada yalnız kalmak istemiyorum. Tabii polis gelirse, Jason'ın iç çamaşırlarıyla kalmak istemeyeceğini de düşünüyorum. Ama ona zor anlar yaşatmak istemiyorum. Jason'ın iç çamaşırı sorunlarımın en küçüğü.

Taşı tutuyorum. "Birinin bize bir mesajı varmış."

"Kahretsin," diye nefes alıyor. "Polisi arayalım mı?"

"Ne anlamı var ki?" Ben de diyorum ki. Gerçek şu ki, Liam muhtemelen bunu hak ediyor. Ve isteyeceğim son şey polisi evimize davet etmek. "Ben temizleyene kadar bastığın yere dikkat et. Her yerde cam var."

Jason saatine bakar. "Geç oluyor. Henüz polis yok.
Belki onu tutuklamayacaklardır."

Homurdanıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Bakın, onun yaptığını düşündüklerini biliyorum. Ben aptal değilim. Ama onu tutuklamak için ellerinde kanıt olmalı. Bunu içgüdüsel bir hisle yapamazlar."

Gözlerimi kapatıyorum. Olivia Mercer'ın şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Umarım iyidir.

Kapı zili çalıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu zil sesini her duyduğumda kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Jason ve ben bakışıyoruz.

"Belki de taşı atan kişi özür dilemeye geliyordur?" diye öneriyor.

Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım.

Kapıya ilk ben ulaştım. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve Dedektif Rivera'nın yüzünü görüyorum. Olamaz.

Ellerim kapıyı açamayacak kadar titriyor. Jason benim için kilidi açmak zorunda kaldı. Kapıyı açtığında Rivera'nın elindeki kelepçeleri görüyorum. Sanırım bayılacağım.

"Liam evde mi, Bayan Cass?" diye soruyor. "Onu tutukluyorsunuz," diyorum uyuşmuş bir şekilde.

Yavaşça başını sallıyor. "Özür dilerim."

Jason kelepçelere bakar, yüzü solgunlaşır ama bu kez itiraz etmez. Merdivenlerin dibine doğru yürür ve seslenir, "Liam? Hemen giyin ve buraya gel."

Oğlumun sade bir tişört ve temiz bir kot pantolonla yatak odasından çıkışını izliyorum. Elmacık kemiğindeki çürüğe rağmen şimdi çok genç ve yakışıklı görünüyor. Kapıda dedektifleri gördüğünde yürümeyi bırakıyor. Derin bir nefes alıp kendini ilerlemeye zorlamasını izliyorum.

Kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için çaresiz bir dürtüye kapılıyorum. Ama bu bir yalan olurdu.

Liam merdivenlerin dibine geldiğinde Rivera öne çıkar. Kelepçeleri uzatır ve Liam bir adım geri çekilirken gözleri büyür.

"Liam Cass, Olivia Mercer'ı kaçırmak ve öldürmek suçundan tutuklusunuz."

Adam yüzünde muhtemelen benimkini yansıtan şaşkın bir ifadeyle sessizce dinlerken ona haklarını okuyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bacaklarım jöle gibi, sanki altıma çökeceklermiş gibi hissediyorum.

Aramalarında ne bulduklarını merak ediyorum. Gerçekten büyük bir şey olmalı.

Rivera haklarını okumayı bitirdiğinde kelepçeleri uzatır. Şimdi Liam gerçekten paniklemiş görünüyor. Kendini kaybedecek gibi görünüyor.

Ama gözyaşlarını tutuyor. Liam'ı üç yaşından beri ağlarken görmemiştim. Bebekken çok nadir ağlardı. O kadar iyi bir bebekti ki. Kendi kendime bir kadının bu kadar şanslı olmasının haksızlık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

"Bunları bana takmak zorunda mısın?" diye soruyor, sesindeki çaresizlik notasını gizleyemiyor.

"Korkarım öyle," diyor sesinde hiç sempati olmadan.

En azından onu arkasından değil de önünden kelepçeliyor. Kelepçeler yerine oturunca . İşte bu kadar. Onu gerçekten tutukluyorlar. Onu gerçekten hapse götürüyorlar. Bebeğimi. *Hapishaneye*. Bu nasıl olabilir?

"Liam, lütfen onlara nerede olduğunu söyle!"

kaçırdım. Bir an için herkes sessizliğe gömüldü.

Jason ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Erika..."

Memurlar da bana bakıyor. Liam'ın yüzü pembeleşiyor. "Anne," diyor, "ben-"

Ama Rivera, söyleyeceklerini bitiremeden bir kolunu sırtına koyuyor ve onu ön kapıdan dışarı çıkarıyor. Güneş hâlâ tepede ve belli ki komşularımızdan birkaçı onun kelepçeli bir şekilde polis arabasına götürülüşünü izliyor. Herkes neler olduğunu biliyor. Bu gece penceremizden daha fazla taş atılmasını bekliyorum.

Ve sonra uzaklaşıyorlar. Onları dışarıda takip ediyorum ve polis arabasını uzaktan bir toz zerresi haline gelene kadar izliyorum. Jason bana katılmak için dışarı çıkıyor. Evdeki küçük taşkınlığım için bana bağırmasını bekliyorum ama tek kelime etmiyor.

Eve döndüğümüzde Hannah oturma odasının ortasında duruyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bugün duş almamış gibi görünüyordu. Üzerindekilerin dün giydiği kot pantolon ve gömlek olduğundan oldukça eminim. "Onu aldılar mı? Tutukladılar mı?"

Jason derin bir iç çeker. "Evet."

Sol gözünden bir damla yaş kaçıyor. "Baba! Onlara nasıl izin verirsin?"

Kaşlarını çatıyor. "Fazla seçeneğim yoktu. Onun için tutuklama emri çıkarmışlardı."

Ayağını yere vuruyor. "Bu saçmalık! Bunu o yapmadı.

Yapmadığını

biliyorsun!"

"Hannah..." Ben

de diyorum ki.

"Yapma anne!" diye tersliyor beni. "Onun hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Ona nasıl baktığını görüyorum. En azından babam onun masum olduğunu düşünüyor."

İkisi de bana bakıyor, bir yanıt bekliyorlar. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hannah kesinlikle haklı.

"Suçlu olsa bile onu hâlâ seviyorum," diyorum sonunda.

Ve gerçek de bu. Hannah ve Jason Liam'ın masum olduğunu düşünüyor olabilir ama yanılıyorlar. Onun içini görebilen tek kişi benim. Şu an tek umudum Olivia Mercer'ın hâlâ hayatta olması. Belki nerede olduğunu söylerse ona daha yumuşak davranırlar.

"Hiçbir fikrin yok anne," diyor Hannah. "Liam bunu asla yapmazdı. Olivia'dan gerçekten hoşlanıyordu."

Keşke bir karım olsaydı da onu bir çukura sokabilseydim.

Ne yazık ki Hannah neden bahsettiğini bilmeyen biri. Ben oğlumu tanıyorum. Ve bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum.

On yedi yıl önce hamilelik testinde o iki mavi çizgiyi ilk gördüğümde, içimde büyüyen bebeğin parmaklıklar ardına gideceğine asla inanmazdım.

Liam'ın erken yaşamıyla ilgili her şey kolaydı, hamileliğimden başlayarak. İlk denememizde hamile kaldım ve tüm hamilelik boyunca hasta olduğum Hannah'nın aksine, Liam'ı taşırken kendimi harika hissediyordum. İnsanlar bana parladığımı söylerdi. Doğum da benzer şekilde kolay oldu. Beş güzel ıkınma ve o dışarıdaydı. Çığlık atıyordu, pembeydi ve mükemmeldi.

Liam gerçekten yumuşak huylu bir bebekti. Nadiren telaşlanır ya da ağlardı. Ona ne zaman meme versem yedi ve onu eve getirir getirmez neredeyse gece boyunca uyudu. Çok da güzel bir bebekti. Tombul yanakları ve tatlı gülümsemesiyle dergilerdeki çocuklardan birine benziyordu. Diğer kadınlar ona hayran olmak için sokakta sürekli beni durduruyorlardı.

Ve Liam bu rolü oynamakta harikaydı. İnsanlar ona kaç yaşında olduğunu sorduklarında tek parmağını kaldırır ve "Bir!" diye bağırırdı. Rol yapmayı çok severdi. Bazen geceleri beşiğinde uyuyan yüzüne bakar ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ederdim.

Henüz dört yaşındayken onda farklı bir şeyler olduğunu fark ettim.

Parktaydık. Hannah'yı arabasına bindirmiştim ve her zamanki gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Liam'a bağımsız olarak oynayabileceği konusunda güvenebildiğim için şanslıydım çünkü Hannah'nın tüm ilgime ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu parkın köşesinde çömelmiş bulana kadar ne yaptığını fark etmemiştim. Neler olduğunu görmek için Hannah'nın arabasını ittim.

Liam büyük bir marangoz karıncayla oynuyordu. Bir tür muhafaza inşa etmişti ve karıncanın ayrılmasına izin veriyor, sonra tekrar tuzağa düşürüyordu. Oyunun kurallarını anlamaya çalışarak bir dakika boyunca bunu yapmasını izledim. Sonunda, "Ne yapıyorsun Liam?" dedim.

Büyük kahverengi gözlerini kaldırdı ve bana gülümsedi - tüm kadınların ona aşık olmasına neden olan o gülümseme. "Karıncalar kaçacağını sanıyor ama kaçamaz! Onu tokatlayacağımı bilmiyor."

Liam'ın dört yaşındaki bebek sesiyle söylediği bu sözler beni gerçekten huzursuz etti. "Liam," dedim boğuk bir sesle. "Karıncaya kötü davranıyorsun."

Küçük yüzünü buruşturdu. "Ama o sadece bir karınca anne. Kimin umurunda?"

"O yaşayan bir yaratık, Liam."

Ama ben ona gidip tekrar maymun demirlerinde oynamasını söyleyene kadar bana boş boş baktı. O da mecburen jimnastik salonuna geri döndü ama ben bu olayı aklımdan çıkaramadım. O gece Jason'a söylediklerinden bahsettim ama Jason hiç endişelenmedi. "Erkekler böceklerle oynamayı sever," dedi.

Ama böcekle oynamıyordu. Ona *işkence ediyordu*.

Ondan sonra daha da kötüleşti. Daha da rahatsız edici ifadeler, omuz silkmek gittikçe zorlaştı. Ve sonra o anaokulundayken dolaba bantlanmış halde bulunan kız. Bu yüzden okuldan atıldı. Ona bir daha asla böyle bir şey yapamayacağını söyledim ve teknik olarak yapmadı. Sonunda onu çocuk psikoloğu Dr. Hebert'e götürdüm, ama ona yardımcı olacak bir şey yaptığını sanmıyorum. Sadece çenesini kapalı tutma konusunda daha akıllı oldu.

Ve ne düşündüğünü bilmemek işin en zor kısmıydı.

Polis Liam'ı götürdükten sonra Jason hemen Richard Landon'ı aradı. Kanepeye oturuyoruz ve avukatımızı hoparlöre veriyor, böylece ikimiz de dinleyebiliyoruz. Hannah'ya yukarı çıkmasını emretmek zorundayız çünkü bunu dinlememesi gerekiyor ve ayrıca neredeyse histerik durumda.

"John," dedi Jason. "Onu az önce aldılar. Polisler. Onu kelepçelediler ve arabaya koydular. Onu hapse götürüyorlar."

"Evet." Jason'ın telefonundan Landon'ın sesi yükseldi. "Bugün bunun olacağını hissediyordum."

"Şimdi ne yapacaklar?" Ben soruyorum.

Landon, "Onu polis karakoluna götürecekler ve kayıt altına alacaklar," diyor. "Fotoğrafını çekip parmak izini alacaklar ve sonra da nezarethanelerinden birine koyacaklar."

Oğlum parmaklıklar ardında. Gözlerim yaşardı. Buna dayanamıyorum.

Landon, "Yarın sabah kefalet duruşmasına çıkmasını sağlayacağız," diyor. "Umarım kefaletini belirlerler ve mahkemeye kadar evine gidebilir."

Jason bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Sence kefaletle serbest bırakmazlar mı?"

"Bu mümkün. Onu cinayetle suçluyorlar."

"Ama Olivia Mercer'ın ölüp ölmediğini bile bilmiyorlar!" Jason diyor ki.

"Doğru. Gerçekten bir suç işlendiğini bile kanıtlamak zorundalar,
Yani bu onun lehine." Landon duraklar. "Ayrıca, o sadece on altı yaşında. Tüm bunları kefalet duruşmasında tartışacağım."

"Yani onu suçlayamama ihtimalleri var mı?" Umutla soruyorum.

Landon birkaç saniye sessiz kalır. "Sana yalan söylemeyeceğim, Erika.
bir ceset olmayabilir ama ona karşı güçlü bir davaları var." Midem bulanıyor. "Ellerinde ne var?"

"Öncelikle, erkek arkadaş ve kız arkadaş olmasalar bile en azından çıktıkları biliniyordu. Komşumuz sadece Olivia ve Liam'ın o gece birlikte olduklarına değil, aynı zamanda Liam'ın arabasına bindiğine de tanıklık ediyor." Boğazını temizliyor. "Ama tabutun çivisini çakan şey arabanızda buldukları şeydi. Olivia'nın kan grubuna uyan kan izleri ve üç saç teli buldular. *Bagajında*."

"Bagajımda mı?" Uyuşmuş bir şekilde söylüyorum.

"Evet," diyor Landon. "Eğer sadece koltukta olsalardı, arabada olduğunu iddia edebilirdik ama bagajda olması biraz daha can sıkıcı."

Jason, "Ama bu bir hatchback," diyor. "Eğer arka koltukta olsaydı, saçları bagaja girebilirdi. Bagaj kapalı bir alan değil ki."

"Bunu tartışabilirim. Ama kanı açıklamıyor, değil mi?"

Jason kanepeye yaslanıp başını sallıyor. Sanırım az önce bu konuşmadan ayrıldı.

"Hâlâ orada mısın?" Landon soruyor.

"Buradayım," diyorum.

"Şimdi Liam'ı görmeye gidiyorum. Muhtemelen çok korkmuştur, bu yüzden ona bundan sonra ne olacağını söyleyeceğim. Ayrıca..."

"Ne?" Dedim.

Landon iç geçirir. "Olivia Mercer'ın nerede olduğunu söylemesi için onu ikna etmeye çalışacağım. Hayatta olsun ya da olmasın. Bunu bir pazarlık kozu olarak kullanabiliriz." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bu duymak istediğim son şeydi.

"Liam sana yaptığını söyledi mi?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun, Erika. Mahremiyet."

"Lütfen, John! O sadece on altı yaşında ve hapiste ve-"

Şu anda telefona hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Henüz kaybetmediysem bile tamamen kaybetmeme iki saniye kaldı. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Çok dikkatliydim. Nasıl oldu da yanlış Olivia'yı aldım?

"Erika, Erika..." Landon'ın sesi hıçkırıklarımı kesiyor. "Bak, sakin ol. O... o bana hiçbir şey söylemedi. Tamam mı?"

Nefesimi tutmaya çalışarak yutkunuyorum. "Ama onun düşünüyorsun." Bu bir soru değil.

Avukatımız bir an sessiz kaldı. "Evet, biliyorum. Hadi ama, Erika. Belli ki o yapmış. Kanıtlar çok güçlü." Bunu anlamam için bana bir saniye verdi. "Ama bak, kız ölmüş ve onu gömmüş olsa bile, hoşgörü karşılığında polisi cesede götürmeyi teklif edebilir. Ölüm cezası yerine ömür boyu hapis cezası."

"Sence öldü mü?" Zar zor fısıltıya dönüşen bir sesle soruyorum.

Landon sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessiz kalır. "Dürüstçe mi? Evet. Bence çoktan öldü. Başta ölmediyse bile, muhtemelen kanıtları yok etmek için ondan kurtulması gerektiğini fark etti."

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Parmaklarımın tersiyle gözlerimi siliyorum.

"Ama onun için elimden geleni yapacağım," diyor Landon. "Her ne yaptıysa, onun için savaşacağım. Benim işim bu."

Neden? Sormak istediğim soru bu. Çünkü Liam o kızı gerçekten öldürdüyse hapse *atılmalı*. Bir daha kimseye zarar veremeyeceği bir yerde olmalı.

Tüm çocukluğunu onu kendinden korumaya çalışarak geçirdim. Başarısız oldum.

Bölüm 44

Erika

Akşamın ilerleyen saatlerinde kendimi yemek yemeye zorlamak için aşağı indiğimde, Hannah'yı oturma odasındaki kanepede oturmuş, kamburunu çıkarmış televizyon izlerken buluyorum. Ekranda ne olduğunu görebileceğim kadar yaklaştım. *Prenses Gelin*.

Prenses Gelin ben çocukken en sevdiğim filmdi. Hannah dört yaşındayken ona ve Liam'a ilk kez izletmiştim. Liam pek beğenmemişti ama Hannah bayılmıştı. Bu onun en sevdiği film oldu ve sanırım hala da öyle. Rahatlatıcı bir film. Onun bir kase tavuk çorbası.

Bir süre orada durup Hannah'nın filmi izlemesini izliyorum. Gözlerini ekrana sabitlemiş, karakterlerle birlikte kelimeleri ağzından çıkarıyor. Muhtemelen bu filmdeki her repliği ezberden söyleyebilirdi. Aslında ben de öyle.

"Size katılabilir miyim?" diye sordum.

Hannah kırmızıyla çevrelenmiş mavi gözleriyle bana bakıyor. Onu son gördüğümde bana bağırıyordu. Ama şimdi bir omzunu kaldırdı. "Nasıl istersen."

Filmden bir replik. Zeytin dalı mı?

Kanepeye Hannah'nın yanına oturuyorum ama hatırı sayılır bir mesafe bırakıyorum. Eğer çok yakın , onu boğduğumdan şikâyet edecektir. Ama çok uzakta oturmak da onu mutsuz edecektir. Hannah'yı nasıl mutlu edeceğimi bulamıyorum, hiç bulamadım. Daha bebekken bile, ben ona neyin yanlış olduğunu söylemesi için yalvarırken o ciğerlerini yırtarcasına bağırırdı. İki yaşındaki Liam bile bir keresinde "Küçük kardeşim hep üzgün" demişti.

On dört yıl sonra, hiçbir şey değişmedi.

"Bunu daha önce görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum Hannah'ya. Gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Bu senin hatan değildi." "Biliyorum ama..."

Bana bakmak için döndü. "Gerçekten onun düşünüyorsun, değil mi?"

Boğazımı temizliyorum. "Şey, emin değilim. Yani-"

"Bu yüzden Liam'ın hoşlandığı kızları korkutması için o adamı tuttun."

Ağzım açık kaldı. Hannah bunu biliyor muydu? Bilebileceği aklıma bile gelmemişti. Bunun benim derin karanlık sırrım olduğunu sanıyordum.

"Biri bana söyledi." Gözleri tekrar televizyon ekranına kaydı. "Bu işin arkasında senin olduğunu düşündüm. Onu psikiyatriste gönderenin sen olduğunu düşününce."

"Bunu biliyor muydun?"

"Liam söyledi."

Nefesimi içime çekiyorum. "Gerçekten üzgünüm, Hannah. Bütün bunların içinde kaldığın için üzgünüm. Söz veriyorum, bundan sonra seni bunların dışında tutmak için elimden geleni yapacağım."

Hannah uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Şimdi bana bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bunun dışında tutulmak *istemiyorum.* Sadece kardeşimin eve dönmesini istiyorum."

Hannah'nın Liam'a olan sadakati anlaşılabilir. Liam hakkında kim ne derse desin, o iyi bir ağabey. Hamile kaldığımda insanlar beni, iki yaşında bir bebeğiniz varken eve yeni doğmuş bir bebek getirmenin kıskançlığa yol açacağı konusunda uyarmıştı. Kız arkadaşlarımdan biri bana sürekli bebeğini yürümeye başlayan çocuğundan korumak zorunda kaldığını söyledi.

Ama Liam ve Hannah arasında hiç böyle olmamıştı. Hannah'yı eve ilk getirdiğimde ona bakmaktan kendini alamadı. Sonunda dikkatli bir gözetim altında onu tutmasına izin verdiğimizde, çok nazikti. Ağzı açık bir hayranlıkla onun küçük yüzünü okşamaya devam etti.

Yaklaşık dört aylıkken onu parka götürdük ve büyük bir köpek bebek arabasına doğru koşarak Hannah'nın gözyaşlarına boğulmasına neden olacak kadar yüksek sesle havladı. Liam cesurca elini kaldırarak köpeğin önüne atladı. "Köpekçik, hayır!" diye bağırdı. "Kardeşimi incitme! *Hayır*!"

Liam'ın Olivia'ya ne yaptığını ya da yapmadığını bilmiyorum ama o her zaman kız kardeşini korudu.

"Her şey girecek," diyorum Hannah'ya. "Onu eve götüreceğiz."

Hannah elinin tersiyle gözlerini siler. "Buna gerçekten inanıyor musun anne?"

Keşke yaptığımı söyleyebilseydim. Keşke kızıma gerçeğin ortaya çıkacağını ve Liam'ın serbest kalacağını söyleyebilseydim. Ama gerçek şu ki, gerçek ortaya çıksa da çıkmasa da Liam'ın hayatının geri kalanını hapishanede geçireceğine inanıyorum.

Bölüm 45

Erika

Jason ve ben mutlak bir sessizlik içinde yatmaya hazırlanıyoruz.

Bu noktada konuşabileceğimiz tek şey oğlumuzun hapiste olduğu gerçeği ve son birkaç gündür konuştuğumuz tek şey de bu. Şu anda konuşmak istediğim son şey bu. Polis Liam'ı tutuklamak için geldiğinde söylediklerimden dolayı Jason'ın bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Ama oğlumu suçlu göstermek gibi bir niyetim yoktu. Geri alabilseydim, alırdım.

Kocam banyoda dişlerini fırçalarken ona katılıyorum. Ağzında elektrikli diş fırçası vızıldıyor. Beş yıl önce Jason'ın kanal tedavisi vardı ve bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağına yemin ettikten sonra bir elektrikli diş fırçası ve yaklaşık bir kasa dolusu diş ipi satın aldı. Her ikisini de düzenli olarak kullandı ve o zamandan beri o kadar iyi diş ziyaretleri oldu ki, geçen yıl elektrikli diş fırçasına geçtim. Dişlerimin daha temiz olduğunu hissediyorum, ancak can sıkıcı kısmı artık ikimiz de aynı anda fırçalayamıyoruz. Onun işinin bitmesini beklemek ve sonra diş fırçası başlıklarını değiştirmek zorundayım.

Beklerken yüzümü duruluyorum, gerçi bu sabah makyaj yapmakla uğraşmadığım için durulayacak pek bir şey yok. Sıcak suyun cildimi yıkamasına izin veriyor, yarın olacakları düşünmemeye çalışıyorum. Liam'ın kefalet duruşması. Ne zaman hayal etsem, midemde mide bulandırıcı bir his oluşuyor.

Ya kefaletle çıkamazsa? Yarın onu eve götüremeyeceğimi düşünemiyorum. Ama Landon, Liam'ın hapiste kalma ihtimalini kabul etmem gerektiğini söylüyor.

Liam hapiste. Benim küçük oğlum hapiste. Etrafım katiller ve hırsızlarla çevrili. "Bitti," diyor Jason , bana uzatırken sapını elektrik

Diş fırçası.

"Teşekkürler,"

diyorum. Çok

kibarız.

Elektrikli diş fırçasının başlığını yerine oturtmaya çalışırken ellerim titriyor. Jason benim yerime alıp fırçayı sabitleyene kadar bir süre beni izliyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor. Kaşlarını çatıyor. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Bir hafta içinde her şey unutulup gidecek."

Homurdanıyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Mavi gözlerinde hüzünlü bir bakışla bana bakıyor. "Erika, oğlumuzun o kızı öldürdüğüne gerçekten inanıyor musun?"

Banyo boğucu derecede küçük geliyor. Buradan çıkmam lazım. Henüz fırçalamamış olmama rağmen diş fırçasını yere bırakıp yatak odamıza koşuyorum. Jason beni takip ediyor, anlaşılan hâlâ sorusuna bir cevap bekliyor. Keşke Liam'a olan inancı bende de olsaydı. Ama onun bilmediği şeyler biliyorum. Her ne kadar duymak istese ve buna ihtiyacı olsa da ona Liam'ın masum olduğuna inandığımı söyleyemem.

"Onun için pek iyi görünmediğini biliyorum." Sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Ama Liam bunu yapmaz. O iyi bir çocuk. İyi bir aileden geliyor."

Muhtemelen, Jason ve ben iyi ebeveynleriz-ikimiz de çok normaliz, sıkıcıyız. Ama Jason benim geçmişimi bilmiyor. Kendim hakkında daha yeni öğrendiğim sırrı bilmiyor. Ve belki de ona gerçeği söylemeyi borçluyum. Belki de anlamasını sağlamanın tek yolu budur. Bana farklı bakmasına neden olsa bile.

"Jason," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözleri açılıyor ve bir adım geri atıyor. Son birkaç gündür uğraşmak zorunda kaldığı bir dizi ifşadan sonra, bunu onun yüzüne vurduğum için kendimi kötü hissediyorum. Ama dürüst olmayı ona borçluyum.

"Beni korkutuyorsun, Erika," diyor. "Ben... ben oturmalı mıyım?"

Uzanıp elini tutuyorum, elinin nemli olması şaşırtıcı değil. Onu yatağa götürüyorum ve yan yana oturuyoruz. Jason dikkatle bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Yakın zamanda şaşırtıcı bir şey öğrendim."

Başını sallıyor. "Polisin çocuğumuzu tutuklamasından daha mı şaşırtıcı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Babamla ilgili. O... o yaşıyor."

Ağzı açık kaldı. Yüzü, annem bana bombayı patlattığında muhtemelen benimkinin aldığı şekle benziyor. "Ciddi misin sen? Nasıl yani?"

Ona gerçeği söylemek düşündüğümden daha zor. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Liam'ın sorunları olsa da bunun benim hatam olmadığına hep inandım. Ama şimdi gerçeği biliyorum. Liam bir katilin torunu. Bu onun genlerinde var. Ve babama tıpatıp benzemesi de hiç yardımcı olmuyor. Hık demiş burnundan düşmüş.

Tüm bildiklerimi annemden öğrendiğimi düşünerek Jason'a elimden geldiğince açıklıyorum. Beni dinliyor, yüzü her geçen saniye daha da solgunlaşıyor. Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, "Tanrım" diye mırıldandı.

"Biliyorum."

"Annen bunu senden nasıl saklamış olabilir?"

"Sanırım onun öldüğünü düşünmenin daha kolay olduğunu düşündü. Onun hapiste olduğunu bilmek beni travmatize edebilirdi."

Kaşlarını çatıyor. "Onu görmeye gidecek

misin? "Sence gitmeli miyim?"

"Bu senin kararın, Erika."

"Evet, ama sen ne düşünüyorsun?"

Sadece bir saniye tereddüt eder. " olsam yapmazdım." "Ama o

benim babam..."

"Ne olmuş yani? Adam bir katil. Bundan sonra onunla gerçekten bir şey yapmak istiyor musun?"

Sesindeki inanç beni tedirgin ediyor. Ne de olsa, yakın gelecekte kendi oğlumuzu hapiste ziyaret etmek zorunda kalacağımız bir zaman olabilir. Liam'ın Olivia'yı gerçekten öldürdüğü ortaya çıkarsa, Jason onu evlatlıktan reddeder mi?

Gerçek şu ki, Liam yapsa da yapmasa da içten içe onu destekleyeceğimi biliyorum. İş o noktaya gelirse onu her hafta hapishanede ziyaret edeceğim. Umarım doğru değildir ve Olivia'nın iyi olması için Tanrı'ya dua ediyorum, ama ne olursa olsun, Liam benim oğlum. Ne yaparsa yapsın, bu değişmeyecek.

Jason'ın aynı şekilde hissettiğinden emin değilim.

"Henüz karar vermedim." Dudağımı çiğniyorum. "Açıkçası, bu en iyi zamanlama değil. Ama merak ediyorum. Ya Liam böyle olduğu için...?"

Jason başını yana eğiyor. "Ne yüzünden?" "Benim

yüzümden. Benden miras kaldığı için mi?"

Birkaç kez göz kırpıyor. "Sen bir katil değilsin, Erika."

"Ama babam öyle."

Kocam bir an için ellerine bakıyor. Ne düşündüğünü anlamaya çalışırken midem kelebeklerle doluyor. Dayanamadığım zaman

Bir saniye sonra tekrar bana baktı. "Liam o kızı öldürmedi." "Ama ya öldürdüyse?"

"Hayır." Omuzlarını dikleştirir. "Üzgünüm, Erika. Ama babanın çılgın bir katil olması Liam'ın da öyle olduğu anlamına gelmez."

Ama gözlerinde bir parça belirsizlik görebiliyorum. İlk defa oğlumuzun masum olduğundan bu kadar emin görünmüyor. Benimle evlenirken hüküm giymiş bir katilin kızı olduğumu bilmiyordu. Bir *psikopatın*. Artık kanımda neler dolaştığını ve bana neler olabileceğini bildiğine göre, nihayet oğlumuzun sandığı gibi mükemmel bir çocuk olmadığına inanmaya başladı.

Ve hepsi benim hatam.

Bölüm 46

Olivia

Artık gece oldu. Bunu biliyorum çünkü ışık dilimi kayboldu ve beni tekrar zifiri karanlığın en kötü haline sürükledi.

Neredeyse hiç yiyecek ve içeceğim kalmadı. Bir dilim ekmek. Son şişe suyun bir kısmı. O kadar susadım ki, kendi çişimi bile içebilirim. Hayatta kalma hikayeleri sırasında insanların bunu nasıl yaptığını hiç anlamamıştım. Ama şimdi tamamen anlıyorum. Açlık ve susuzluktan başım dönüyor.

Kalan gücümle Phoebe'nin kemiğini kullanarak tümseği inşa etmeye çalışıyorum. Hissettiğime göre küçük kulem yaklaşık bir ayak yüksekliğinde. Muhtemelen tuzak kapısına ulaşacak kadar yüksek.

Denemek zorundayım. O geri gelmeden önce.

Sağ ayağımla tümseğe çıkıyorum. Deliğin kenarına yaslanarak kendimi yukarı kaldırmaya çalışıyorum ama yanlışlıkla sol ayak bileğimin üzerine ağırlık bindiriyorum.

Aman *Tanrım*.

İnliyorum ve acıdan iki büklüm oluyorum. Sol ayak bileğim her gün daha da kötüleşiyor. Kesinlikle kırılmış. Çok şiş ve sıcak ve ayak parmaklarımı oynatmakta zorlanıyorum. Ama yine de, bu sadece acı. İnsanlar vurulur ve hareket etmeye devam eder. Bunu atlatmak zorundayım. Hayatta kalmak için tek şansım bu.

Mutlu şeyler düşün, Olivia.

Ailem. Annem. Benim

odam.

Madison.

Madison'ın şu anda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Beni uyarmıştı. Beni uyardı ve ben dinlemedim.

Buradan çıkmam lazım. Ailemi tekrar görmeliyim.

Derin bir nefes alıyorum ve tümseğe geri çıkıyorum. Sol ayak bileğim yere değiyor ve acı veriyor ama tekrar çökmeme izin vermiyorum. Dik duruyorum, elimdeki uzun kemiği başımın üzerine kaldırıyorum. Kafesimin çatısına sürtünüyor.

Başardım! Zirveye ulaşabilirim!

Kemikle vuruyorum ve metal sesi duyuyorum. Tuzak kapısı kilitli.

Tabii ya.

, çünkü son gelişinde kilidin döndüğünü duymuştum, ama tüm vücudum hayal kırıklığıyla sarkıyor. Buradan çıkacağımı sanmıştım. Her şey bitti sanmıştım. Kaçacak ve bir saat içinde evde olacaktım.

Bu sadece bir aksilik. Pes etme.

Derin bir nefes alıp baş dönmesi dalgasını uzaklaştırıyorum. Bu umutsuz bir durum değil. Ne de olsa üstümde sadece tahta var. Tahtayı kırabilirsem, buradan çıkabilirim. Kırılana kadar tahtaya vurmak için dünya kadar zamanım var.

İşte bir şey yok.

Bölüm 47

Erika

Sabah gazetelerin hepsi Olivia Mercer'ın kaybolmasıyla ilgili bir tutuklama yapıldığını bildiriyor. Sadece yerel haberler değil, ulusal gazeteler de hikayeyi ele aldı. Liam'ın adını yazamazlar, çünkü o sadece on altı yaşındadır, ama bu önemli değildir. İnternetteki yorumlarda insanların onun adını söylemesini engelleyemiyorlar.

Yatakta oturuyorum, kalkıp dünyayla yüzleşmek istemiyorum, daha fazla dayanamayana kadar yorumları okuyorum. Halkın büyük çoğunluğu Liam'ın suçlu olduğunu düşünüyor.

Bu çocuğun 16 yaşında olması umurumda değil. Elektrikli sandalyeyi hak ediyor. Bazı insanlar yaşamak için çok hasta.

Uzun süredir zihinsel sorunları olduğunu duydum. Ailesi de hak ettiği yardımı almasını sağlamadıkları için hapse girmeyi hak ediyor.

Bu çocuğu kilitleyin ve anahtarı atın!

Trajik ve korkunç! Ölümcül enjeksiyonlar bunun içindir!

Ama en kötüsü Liam'ı gerçek hayatta tanıdığı belli olan insanların yorumları. Görünüşe göre kasabanın çoğunluğu onun suçlu olduğuna karar vermiş. Ya da en azından internette paylaşım yapanlar.

Liam Cass'i ilkokuldan beri tanırım. Adam deli! Onun birini öldürdüğünü kesinlikle görebiliyorum. Kesinlikle suçlu!

Liam eskiden oğlumla oynardı, ama ona Liam'ın artık istenmediğini söyledim. O çocuğun bela olduğunu biliyordum.

Olivia güzel bir kızdı. Sırf yakışıklı olduğunu düşündüğü için Liam Cass ile çıkmakla aptallık etti. Şimdi bedelini ödüyor.

Aile Liam'ın zihinsel sorunlarını yıllardır saklamaktadır. O bir psikopat ama onu korumak için her şeyi yaparlar!

Çocuk bir kıza tecavüz ettiği için anaokulundan atılmış. Bu her şeyi açıklıyor!

Harika. Şimdi de internet onu beş yaşındayken tecavüzden suçlu buldu. Tüm bu yorumları okumak zor ama bir şekilde gözümü alamıyorum. En azından birkaç olumlu yorum var, korkunç olanların arasına karışmış.

Aman Tanrım, Liam İspanyolca sınıfımda ve çok iyi biri. Bunu asla yapmaz! Bunun doğru olduğuna inanmıyorum!

Liam öğretmenlik yaptığım yıllar boyunca sahip olduğum en iyi öğrencilerden biri. Tüm kanıtları bilmiyor olabilirim ama böylesine iyi bir gencin bunu yapabileceğini hayal etmek zor.

Liam harika bir takım arkadaşı ve harika bir adam! Bu saçmalık! Birileri ona komplo kuruyor olmalı!

Sonunda telefonumu bırakıyorum ve Jason yatak odasının kapısında belirdiğinde bırakıyorum. Dün geceki konuşmamızdan beri hiç konuşmamıştık ve bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Yine de kızgın görünmüyor. Solgun görünüyor. "Korkmanı istemiyorum, Erika..."

"O zaman bu kelimelerle cümleye başlama." Yatakta dik oturuyorum, yorganı parmaklarımla kavrıyorum. "Neler oluyor? Ne oldu?"

"Birisi ön kapımıza sprey boyayla bir şeyler yazmış."

Birinin evimize ne yazdığını ancak hayal edebilirim. Hem de hiçbir şey görmediklerinden emin olduğum komşularımızın gözü önünde. Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyordum ama şimdi dökülmekle tehdit ediyorlar.

"Erika..." Yatağın kenarında yanıma oturdu. " yok.
Ağlama. Ben ilgileniyorum. Sadece evin içinde kal."

Ancak bu, kapımıza sprey boyayla yazılmış birkaç kelimeden çok daha fazlası. Onlar boyanabilir. Daha büyük sorun o kadar kolay çözülemez. Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışarak gözlerimi siliyorum ama yapamıyorum.

Jason'ın gözleri yumuşadı. Ben oğlumuz için ağlarken o kollarını bana doluyor. Durmak çok zor. Sadece küçük bebeğimi düşünmeye devam ediyorum. On altı yıl önce hastaneden eve getirdiğim o minik, çaresiz bebeği. Hapishanede. Çok korkmuş olmalı. Ben onun annesiyim ve ona göz kulak olmam gerekiyordu ama başaramadım.

"Hepsi benim suçum," diye mırıldanıyorum Jason'ın nemli gömleğine doğru.

Sıcak eli başımın arkasını okşuyor. "Hayır, öyle değil. Şunu söylemeyi kes. Sen harika bir annesin. Bu senin hatan değil."

Bunu nasıl söyleyebilir? Özellikle de babamı öğrendikten sonra?

Beni daha sıkı sıkıyor. "Liam iyi olacak. Bunların hepsi bir hata. Sen farkına bile varmadan eve dönmüş olacak." Beni başımın üstünden öpüyor. "Bak, neden bir duş almıyorsun, böylece duruşmaya hazır oluruz? Ben duvar yazılarıyla ilgilenirim."

Doğru, Liam'ın kefalet duruşması saat 11'de. Bu gerçekleşmeden önce yataktan kalkıp duş almalıyım. Ama enerjimi toplayabilir miyim bilmiyorum. Liam'ın geceyi hapiste geçireceğini düşünüp duruyorum. Ya da daha kötüsü, önümüzdeki otuz yıl boyunca geceleri hapiste geçireceğini.

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

Jason benden uzaklaşıyor. Ona baktığımda kaşları çatılmıştı. "İyi olacak mısın?"

Sözsüzce başımı
sallıyorum. "Emin
misin?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Git ne yapman gerekiyorsa yap."

Jason neredeyse kalmakta ısrar edecekmiş gibi görünüyor, ama sonra komodinin üzerindeki telefonum çalıyor, o da bu fırsatı değerlendirip aşağıya iniyor. Ekrana bakıyorum ve patronumun adının yanıp söndüğünü görüyorum.

Tanrım, bugün teslim etmem gereken bir makale var. Son zamanlarda aklımdaki en son şeydi, ama Brian hazırlamadığım için çıldıracak. Her şeyin üstüne bir de işimi kaybetmek istemiyorum. Özellikle de Liam'ın yasal faturalarının yüklü olacağı belliyken.

"Merhaba Brian," diyorum. Hissettiğim kadar berbat görünmemeye çalışıyorum. Liam ciddi olmadığı halde çekici olabiliyorsa, ben de olabilirim. "Makalenin gecikmesi için çok üzgünüm. Bana yarına kadar süre verebilirsen..."

Brian bir şey söylemeden önce bir an sessiz kalır. "Mesele de bu, Erika. Seninle makalen hakkında konuşmam gerekiyor."

"Eğer gerçekten ihtiyacınız varsa muhtemelen bu akşama kadar getirebilirim... Burada işler gerçekten çok karışık."

"Evet," diye nefes alıyor.

"Duydum." Olamaz.

"Bildiğinizi fark etmemiştim."

"Ben bir muhabirim, Erika. Bütün haberlerde var."

"Onun adı değil," diye ciyakladım. Sanki bir

önemi varmış gibi.

"Sanırım..." Brian'ın sesi bir kademe alçalıyor. "Gazeteye ara vermenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Bu iş bitene kadar. Şu anda ailenin yanında olman gerekiyor."

" değil. Hâlâ işimi yapabilirim."

"Bu isteğe bağlı değil."

Oh, anlıyorum. Kimse bir cinayetin annesinden ebeveynlik tavsiyeleri okumak istemez. Sanırım bu mantıklı. "Ne kadar süreyle?"

"Kulaktan kulağa oynayalım."

Yani... sonsuza kadar. Kısacası, kovuldum. Muhtemelen buna karşı bir yasa vardır ama bu savaşı verecek enerjim yok. Eminim Brian da bunu biliyordur. "Peki."

"İrtibatta olacağım," diye söz

veriyor. Hayır, aramayacak.

Telefonu bıraktım. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile edemezdim ama şu anda kendimi beş dakika öncesinden bile daha kötü hissediyorum. Her şeyin ötesinde, işimi kaybettim. En azından Jason kendi işinin patronu olduğu için kovulamaz. Bu küçük bir teselli.

Sonunda kendimi yataktan çıkarıp duşa girdim. Sıcak suyun üzerimi yıkamasına izin verdim, bir daha asla çıkmak istemiyordum. Duşta yaşamak istiyorum. Duştan çıkmayı reddetsem Jason ne derdi? Ama hayır. Ailem için orada olmalıyım. Şu anda ruhsal bir çöküntü yaşamak bencillik olur.

Havluyla kurulandığım sırada yatak odasında cep telefonum çalmaya başladı. Banyodan koşarak çıktım, sırılsıklamdım ve telefonuma uzandım.

sesli mesaja geçmeden hemen önce.

Diğer hattan bir ses bana tıslıyor: "Oğlunun o kızı öldürdüğü gibi biri de senin küçük güzel kızını öldürseydi çok yazık olurdu."

Kalbim neredeyse göğsümde duracaktı. Telefona baktım. "?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, telefonu kapatıyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum, keşke uyuyabilsem ve tüm bunlar korkunç bir rüya olsa. Ama hayır. Giyinip duruşmaya gitmeliyim. Ne kadar korkunç bir şey yapmış olursa olsun Liam'ın yanında olmalıyım.

Bölüm 48

Erika

Adliyenin dışında gazeteciler var, bu yüzden Landon'ın talimatlarına uyup arka tarafa geçiyoruz. Tanrıya şükür Liam'ın adını kullanamıyorlar ama kısıtlamaların nerede bittiğinden emin değilim. Eğer tüm internet onun kim olduğunu biliyorsa, muhabirler de biliyordur. Evimize gelmediler ama belki yakında gelirler. Ve eğer Liam bir yetişkin olarak yargılanırsa, ki Landon bunun güçlü bir olasılık olduğunu söylüyor, tüm bu korumaların ortadan kalkacağından endişeleniyorum.

Bir mahkeme salonuna en son yaklaşık on yıl önce jüri üyeliği yaptığım zaman girmiştim. İnsanların oturması için arkada sıra sıra banklar var. Savunma ve iddia makamı için birer tahta masa, ön tarafta da yargıcın başkanlık ettiği bir sıra. Jason, Hannah ve ben arkadaki sıraya kayarken, belli belirsiz kiliseye gittiğimi hatırlıyorum. Bir kiliseye gitmeyeli adliyeden daha uzun zaman olmuştu.

Belki de daha dindar olmalıydık. Belki bu Liam'ı kurtarabilirdi.

Yargıç zaten odanın önünde oturuyor. Saygıdeğer George Maycomb. Babam olacak yaşta, bembeyaz saçları ve düzgün kesilmiş sakalları var. Landon, Yargıç Maycomb'un hoşgörülü olmaya meyilli olduğunu söyledi, ancak söz konusu genç bir kızın öldürülmesi olduğunda, tüm bahisler kapandı.

Yaklaşık on dakika sonra, bir mübaşir Liam'ı mahkeme salonuna götürüyor ve polis onu götürdüğünden beri oğluma ilk kez bakıyorum. Üzerinde ona bir beden büyük gelen buruşuk turuncu bir tulum var ve *berbat* görünüyor. Elmacık kemiği Tyler'ın vurduğu yerden hâlâ mor ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Dün gece hiç uyumamış gibi görünüyor. O kadar kötü görünüyor ki, Hannah onu gördüğünde nefesi kesiliyor.

Bir an için, yetişkinliğin eşiğindeki on altı yaşında bir çocuk gibi görünmüyor; korkmuş küçük bir çocuk gibi görünüyor. *Benim* küçük oğlum. Bütün bir yıl boyunca aralık dişli bir sırıtışa sahip olan ve parmaklarını kaldırıp

yaşını söylemek için. Ona doğru koşmayı ve kollarımı ona dolamayı her şeyden çok istiyorum. Onu bundan korumak istiyorum.

Ama yapamam. Elimden geleni yaptım ve başarısız oldum.

Onunla konuşma şansımız bile olmadı. Liam doğruca yerine oturdu ama bizi gördü. El sallamıyor ama başını sallıyor - sanırım coşkulu bir merhaba katil zanlısına yakışmazdı. Ona söylediğim son şeyin Olivia'nın nerede olduğunu söylemesi için yalvarmak olduğunu hatırlayınca utanıyorum. Bunu polisin önünde nasıl söyleyebildim? Evet, ciddiydim ama yanlış bir şey söylemiştim. Acaba benden nefret mi ediyor?

Landon bize bugün neler olacağını anlattı. Jüri olmayacak ama suçlamalar listelenecek, Liam suçsuz olduğunu söyleyecek, sonra Yargıç Maycomb kefaleti belirleyecek. Kefalet varsa tabii. Cinayetle suçlandığı için garantisi yok.

Savcı, Cynthia Feinstein adında, kırk yaşlarında, siyah gözlü ve dudaklarında kalıcı olarak kazınmış öfkeli bir kaş olan bir kadın. Oğlumu elektrikli sandalyeye bizzat bağlamak istiyormuş gibi görünüyor. Konuşmak için ayağa kalktığında sesi bir kadına göre oldukça kalın ve korkutucu.

"Sayın Yargıç." Yargıca hitap ederken siyah gözleri daha da kararıyor. "Olivia Mercer'ın kaybolmasından Liam Cass'in sorumlu olduğuna dair çok sayıda kanıt var. Onunla çıktığı birçok öğrenci tarafından doğrulandı. Sabahın ikisinde Mercer'ın evinde görülmüş ve Mercer onun aracına binerken görülmüş. Daha sonra aracın bagajında yapılan aramada hem saçı hem de kanı bulunmuştur. Olayla ilgili başka şüpheli ya da ilgili kişi bulunmamaktadır. Olivia Mercer üç gündür kayıp ve aracındaki kan göz önüne alındığında, onu öldürdüğüne ve cesedi sakladığına inanmak için güçlü nedenler var." Feinstein duraklar. "Bu suçlamaların ciddiyeti ve delillerin göz önüne alındığında, sanığın mahkumiyetten kaçınmak için şehri terk etmesi için yeterli sebep var."

Savcı böyle söylediğinde kulağa çok inandırıcı geliyor. Yargıç olsaydım, Liam'a kefalet vermezdim. Savunma masasında sessizce oturan oğluma bakıyorum, omuzları kaskatı, dümdüz önüne bakıyor.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Landon ayağa kalkıyor. "Sayın Yargıç, savcılığın elindeki tüm kanıtlar ikinci dereceden. Bu noktada Olivia'nın kaçıp kaçmadığını bile bilmiyoruz. Evet, o gece birlikteydiler ve Olivia'nın kaçtığına dair kanıtlar vardı.

arabasındaydı. Ama kız arkadaşı olsaydı bu çok mu şaşırtıcı olurdu? Üstelik sanık on altı yaşında bir *çocuk*. O sadece bir çocuk."

Landon'ın sözleri üzerine mahkeme salonundaki herkes Liam'a bakıyor. Takım elbise değil de buruşuk bir hapishane tulumu giydiğine sevindim. Takım elbise giyseydi daha yaşlı görünürdü. Ama şimdi, ancak on altı yaşında görünüyor. Korkmuş küçük bir çocuk gibi görünüyor.

Landon daha yumuşak bir sesle, "Ailesinin yanından bir geceden fazla hiç ayrılmadı," diye devam ediyor. "Bir okul gezisi için bile. Annesi evden çalışıyor ve her zaman onun yanında olabilir. Pasaportunu ya da başka neye ihtiyacınız varsa seve seve veririz. Ancak bu, kaçma riskini belirlemek için yapılan bir kefalet duruşması ve bence müvekkilimin kaçma riski olmadığı açık."

Yargıç Maycomb beyaz sakalını sıvazlıyor. Liam'a bakar ve kefaleti 200.000 dolar olarak belirler.

Bu kutlama için bir neden - yargıç kefaleti kolayca tamamen reddedebilirdi ve Liam duruşmaya kadar tekrar kilit altında kalırdı. Bunun yerine, kefalet şirketine 200.000 doların yüzde onunu yatırdıktan sonra, Liam'ı bu öğleden sonra eve getirebiliriz. Bu aynı zamanda Maycomb'un savcının Liam aleyhindeki kanıtlarını pek dikkate almadığı anlamına geliyor.

Ama eve dönerken hiçbirimiz kutlama havasında değiliz. Araba o kadar sessiz ki sanki bir cenazeden eve dönüyormuşuz gibi hissediyoruz. Arabayı Jason kullanıyor ve ben ön koltukta oturup camdan dışarı bakıyorum. Hannah ve Liam arkada oturuyor, o kadar sessizler ki orada olduklarını unutabilirim.

"Dün gece nasıldı?" Jason sessizliği bozmak için acınası bir çabayla Liam'a sorar.

Liam koltuğunda kıpırdanırken yakasını çekiştiriyor. Tutuklandığında giydiği tişört ve kot pantolona geri dönmüştü. "Tamam."

"Hiç uyuyabildin mi?" "Biraz."

"Seni beslediler mi?"

"Evet. İyiydi."

"Akşam yemeği neydi?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Durması için Jason'ı dürtüyorum. Belli ki Liam hapishanedeki gecesi hakkında konuşmak istemiyor. Onun için korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama hak ettiği bu değil mi?

Ön kapıya geldiğimizde, Jason kilidi çevirirken bir şey hissediyorum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama sanki içeri girmememiz gerekiyormuş gibi bir his var içimde. Sanki bir el göğsüme dayanmış, beni geriye doğru itiyor. İçgüdüsel olarak Liam'ın önüne geçiyorum. Olan onca şeyden sonra bile, içgüdüsel olarak kendi hayatımı onunkinin önüne koyuyorum.

Özellikle de içeri girip bir bıçak parıltısı gördüğümüzde.

Bölüm 49

Erika

Gölgelerin arasından beliriyor, saçları dağınık, yüzü gözyaşlarıyla kaplı. Elinde bir oyma bıçağı var, bizimkilerden biri. Sapını tanıdım. Jason ve ben buraya ilk taşındığımızda birinin bize yeni ev hediyesi olarak verdiği bir bıçak. Jason her Şükran Günü'nde hindiyi aynı bıçakla keser. Bıçağın yıllar içinde köreldiğini bilecek kadar çok kullandım ama zararsız olmaktan çok uzak.

Elinde bıçakla bize doğru koşuyor. Liam ve Hannah'yı korumak için kollarımı açarak bir adım geri çekiliyorum. Gerçi burada asıl hedefin Liam olduğuna dair bir his var içimde. Aralarında olduğumu umursamadan ona doğru ilerliyor ve bıçağı yüzüne doğru sallıyor.

"Nerede o?" diye feryat ediyor kadın. "Kızım nerede?"

Liam'ın gözleri büyür. Ağzı açık kaldı ve "Ben... Bilmiyorum." demeyi başardı.

"Sen bir yalancısın!" Kadın, görünüşe göre Olivia'nın annesi Bayan Mercer, bıçağı ona doğru sallıyor. "Senin hakkında her şeyi biliyorum *Liam Cass*. Kızım sürekli senden bahsederdi. Ama Madison bana senin gerçekte nasıl biri olduğunu anlattı."

Ondan sadece bir tane var ve biz dört kişiyiz, ama bıçak onda. Öte yandan, sağ eli yaprak gibi titriyor. Denese bile onu bıçaklayabileceğini sanmıyorum. Ama denememesini tercih ederim.

"Bayan Mercer," diyor Jason en iyi gülümseme çabasıyla. "Lütfen bıçağı bırakın da konuşalım."

Bıçağı indirmek için herhangi bir girişimde bulunmuyor. "Bana nerede olduğunu söylediğinde bıçağı bırakacağım."

Jason cebinden telefonunu çıkardı. "Eğer bıçağı bırakmazsan, hemen polisi arıyorum."

Bayan Mercer'in gözlerinde yeni yaşlar filizlenir. "Ara onları. Umurumda değil. O zaten benim için dünyada önemli olan tek şeyi aldı."

Liam'ın yüzüne bakıyorum. Kaşları birbirine kenetlenmiş. Her ne kadar bu kadının oğlumu bıçakla tehdit etmesini istemesem de, bir yanım bunun işe yarayabileceğini umuyor.

Bize nerede olduğunu söyle, Liam! Lütfen!

Ama adam tek kelime etmez ve Bayan Mercer gözyaşlarına boğulur. Bıçağı yere bırakır ve yüzünü ellerinin arasına gömerek hıçkıra hıçkıra ağlar. "Keşke seninle hiç tanışmasaydı. Keşke..."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için elimi Bayan Mercer'ın omzuna koymaya çalışıyorum ama o beni sertçe silkeliyor. Gözyaşları içindeki yüzünü kaldırıyor ve Liam'a bir kez daha bakıyor. "Lütfen bana onun nerede olduğunu söyle. Eğer içinde bir parça insanlık kaldıysa, lütfen..."

Liam'ın gözleri benimkilerle buluştu. Ve sadece başını sallıyor.

Jason, Bayan Mercer'ı nazikçe evimizden çıkaran kişi. Onun için bir taksi çağırdı ve onu güvenli bir şekilde içeri aldı. Sakinleşmiş gibi görünüyor ama hâlâ ağlıyor.

Liam her şeyi izliyor, yüzünde hiçbir duygu yok. Taksi uzaklaştığında, yukarı odasına çıkıyor ve tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor.

Bölüm 50

Hannah Cass ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Kardeşinle ne kadar yakınsınız, Hannah?" "Çok yakın olduğumuzu söyleyebilirim. O benim en iyi arkadaşım." "En iyi arkadaşın mı?"

"Şey, evet. O benim ağabeyim. Bana göz kulak olur." "Ona karşı yapılan suçlamaları anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum. Ama siz tamamen yanılıyorsunuz. Liam hiçbir şey yapmadı."

"Antisosyal davranış geçmişinden haberiniz var mı?"

"Öldürdüğü hamsteri mı diyorsun? Evet, onu biliyorum. Annem bunu çok büyütüyor. Her şeyi. Tam bir drama kraliçesi."

"Başka olaylar da oldu." "Büyük bir şey değil."

"Size eski İngilizce öğretmeni Bay Young'dan bahsetti mi?"

"Duymuştum. Ama bu çok saçmaydı. Liam bunu yapmadı. Daha on üç yaşındaydı! Birine karbon monoksit zehirlenmesi yaşatmayı nasıl bilebilir ki? Bunun ne olduğunu bile zar zor biliyorum."

"Ama o öğretmenden hoşlanmadığını biliyordunuz?"

"Evet, ama... Dinle, Olivia'ya bunu Liam yapmadı. kaçırmadı ve öldürmedi. Ondan *hoşlanıyordu*. Onunla çıkmayı kabul ettiği için çok heyecanlıydı."

"Neden heyecanlıydı?"

"On altı yaşında olduğu ve hoşlandığı bir kız onunla çıkmayı kabul ettiği için mi? Bu ciddi bir soru mu?"

"Sınıf arkadaşlarından bazıları Olivia'yı ondan uzak durması için uyardı." "Kim gibi? Tyler Martinson mı? O yaşayan en kötü insan."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü öyle mi? Önce Olivia'dan hoşlanmıştır ve Olivia'nın kendisiyle değil de Liam'la çıkmak istemesine kızmıştır. Çünkü Liam yakışıklı ve çekici,

Tyler da çirkin ve pisliğin teki."

"Tyler'ı sevmiyor gibisin."

"Sana Tyler hakkında bir şey söyleyeyim. Arkadaşlarımdan biri bir keresinde onunla çıkmıştı, Tyler tam bir pislikti ve kız bir daha onunla çıkmadı. Ama onu rahatsız etmeye devam etti, ben de ona uzak durmasını söyledim. Sonra *bana* zor anlar yaşatmaya başladı."

"O ne yaptı?"

"Çoğunlukla aptalca şeyler. Bana küfürler savuruyordu... Sanki umurumdaydı. Ama bir keresinde okuldan çıkarken beni yakaladı ve gitmeme izin vermedi. Bu beni biraz korkuttu, çünkü o iri bir adam. Bir futbol oyuncusu, biliyor musun? Yapabilirdi... Şey, bunu düşünmek istemiyorum."

"Peki ne oldu?"

"Liam bunu öğrendi ve gerçekten çok kızdı. Yani, *gerçekten çok* kızdı. Tyler'ın beni bir daha rahatsız etmemesini sağlayacağını söyledi."

"O ne yaptı?

"Bilmiyorum. Ama bunu söyledikten sonra Tyler beni yalnız

bıraktı. Yani." "Ona ne yaptığını hiç sormadın mı?"

"Tyler'ın hak ettiğinden daha az olduğuna eminim. Dürüst olmak gerekirse, Olivia'yı öldürenin Tyler olduğuna bahse girerim. Hiç şaşırmazdım. Liam oradaydı ama Tyler'ın bir nedeni vardı. Sırf Liam'ın başını belaya sokmak için birini öldürebilirdi. Yemin ederim."

"Olivia kardeşinizin arabasındaydı. Bir tanık vardı."

"Doğru. Aynen öyle. Liam Olivia'yla randevuya çıkıyor, sonra gece Olivia'nın evine geliyor ve bu konuda hiç de ince davranmıyor. Tüm bunları yaptıktan sonra, kız ortadan kaybolursa ilk suçlanacak kişinin kendisi olacağını fark etmez mi sizce?"

"On altı yaşındaki çocuklar aptaldır."

"Kardeşim aptal değildir. Onun hakkında ne söylerseniz söyleyin, o gerçekten akıllıdır. Eğer Bay Young hakkındaki o aptal hikayeye gerçekten inanıyorsanız, hiçbir iz bırakmadan kaçtı. Yakalanacağı bu kadar belliyken böyle bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Belki de Olivia, onu görmeye geldiğinde yapmasını istediği şeyi yapmazdı."

"İmkânı yok. Olivia ona sırılsıklam aşıktı. Onun için her şeyi yapardı. Onu kaçırmasına *gerek yoktu.* Sana söylüyorum, bunu Liam yapmadı. Göreceksiniz. Gerçek ortaya çıkacak."

Bölüm 51

Erika

Telefonum bütün gün hiç susmadı. Keşke tamamen kapatabilsem ama önemli bir aramayı kaçırmaktan çok korkuyorum. Bununla birlikte, tanımadığım hiçbir numaraya cevap vermiyorum. Telefon aramalarının en az yüzde sekseni tehdit içeriyor. Muhtemelen kendi şehrimden insanlar -komşularım- bana oğlumun hapse atılması gerektiğini, ailemin öldürülmesi gerektiğini söylüyorlar.

En nazik telefonlar bile ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Eskiden arkadaş olduğum bir anne, Nancy Jeffers, bir saat önce beni aradı. Bana Liam'ın suçlu olduğunu düşünmediğini ve "tam desteğine" sahip olduğumu söyledi ama telefon görüşmesinden sonra arkadaşlarına dönüp sesimin ne kadar yorgun ve stresli geldiğini söylediğini hayal ettim. *Erika'nın sesi dağılıyormuş gibi geliyor. Onun yerinde olmak istemezdim.*

Gece için yatağıma yerleşirken, telefonum tekrar çaldı. Açıyorum ve ekranda Jessica Martinson'ın adını görüyorum.

Cevap vermemeliyim. Bu aramadan iyi bir şey çıkmaz.

Dedikoduyu bilen biri varsa o da Jessica'dır.

Kendimi durduramadan, aramayı cevaplamak için yeşil düğmeye basıyorum. "Alo?"

"Erika!" Jessica'nın ses o Şuruplu Tatlı. "Bu Jessica. Jessica Martinson."

Sanki kim olduğunu bilmiyormuşum gibi. Son on yıldır telefonumda onun numarası kayıtlı değildi.

"Merhaba." Zor yutkunuyorum. "Ne oldu

Jessica?" "Sadece nasıl olduğunu görmek

istedim."

"İyiyim." İyi olduğum bile söylenemez ama içimi dökmek isteyeceğim son kişi o. "Sorduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Hoş bir şeyler söylemesini bekliyorum ve aramayı sonlandırıyorum. *Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver*. Ama söylemiyor. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış ama nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi diğer hatta bekliyor.

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı Jessica?" Sonunda söyledim.

Bir an sessiz kaldı. "Bir şey söylemeyecektim ama söylemem gerekiyormuş hissediyorum. Erika, Liam'ın kefaletini ödeyerek hapisten çıkmakla yanlış bir şey yaptığını düşünüyorum."

Nefesimi içime çekiyorum, başım dönüyor. "Jessica..."

"Bunun beni ilgilendirmediğini söyleyeceğini biliyorum," diyor, "ama eskiden arkadaştık ve söyleyeceklerimi söylemem gerekiyor. Bunu Liam'ın yaptığını hepimiz biliyoruz. Hapiste olmayı hak ediyor."

"Bunu bilmiyoruz..."

"Hadi ama!" diye patladı. "Zekama hakaret etme. Liam'ı çok iyi tanırım. Evimde bir kediyi öldürdü, Erika. Onu o psikoloğa götürdüğünü biliyorum. Belli ki işe yaramamış."

Boğazım o kadar kuru ki ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor. "Erika, polisin onu hapse atmasına izin vermelisin, sonra da
uzaklaş. Eğer o canavarı destekliyorsan, o zaman sen-"

Telefon görüşmesini sonlandırmak için kırmızı düğmeye basıyorum. Bunu bir kelime daha dinleyemem. Özellikle de haklı olduğunu bildiğim için. Oğlum bir canavar, ama nasıl bırakıp gidebilirim?

Yatağa uzandım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Artık ne yapacağımı bilemiyorum. İçgüdülerim Liam'ı korumak istiyor ama bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değilim. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum.

Telefon tekrar çalıyor ve onu odanın diğer ucuna fırlatmak istiyorum. Ekrana bakmak için gözlerimi aralıyorum. Frank Marino. Beni geri arıyor. Bu cevaplamam gereken bir arama. Ama ellerim o kadar titriyor ki yeşil tuşa basmakta zorlanıyorum.

"Alo? Frank?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "İlginç bir gün geçiriyorsun, değil mi Erika?"

O biliyor. Tabii ki biliyor. O bir dedektif. "Evet. ."

"Sonunda neden bütün o kızları korkutmaya çalıştığını anladım."

Çenem seğiriyor. Şaka yapacak zaman değil. "Marvin Holick'in adresini sen mi buldun?"

"Evet. Anladım. İyi adam." Sesinde alaycı bir ton var. "Dede gibi, torun gibi."

Telefonu kapatıp Frank Marino'yu bir daha asla aramamak istiyorum. Ama bundan daha fazlası, babamı bulmak istiyorum. O her şeyin cevabı olabilir. "Adres nedir?"

Bana ezberden okuyor ve ben de komodinimin üzerindeki bir kâğıda karalıyorum. Queens'te yaşıyor, muhtemelen buraya arabayla bir saatten az mesafede. Gerçekten, hemen köşeyi dönünce. İstersem bu gece onu görmeye gidebilirim.

Belki de yapmalıyım.

Kapısına gittiğimde Marvin Holick'in ne diyeceğini merak ediyorum.

Bölüm 52

Olivia

Kesinlikle çok *yorgunum*. Günün büyük bir kısmını tuzak kapısını çekiçleyerek geçirdim. Kollarım ağrıyor ve ilerleme kaydettiğimden bile emin değilim. Bir noktada ahşabın parçalandığından emindim ama sonra parmaklarımla hissettiğimde sağlam olduğunu gördüm. Tabii ki emin olmak zor çünkü hiçbir şey göremiyorum.

Ayrıca bugün son yiyecek ve içeceklerimi de bitirdim. Dayanmaya çalışıyordum ama yaptığım onca işten sonra çok acıkmış ve susamıştım. Ne olduğunu anlamadan her şey bitmişti.

Yiyeceğim yok. İçkim yok. Hiçbir şeyim yok.

İşin en kötü yanı, yiyebileceğim her lokmayı mideye indirdim ama midem hâlâ tamamen boş. Göğsümün ortasında donuk bir ağrı var. Hareket edecek enerjim yokmuş gibi hissediyorum, tuzak kapısına vurmaya geri dönmek şöyle dursun.

Ama bu benim tek umudum.

Bu doğru değil. Polis beni bulabilir. Hücremin bir köşesinde yatarken, karnımdaki boşluk ağrısını görmezden gelmeye çalışarak, polis buraya girdiğinde nasıl olacağını hayal ediyorum. Beni bulacaklar ve aileme geri götürecekler. Ve en iyisi, *onu* cezalandıracaklar. Ailem benden asla vazgeçmeyecek. Beni bulana kadar aramaya devam edecekler. Bunu *biliyorum*.

Ayak seslerini duyduğumda saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama o bir parça ışık da kayboldu, yani hava kararmış olmalı. Kalbimde muhtemelen o olduğunu biliyorum, ama her ihtimale karşı, "*İmdat!"* diye bağırıyorum. *Lütfen yardım edin! Aşağıdayım*!"

Geçen sefer olduğu gibi oluyor. Kilitlerin döndüğünü ve el fenerinin beni kör ettiğini duyuyorum. Kilide vurmak yerine zamanımı tümseği daha yükseğe inşa etmek için harcasaydım, tuzak kapısını açtığında ona atlamaya hazır olabileceğim aklıma geliyor.

Lanet olsun. Artık çok geç.

"Olivia," diyor. "Nasılsın?"

"Berbat," diye tükürdüm ona. "Açlıktan ölüyorum. Yemeğe ihtiyacım var. Ve suya."

"Evet," diyor sabırla. "İnsanların yaşamak için suya ihtiyacı var. Bir insanın su olmadan sadece üç ila beş gün hayatta kalabileceğini biliyor muydunuz? Su olmadan organlarınız eninde sonunda iflas etmeye başlar ve beyniniz şişer. Ama insanlar yiyecek olmadan daha uzun süre hayatta kalabilir. Haftalar. Vücudunuz fazla yağı parçalayacak ve bu gittiğinde kasları parçalayacaktır. Vücudunuz kendi kendini tüketecektir."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, gözlerime tutulan fenerin neden olduğu baş ağrısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu gerçekleri anlatırken yüzünde bir hayranlık ifadesi var. Sanki bir bilim deneyindeki fareymişim gibi.

"Nasıl hissediyorsun Olivia?"

Açlığım ve susuzluğum öfkeye dönüşüyor. Ben bir bilim deneyi değilim. Ben bir insanım. Ve onun sapkın oyununu oynamayacağım. "Siktir git."

Öfkem onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor, tıpkı tehditlerimin yaptığı gibi. "Söyle bana. Açlıktan ölmek nasıl bir duygu?"

"Cehenneme git."

Yanındaki kâğıt torbaya uzanıyor. Kağıdın çatırdadığını duyuyorum ve sonra eli torbadan çıkıyor. İlk başta bana silah doğrultacağını düşünüyorum. Ama bu bir silah değil. Bir parça ekmek.

Bana sırıttı. "Bana nasıl hissettiğini söyle, ben de sana bu ekmeği vereyim."

O ekmeği istiyorum. Sanki çikolatalı pastanın çökmüş bir parçası gibi. Ona bakıyorum, ona tekrar cehenneme gitmesini söylemek istiyorum ama o ekmeği daha da çok istiyorum. Ne de olsa ekmek hayatta kalmak demek. Eğer ölürsem, kimse polise onun ne yaptığını söyleyemez.

"Sanki bir şey içimi tırmalıyormuş gibi hissediyorum," diyorum. "Ve başım dönüyor. Biraz da midem bulanıyor."

Bu yeterli mi? Bu senin için yeterli mi, seni piç?

Sanırım öyle, çünkü ekmeği çukura fırlatıyor. Yakalamak için gönülsüzce bir girişimde bulunuyorum ama parmaklarımı geçip toprağa düşüyor. Umurumda değil. Kelimenin tam anlamıyla pislik yemeye çok yakınım. Bir plastik su şişesi daha atıyor ama bu diğerlerinin sadece yarısı büyüklüğünde. Ve sadece bir tane var.

"İşbirliği yaparsan daha uzun yaşarsın," diyor. Köşedeki kemiklere başıyla işaret ediyor. El fenerinin ışığı altında onları ilk kez net bir şekilde görebiliyorum.

İlk kez. Kaburgaların ve leğen kemiğinin ana hatları. Eskiden kollar ve bacaklar vardı. "İşbirliği yapmadı."

Dışarıda neler olduğunu merak ediyorum. Günlerdir yokum, insanlar öldüğümü düşünmeye başlamış olmalı. Burada daha ne kadar yaşamama izin verecek? Sonsuzluk gibi geliyor ama sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyorum. Beni bu kadar az beslemeye devam ederse, bir ya da iki ay içinde öleceğim. Ama içimde o kadar uzun sürmeyeceğine dair bir his var. Dediği gibi, insanlar susuz sadece üç ila beş gün hayatta kalabilir.

Ve eğer bir şekilde tutuklanırsa, ama polise nerede olduğumu söylemezse, işte o zaman biter. Birkaç gün içinde susuzluktan öleceğim.

"Birkaç gün içinde geri gelmeye çalışacağım," diyor.

"Birkaç gün mü?" Sahip olduğum tek şeyin bir parça ekmek ve ancak bir bardak su olduğunu fark ettiğimde paniğim artıyor. "Ama..."

"Ve kaçmaya çalışarak enerjinizi boşa harcamayın," diyor. "Ahşap sağlam ve kilit de öyle. Buradan çıkamazsınız."

Bu sözlerle tuzak kapısını tekrar kapatıyor ve beni tekrar karanlığa gömüyor. Kollarımı dizlerime dolayıp hıçkırıklara boğuluyorum ama gözyaşlarım akmıyor. Ağlayamayacak kadar susuz kalmıştım.

Beni öldürüyor.

Bölüm 53

Erika

Dün olanlardan sonra babamı ziyaret edecek enerjiyi kendimde bulamadım. Gecenin yarısını dönüp durarak geçirdim ama sabah iki sularında onu uyandırmak için tekmelediğimde Jason uykulu bir şekilde bir Xanax daha almamı önerdi. Bir günde ne kadar alabileceğime dair kurallarım var ve limitimi aştım ama bütün geceyi uyanık geçirmek istemedim. Ben de bir tane aldım ve işe yaradı.

Aileye kahvaltı hazırlamaya kalkışmadım bile. Mutfağa girdiğimde Liam elinde bir kase mısır gevreğiyle mutfak masasında oturuyordu. Ama yemiyor. Sadece kaşıkla karıştırıyor.

"Donmuş waffle ister misin?" Ona sordum.

"Hayır."

"Son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim."

"Yemek yemelisin. hasta olursun."

Liam, kız kardeşini kıskandıran o uzun kirpikli kahverengi gözlerini kaldırıyor. "Sana ne ki? Benim bir katil olduğumu düşünüyorsun."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Buna ne demem gerekiyor? O haklı. Arabamızın GPS'inde Olivia'nın adresini bulduğumdan beri Liam'ın suçlu olduğunu düşünmediğim tek bir an bile olmadı.

Tek söyleyebildiğim "Seni hâlâ seviyorum," oldu. Liam homurdanıyor. "Neden?"

"Çünkü sen benim oğlumsun."

Sadece kafasını sallıyor. Ama anlamasını beklemiyorum. Dr. Hebert'in bana defalarca söylediği tek şey buydu. *Liam sevme yeteneğine sahip değil.* Bana beni sevdiğini söylüyor ama bunu sadece ondan beklendiğini bildiği için söylüyor. Ve bunun beni mutlu edeceğini biliyor. Ve beni mutlu etmek onun yararına.

Acaba babam beni hiç sevdi mi?

Onu görmeliyim. Nedense onunla yeniden bağlantı kurmanın her şeyin cevabı olacağını hissediyorum.

Liam'ı mutfakta bırakıp duş almak için üst kata çıkıyorum. Jason banyodan çıkıyor, saçları duştan dolayı nemli, beline bir havlu sarmış. Yaptığı onca koşudan sonra çok formda görünüyor. Hâlâ çok seksi, belki de gençken olduğundan bile daha seksi. Başka koşullar altında, sabah eğlencesi başlatmak isteyebilirdim. Ama bu şartlar altında, akıl almaz görünüyor.

"Hey," dedim.

Gözlerini ovuşturuyor. Yorgun görünüyor ve huzursuz uykumla onu gecenin yarısında uyanık tuttuğum için kendimi kötü hissediyorum. "Hey."

"Liam'la birlikte evde kalabilir misin diye merak ediyordum. Benim... benim dışarı çıkmam lazım."

"Nerede?"

"Gazetede halletmem gereken bazı işler var." Yalan dilimden kolayca döküldü. Brian'ın beni kovduğunu Jason'a hiç söylemedim. "Çok uzun sürmez."

"Tamam." Jason gömleğini başına geçirir. "Acele etme. Ben buradaki işlerle ilgileneceğim."

Yalanımı o kadar kolay kabul ediyor ki kendimi suçlu hissediyorum. Jason çok güveniyor. Bana ve Liam'a inanıyor. Neden alaycı olan benim?

Duş almak için onu geçip banyoya giriyorum. Duşa girmeden önce aynada kendime bakıyorum. Bir hafta önce, zarif bir şekilde yaşlandığımı söyleyebilirdim, ama şimdi yaşımdan on yaş daha büyük görünüyorum. Bunlar hayatımın en kötü birkaç günü oldu. Liam anaokulundan atıldığında, hayatımdaki en kötü trajedi gibi hissetmiştim. O günlere geri dönmek için neler vermezdim.

Aynada gözlerimi kısarak, artık altlarında mor halkalar olan kahverengi gözlerime bakıyorum. Onlar Liam'ınkilerle aynı kahverengi gözler. Liam'ın babama benzediğini söylüyorum ama aslında o bana benziyor. *Ben* babama benziyorum.

Bazen üçümüzün başka ne ortak noktası olduğunu merak ediyorum. Ben ne yapabilirim?

Bölüm 54

Erika

Sabah dokuzda arabama bindim ve Marvin Holick'i ziyarete gidiyorum. Onu aramadığım için evde olmama ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettim. Ama yine de gidiyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve bu yolculuk kafamı boşaltacak.

Benim bir katil olduğumu düşünüyorsun.

Bu sözleri söylerken Liam'ın yüzünü hayal etmekten kendimi alamıyorum. İncinmiş görünüyordu. Oğlumu hiçbir şeyin etkilemediğine inanmışımdır hep ama belki de yanılıyorumdur. Ama içimden bir ses onun incinmiş ifadesinin başka bir rol olduğunu söylüyor. Ne de Hannah ve Jason onun masum olduğuna inanıyor ve onun içini görebilen tek kişi benim. Beni kazanması gerekiyor.

Araba kullanırken telefonum çaldı. Ekranda annemin sesinin belirdiğini görüyorum ve neredeyse sesli mesaja geçmesine izin veriyorum. Ama son anda aramayı arabanın hoparlörlerine gönderiyorum.

"Merhaba anne," diyorum.

"Erika!" Annem telefonda genellikle yaptığı gibi çok yüksek sesle konuşuyor. Cep telefonundayken sesinin yüksekliğini kontrol edebilecek gibi görünmüyor. "Beni neden aramadın? Az önce briç oynarken Jeanne'dan torunumun tutuklandığını öğrendim!"

" yok. O artık evde."

"Tamam mı? Onun ne yaptığını söylediklerini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Oğlumun hangi itham edildiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Erika..."

"Hallediyoruz anne. İyi bir avukatı var." "Ama... Tanrım,

diyorlar ki o..."

"Her şey yoluna girecek," diyorum hissetmediğim bir güvenle. Ama en azından annemin endişelenmesini engelleyebilirim. "Her şey abartıldı. Avukatımız her şeyin yoluna gireceğini söylüyor."

"Öyle mi?"

"Evet." İyi derken, avukatın onun suçlu olduğunu ve polise cesedin yerini göstermesi gerektiğini düşünmesini kastediyorum. Ama bugün zaten kocama yalan söyledim. Anneme de yalan söyleyebilirim. "Neyse, gitmem gerek."

"Başka bir şey olursa beni arayacak mısın?"

"Evet."

Vay canına, bir yalan daha. İyi

Frank'in bana verdiği adres bir apartman. Daha çok bir apartman dairesine benziyor, tuğla duvarların her yerine grafitiler karalanmış ve küçük bir tente deliklerle kaplı. Sadece bakmak bile cüzdanımı göğsüme daha sıkı tutma isteği uyandırıyor. Yine de babamın hapisten çıktıktan sonra daha güzel bir yerde yaşamaya parasının yetmemesi anlaşılabilir bir şey. Onu yargılamak haksızlık olur. En azından yaşadığı yer için.

Yanımdaki koltuğun üzerinde duran kâğıttaki karalamaya göre babam ikinci katta oturuyor. Binanın hemen önünde bir park yerine çekiyorum ve orada oturup onu görmeye gitmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Bunu yapmak zorundayım. Bunu bugün yapmalıyım.

Derin bir nefes aldım ve arabadan indim. Binaya doğru dengesiz bir şekilde yürüdüm, yolculuk için babetlerimi giydiğime sevindim, çünkü topuklu ayakkabılarla muhtemelen yüzüstü düşerdim. Girişte bir dahili telefon var, ama tam bir adam çıkarken geliyorum ve içeri girmem için kapıyı tutuyor. Ve böylece içeri girdim.

İkinci kata çıkmak için iki kat yukarı yürüyorum. Koridora çıktığımda idrar kokusu var, duvarların boyası dökülüyor ve yukarıdaki ışık titriyor. Babamın dairesi 203 numara. Kapıya ulaşana kadar koridorda yürüyorum. 203 rakamları boyaya kazınmış. Cesaretimi kaybetmeden uzanıp kapının zilini çalıyorum.

Sonra beklerim.

Bir dakika beklerim. İki dakika. Üçüncü dakikada midemdeki kelebekler sakinleşiyor. Belli ki Marvin Holick şu anda burada değil. Babamla tanışmak için başka bir gün geri döneceğim.

Ama sonra kapı çekilerek açıldı.

Bölüm 55

Erika

"Her ne satıyorsanız, ilgilenmiyorum."

Yaşlı bir adam bir zincirin arkasından bana bakıyor. Onu zar zor görebiliyorum ama gözlerini seçebiliyorum. Benim gözlerimi. Liam'ın gözleri. Bu o. Benim babam.

"Ben bir şey satmıyorum," diyorum.

Gözlerini bana dikti. "O zaman ne istiyorsun?" "I..."

Boğazımı temizliyorum. "İçeri gelip açıklayabilir miyim?"

"Hayır. Sen bana ne istediğini söyle, ben de gelip gelemeyeceğine karar vereyim. içeri."

Bu konuşmayı bu şekilde yapmak istemezdim - bir kapıdan Zincir. Ama bana fazla seçenek bırakmıyor. "Ben... Ben senin kızınım. Ben Erika'yım."

Gözlerindeki şüphe bir an için derinleşiyor ama sonra bir şeyler değişiyor. Kapıyı kapatıyor ve zincirlerle uğraştığını duyuyorum. Kapıyı tekrar açtığında, zincir gitmişti.

Artık yaşlı bir adam gibi görünüyor. Çekmecemdeki fotoğrafta gür olan koyu renk saçları artık neredeyse yok olmuş, geriye kalanlar ise beyaz ve seyrek. Dişleri sararmış ve iri gıdıları var. Kareli bir gömlek ve pantolon askısı giyiyor. Eskiden olduğu yakışıklı adamın gölgesi gibi.

"Erika." Sesi titriyor. "Burada olduğuna inanamıyorum. İçeri gel."

Kaldırımdan düşmüş gibi duran eski püskü bir kanepe, mobilyasız bir kitaplık ve tek bacağı kısa bir sehpayla seyrek bir şekilde döşenmiş küçük dairesine giriyorum. Ayrıca oturma odası dağınıklığın da ötesindedir. Odanın her yerinde çamaşırlar ve sehpanın üzerinde yemek kartonları var. Her şeyi kendim toparlama isteğimi bastırıyorum. Muhtemelen bir istifçi olacak kadar uzun süredir burada yaşamıyor ama o yönde ilerliyor.

"Otur!" diyor endişeyle, solucan ya da tahtakurusu kaynıyormuş gibi görünen köhne kanepesini göstererek. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır." Buradaki bardaklardan birinden içmeye korkardım. "Teşekkür ederim."

Babam Marvin Holick kanepede yanıma oturuyor. Dudaklarında onu daha genç gösteren gergin bir gülümseme var - böyle gülümsediğinde biraz Liam'a benziyor. Hiç de beklediğim gibi biri değil. Sigara içen ve muhtemelen İskoç aksanıyla işlediği cinayeti rahatça anlatan bir Sean Connery tipi bekliyordum. Ama bu adam Sean Connery'den çok uzak. Daha çok Bay Magoo'ya benziyor.

Sulu gözlerini bana kırpıştırıyor. "Burada olmana çok sevindim,

Erika." Sıkıca gülümsüyorum.

"Hapisten çıktıktan sonra seninle temas kurmayı çok istedim," diye devam ediyor. "Ama annenin sana benim hakkımda söylediklerini biliyordum. Ve düşündüm ki... şey, hayatında ben olmadan daha iyi olacağını düşündüm. Ama burada olduğun için çok mutluyum."

Başımı salladım.

"Hayatınla ilgili her şeyi duymak istiyorum." Elime uzanmaya başladı ama temas kuramadan geri çekildim. "Evli misin? Çocuğun var mı?"

"Evliyim," diyorum sert bir şekilde, "ve iki ergen çocuğum var."

"Torunlarım mı var?" Yüzü aydınlanıyor. "Fotoğraflarınız var mı?"

Buruşuk yüzünü inceliyorum. Bütün bunlar iyi geçinmek için bir oyun mu?

Çocuklarımın fotoğraflarını görmek onu gerçekten heyecanlandırıyor mu?

Çünkü gerçek şu ki, Marvin Holick bir sosyopata benzemiyor. Hem de *hiç*.

Ama bir cinayet işledi. Ve annemin verdiği tarif tıpkı Liam'a benziyordu.

Yavaşça çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve çocukların son fotoğraflarını getiriyorum. Babam bir gözlük çıkarıyor ve fotoğraflara rol olamayacak kadar uzun süre bakıyor. Liam'ın münazaradan hemen sonraki fotoğrafına geldiğinde bir nefes alıyor.

"Aman Tanrım!" diyor. "Çocuk tıpkı bana

benziyor!" "Evet," diyorum belli belirsiz.

Senden aldığı tek şey bu değil.

"Ne yapıyor orada?" diye soruyor babam. "Çok giyinmiş."

"Münazara takımında."

"Münazara takımı!" Yüzü aydınlandı. "Ne kadar zeki bir çocuk. Vay be. Kocanız zeki olmalı. Bunu benden almadığı kesin."

"Annem oldukça akıllıdır."

Dudaklarındaki gülümseme kaybolur. "Haklısın. Öyle." Telefonumu bana geri veriyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Çok üzgünüm, Erika. Her şey için. Her şeyi berbat ettim."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini indiriyor. "Muhtemelen ne olduğunu bilmek istersiniz."

Bilmek istemiyorum. Ama bilmek *zorundayım*. Bir kadını öldürmesine neyin sebep olduğunu bilmem gerek. Ve torununun da onunla aynı kaderi paylaşmasını engellemek için ne yapabileceğimi -eğer çok geç değilse-. Tek söylediğim "Evet".

Başını sallayıp iç geçiriyor ve köhne koltuğuna daha da gömülüyor. Bir elini saçlarından geriye kalanlarda gezdiriyor. Bir zamanlar Liam'ınki kadar koyu ve gür olduğunu hayal etmek zor.

"Gençtim ve aptaldım," diyor sonunda. "Gerçekten kötü bir kombinasyon. Bir kızla tanıştım. Nancy. Tanrım, keşke her şeyi geri alabilseydim. Anneni seviyordum ama... Çok gençtim ve kendi iyiliğim için çok yakışıklıydım. Sonra kız bana hamile olduğunu söyledi. Gidip annene söylemekle tehdit etti. Annenin beni terk edeceğini ve ikinizi de kaybedeceğimi düşündüm."

"Yani onu sen öldürdün."

"Hayır!" Sulu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bu gözler eskiden Liam'ınkilerle aynı renkteydi ama artık çok fazla yıkanmış bir gömlek gibi canlılığını yitirmişlerdi. "Nancy'yi öldürmek istemedim. Yemin ederim. Ben sadece... bir arkadaşım bana bebeği düşürmesi için ona verebileceğim bazı haplar verdi. Ondan sonra da onunla ilişkimi bitirecek ve annene sadık kalacaktım. Onu asla öldürmek istemedim. *Yemin* ederim."

Ona bakıyorum.

"Bana inanmıyorsun." Başını sallıyor. "Seni suçlamıyorum. Polis de inanmadı. Gerçekten hamile olsaydı belki inanırlardı ama bu konuda yalan söyledi. Hiç bebek olmadı." Titrek bir nefes alıyor. "Ve sonra ikinizi de kaybettim."

Gözlerimi kaçırıyorum, gözleriyle buluşamıyorum. Ona inanıyor muyum?

"Korkunç bir hataydı" diyor. "Keşke geri alabilseydim. Ne pahasına olursa olsun müzikle yüzleşirdim. Ama Tanrım, bunun bedelini ödedim. Tüm hayatını kaçırdım. Tıpkı bana benzeyen bir torun sahibi olmayı kaçırdım. Torunlarımı bebekken kucağıma almayı özledim. Ve

Angela... Beni hiç ziyarete gelmedi. Varlığımı unutmak istedi. Seni kendi başına büyütmek istedi."

"İyi bir iş çıkardı."

"Evet. Kesinlikle öyle." Gözlüklerini çıkarır ve gözlerini ovuşturur. "Bunu hak etmiyorum Erika, ama belki bir ara ailenle tanışabilirim diye umuyordum. Sence böyle bir şans var mı? Bir gün?"

"Belki." Ona evet demenin onu dünyanın en mutlu adamı yapacağını biliyorum ama şu anda bunu yapamam. Belli ki Liam'ın içinde bulunduğu durum hakkında hiçbir fikri yok. Bu babamla bir ilişki kuramam. Ve itirafı hakkında ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyorum. "İrtibatta olacağım."

"Tamam." Bana gergin bir gülümseme veriyor. "Çocuklarla birlikte çekilmiş bir fotoğrafınız yok mu acaba?"

Hannah ve Liam'ın okul fotoğraflarının cüzdan boyutunda versiyonları var. Babama ikisinin de kopyalarını veriyorum. Liam'ınkine bakarak fazladan birkaç saniye geçiriyor, dudakları aralanıyor. Gerçekten çok şey . O çocukların büyükbabası olmayı çok isterdi.

Peki ya o da olsaydı hayatım nasıl olurdu? Böyle aptalca bir şey yapmasaydı ve kendini kilit altına aldırmasaydı? Her şey farklı olabilirdi.

Saatime bakıyorum ve bir saattir burada olduğumu fark ediyorum. Jason gerçekten nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce eve dönmeliyim. İhtiyacım olan son şey onun Brian'la konuşması. Bu yüzden babama hoşça kal diyorum ve aceleyle arabama geri dönüyorum. Benimle aşağıya kadar yürümekte ısrar ediyor ve ben uzaklaşana kadar bana el sallıyor.

Babamı ziyarete gittiğimde ne bekliyordum bilmiyorum. Yalnız ve yaşlı bir adam beklemiyordum, orası kesin. Marvin Holick o kadını gerçekten öldürmek mi istedi yoksa doğruyu mu söylüyordu ve her şey korkunç bir kazadan mı ibaretti, hiçbir fikrim yok. Onun bir katil olmadığına inanmak istiyorum. Buna inanmayı her şeyden çok istiyorum.

Ama bildiğim bir şey var: Eğer o bir sosyopatsa, dünya tarihindeki en iyi aktördür.

Bölüm 56

Erika

Telefonuma cevap vermeyi tamamen bıraktım. İnsanlar numaramı nereden bulmuş bilmiyorum ama bütün gün ölüm tehditleri alıyorum. Gittikçe daha da kötüleşiyorlar. İnsanlar beni arayıp beni, kızımı ve özellikle de oğlumu öldüreceklerini söylüyorlar. Cevap vermezsem, mesaj bırakıyorlar. Bu korkunç bir şey.

Bir dereceye kadar, nasıl hissettiklerini biliyorum. Liam'ın yaptıkları için beni suçluyorlar. Ben de kendimi suçluyorum. Yapabileceğim bir şey varmış gibi hissediyorum. Belki Dr. Hebert işe yaramadığında, başka birini bulabilirdim. Daha iyi birini. Onu iyileştirebilecek birini.

Ya da Jessica Martinson'ın önerdiği şeyi yapabilirdim. Onu kilit altına alıp sonra da çekip gidebilirdim.

Ama bu sorunu çözmezdi. Birini düşünceleri yüzünden hapse atamazsınız. Onu okula gönderebilirdim ama on sekiz yaşına geldiğinde yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Saat altı buçukta telefonum çalıyor ve otomatik olarak irkiliyorum. Yatağa uzanmış, Jason eve gelene kadar saati izliyordum - on dakika önce evde olması gerekiyordu. Onun aşağı kattan geldiğini duyana kadar yataktaki güvenli kozamdan çıkmak istemiyordum. Ama sonra ekrana baktım ve Jason'ın adını gördüm.

"Erika?" Diğer hatta sesi yorgun geliyor. "Hey. Dinle..."

"Lütfen bana geç kalacağını söyleme..."

"Gerçekten çok üzgünüm." Uzun bir iç çekti. "Bütün gün yangın söndürüyordum, herkes Liam'ı biliyor. Bugün iki yatırımcı geri döndü."

Midem bulanıyor. Bunun daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama işte oldu. Jason'ın gelirini kaybetmeyi göze alamayız. Büyük bir ipoteğimiz var ve şimdi de Liam'ın yasal faturaları.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Eve gelmen ne kadar sürer?"

"Şimdi bir akşam yemeği toplantım var, ardından durumu görüşmek üzere personelimle bir araya gelmem gerekiyor. En az iki saat boyunca eve gidemeyeceğim."

"İki *saat* mi?" Gözyaşlarına boğulacaktım. Jason'ın yakında evde olacağını bildiğim için kendimi zor tutuyordum. Yola çıkmasına iki saat varsa eve varmasına en az üç saat var demektir. Tabii o zamana kadar trafik durursa.

"Gerçekten üzgünüm, Erika," diyor tekrar.

Şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Başka birinin penceremize taş atmasından korkuyorum. Ya da her yeri ateşe vermesinden. Şimdi güneş battığı için, özellikle huzursuz hissediyorum.

"Eğer istersen," dedi sonunda, "toplantıları iptal ederim. Eğer bana gerçekten ihtiyacın varsa..."

Evet demek istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ama onun gelirini kaybetmeyi de göze alamayız. Bunu sineye çekmeliyim. Sonuçta, sadece üç saat. Üç saat içinde ne olabilir ki? "Sorun yok. İyi olacağım."

"Eğer
eminseniz..."

"Eminim."

Bir nefes verir. "Tamam, teşekkürler Erika. Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim."

Sertçe yutkunuyorum. "Seni
seviyorum." "Ben de seni
seviyorum."

Üç saat sonra. Üç saat içinde evde olacak. O kadar uzun değil.

Televizyon izleyerek kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Haberler dışında her şeyi. Netflix'te bir film izliyorum, böylece herhangi bir haber duyma şansım olmuyor. Duymak istediğim tek haber Olivia Mercer'ın bulunduğu ve bir şekilde oğlumun bununla hiçbir ilgisi olmadığı. Hiç şansı yok.

Yatak odamın kapısının çalındığını duyduğumda saat sekiz buçuk
civarıydı. "İçeri gel!" diye seslendim.

Kapı açılıyor ve Liam girişte dikiliyor. Üzerinde dün giydiği tişört ve kot pantolon var - acaba onlarla mı uyudu? Bana bakıyor ve gözleri kızarmış. Bu daha önce hiç görmediğim bir şey.

"Liam?"

"Anne," diyor ve sesi kırılıyor.

Ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyor. On altı yaşındaki oğlum -neredeyse bir erkek- hüngür hüngür ağlıyor. Omuzları titriyor ve morarmış yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Yataktan fırlayıp kollarımı ona doluyorum ve o da bana sarılıyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Çocukken bile.

"Liam," diyorum. "Tatlım, sorun ne?"

Bu aptalca bir soru. Yanlış *olmayan* ne var? Ama özellikle, belli ki onu rahatsız eden bir şey var. Belki de hayatının geri kalanını hapiste geçirme ihtimali onu korkutuyordur. Bunun için onu suçlayamam.

"Bir şey var..." Yutkunuyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bir nefes çekiyorum. "Olivia
hakkında mı?" Başını sallıyor ve
gözlerini siliyor.
"Nerede olduğunu biliyor musun?" Tekrar
başını sallar.

Bu doğru. Korktuğum her şey doğruymuş. "Yaşıyor mu?"

Bir an sessiz kaldı. "Ben... Bilmiyorum."

Umarım hayattadır. Ömür boyu hapis ile bir gün çıkma şansı arasındaki fark bu. Ama bunları söylemiyorum. Zaten ağlıyor. Onu daha kötü hissettirmeye gerek yok.

"Polisi aramalıyız," diyorum. "Hemen şimdi. Onlara nerede olduğunu söyleyeceğiz."

Başını sertçe sallar. "Hayır. Bu... bu iyi bir fikir değil." "Liam..."

"Sana oraya nasıl gideceğini göstereceğim," diyor. "Birlikte
gideriz." "Polisi aramamız gerek."

"Lütfen, anne." Sesi yine kesildi. "Oraya vardığımızda polisi ararız, tamam mı? Gitmemiz gerek. *Şimdi*."

Sesindeki aciliyet beni şaşırttı. Sonuçta, Olivia her neredeyse, günlerdir orada. Şu anda gitmenin nesi bu kadar önemli? Ama şişmiş gözleriyle bana bakıyor ve hayır demek çok zor. Oraya varır varmaz 911'i arayacağım.

"Tamam," dedim. "Hadi gidelim."

Liam araba yolculuğu sırasında pek konuşmuyor. Gözlerini önümüzde uzanan yola dikmiş, sadece bana yol tarif etmek için konuşuyor. Ona bir adres sorduğumda, adresi olmadığını söylüyor. Ama oraya nasıl gideceğini biliyor.

Yola odaklanıyorum. Beni nereye götürüyorsa, Olivia'nın hâlâ hayatta olması için dua etmeliyim. Eğer hayattaysa, o zaman bunu düzeltebiliriz. Onun bir şansı var.

Eğer öldüyse, hayatının geri kalanını hapiste geçirecek.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda telefonuma uzandım. "Babana mesaj atıp nereye gittiğimizi söyleyeyim."

"Hayır," diyor sertçe. "Yapma bunu."

Bunu o kadar sert söylüyor ki, içimde huzursuz bir his oluşuyor. Aklıma Liam'ın beni ormana tek başıma götürdüğü ve nereye gittiğimizi söylemediği ya da başka birine söylememe izin vermediği geliyor. Oğlum hayatında bazı kötü şeyler yapmış olabilir ama bana hiç el kaldırmadı. Asla.

Ama şimdi, hayatımda ilk kez, kendi güvenliğim için korkuyorum. Ya beni Olivia'ya götürmüyorsa? Ya beni öldürmek için ormana götürüyorsa?

Hayır. Yapmaz. Benim oğlum değil. Benim bebeğim.

En sevdiğim. "Buradan sağa dön," dedi Liam.

Gözlerimi kısarak işaret ettiği yere bakıyorum. Sadece ağaçlar ve aralarında dar bir açıklık görüyorum. "Orası yol bile değil."

"Sağa dön," diyor inatla.

Tam itiraz edecektim ki bir ağaca yaslanmış dönen bir tekerlek gördüm. Gözlerimi kısarak siyah ormana bakıyorum. "Bu Hannah'nın bisikleti mi?"

Liam'a bakıyorum. O da bisiklete bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "Hadi gidelim."

"Belki de polisi aramalıyız," diyorum milyonuncu kez. "Anne..."

Ama telefonumu çıkardım. Bu oyunlarla işim bitti. Arabamı bu küçük yolda Tanrı bilir nereye sürmeyeceğim. Hannah'nın da burada olması inanılmaz derecede tedirgin edici. Polisin olaya el koyma vakti geldi. Boyumu aştığında anlarım. Ve açıkçası, Liam beni korkutmaya başladı. Gözlerini kısarak ormana bakmaya devam ediyor.

Polisi arıyorum. Onlara her şeyi anlatacağım. En kısa zamanda... Oh

Tanrım. Sinyal yok.

"Gidelim anne." Liam bir elini direksiyona koyuyor ve gölgeler arasında yüzünü zar zor seçebiliyorum. "Sen sürmeyeceksen, ben sürerim."

Bölüm 57

Olivia

Bir parça ekmek ve bir şişe su çoktan gitti.

Su eksikliği yemek eksikliğinden çok daha zor. Ağzım o kadar kuru ki zar zor açabiliyorum. Sanki dudaklarım tutkalla birbirine yapışmış gibi. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam başım dönüyor. Başım dönüyor. Uyuduğumda rüyamda su görüyorum. Bir su birikintisi bulup bir köpek gibi yalayıp yutmayı hayal ediyorum. Seçici değilimdir. Elimden gelse klozetten bile içerim.

Klozet demişken, en son ne zaman işediğimi hatırlamıyorum. Artık çiş yaptığımı sanmıyorum.

Beni öldürüyor. Susuzluktan korkunç bir şekilde ölmeme izin verecek. Açlıktan öleceğim noktaya gelmeme bile izin vermeyecek, gerçi bu da korkunç olurdu.

Söyleyebileceğim tek olumlu şey sol ayak bileğimin eskisi gibi zonklamıyor olması. Parmaklarımı baldırımda gezdirdiğimde derinin gergin ve şiş olması dışında neredeyse hiç fark etmiyorum bile. Artık ayak parmaklarımı oynatamıyorum ya da bileğimi hareket ettiremiyorum. Üzerine ağırlık koymaya çalışsam acıyacağından eminim ama ayakta duracak gücüm yok.

Artık gece vakti. O küçük ışık parçası yok oldu. Bu deliğin zifiri karanlığına alıştım. Gözlerimi açsam da kapatsam da aynı. Kör olmak böyle bir şey olmalı. Bu sadece her şeye alışılabileceğini gösteriyor. Etrafı hissetmek artık normal geliyor.

Başımın üstünden gelen ayak sesleri beni uyandırıyor. Geri mi döndü? Şimdiden mi? Henüz yeterince uzun , değil mi?

Belki benim için yiyecek ya da su getirmiştir. Bana verirse istediği her şeyi yapmaya hazırım. *Ne isterse*. Hiç gururum kalmadı. Sadece bir içki istiyorum.

"Alo?"

Başım yukarı kalktı. Bu onun sesi değil. Bu bir kadın sesi. Genç bir kadın sesi.

Beni bulmaya gelen biri mi var?

Tüm gücümü topluyorum, derin bir nefes alıyorum ve yardım için bağırmaya çalışıyorum. Ama ağzımı açtığımda hiçbir kelime çıkmıyor. Boğazım çok kuru. Elimden geldiğince boğazımı temizliyorum. "Yardım edin! Yardım edin! Aşağıdayım!"

Uzun bir duraklama ve ayak sesleri duyulur. "Alo? İçeride misin?"

"Evet!" Göğsüm rahatlamayla doluyor. "Aşağıdayım! Benim adım Olivia Mercer! İnsanlar beni arıyor!"

"," diyor kadın sesi. "Duvarda bir anahtar var."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama çok zor. Sol bacağım ağırlık taşıyamıyor, sağ bacağım ise jöle gibi. Yine de ayağa kalkmalıyım. Buradan başka nasıl çıkarım bilmiyorum.

Kilitte dönen bir anahtarın sesini duyuyorum. Metal metale çarpıyor ve yere bir şey düşüyor. Ne olduğunu anlamadan el feneri üzerime çevriliyor, o kadar parlak ki gözlerime bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama hâlâ çok parlak.

"Işığı !" Nefes nefese kaldım.

"Özür dilerim," diyor kız.

Ve şimdi ışık beni kör etmediği için, onun gerçekten bir kız olduğunu görebiliyorum - benden bile genç. Kızıl kahverengi saçlarına ve yuvarlak yüzüne bakıyorum. Tanıdık geliyor. Şaşkın halimle kim olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor.

Hannah Cass.

"Hannah," diye nefes nefese kaldım. "Senin-"

"Biliyorum." Sesi üzgün. "Dün gece onu buraya kadar takip ettim. Ben... Ben gerçekten buna inanmak istemedim."

Ağlayacak gibi görünüyor ve onu suçlayamam. Bu benim için ne kadar korkunç olduysa, onun için de o kadar kötü olacak. Bundan sonra hayatı asla eskisi gibi olmayacak.

"Sanırım bu gece gelmenin bir yolunu bulacak," diyor. "Buradan çıkmamız gerek."

"Polisi aradın mı?"

Hannah başını sallar. "Bundan emin olana kadar aramak istemedim... Her neyse, burada telefon çekmiyor. Kaçmamız gerekecek. Bisikletim yanımda."

mı? Ayak bileğimin durumu göz önüne alındığında bu mümkün değil.

Ama her şey sırayla. Bu lanet delikten çıkmam gerek.

"Dışarı tırmanabileceğini sanmıyorum," diyor Hannah.

"Bileğim sakatlandı," diye itiraf ediyorum. "Bu işimi zorlaştıracak."

Kaşlarını birbirine çatıyor. "Eğer sana elimi verirsem, sence yapabilir misin...?"

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Sağ bacağım gerçekten lastik gibi. Neredeyse ayağa , sonra yanlışlıkla sol ayak bileğime biraz ağırlık basıyorum. Acı beyaz sıcak kömürler gibi. Çığlık atıyorum ve yere yığılıyorum.

"Olivia?"

"Ayağa kalkamıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Ben bunu yapamam. Gidip yardım getirmen gerekecek..."

Hannah'yı gönderme düşüncesi dehşet verici. Birinin buraya gelmesini beklemek sonsuzluk gibiydi ve onun gitmesini istemiyorum. Ama onun yardımıyla bile bu delikten çıkmamın imkânı yok. Daha büyük ve güçlü birine ve muhtemelen bir merdivene ihtiyacımız var.

Kaşlarını çatmış olan Hannah'ya bakıyorum. "Sorun nedir?" Ona soruyorum. "Sanırım bir şey duyuyorum."

İkimiz de sessiziz. Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyuyorum ama başka bir şey duymuyorum.

İlk başta. Ama sonra duydum.

Yaprakların hışırtısı. Ardından ayak sesleri. Menteşe gıcırtılarının sesi.

"O burada," diye fısıldıyor Hannah.

Aman Tanrım. O burada. Ve ikimizi de öldürecek. Belki Hannah'yı değil. Belki yaşamasına izin verir. O aileden biri. Ama ben gidiyorum. Bu noktada, açıkça bir sorumluluk haline geldim. Muhtemelen açlıktan ölmemi izlemeye değmez.

"Merhaba, Hannah." Sesi üstümdeki odayı dolduruyor. Tanıdık sesiyle irkiliyorum. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Bir an sessiz kalır. Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. "Merhaba baba."

Bölüm 58

Jason

Sonunda benim sıram mı geldi? Erika konuşmasını bitirdi mi? Yoksa bir iki saat daha devam edecek mi?

Bu Erika. Hiç susmaz. Her küçük şey için endişelenir. Takıntılı. Özellikle Liam konusunda. Ne zaman ağzını açsa, ölümüne analiz etmek zorunda. Çoğu zaman ona bakıp susmasını bekliyorum. Hannah da aynı şekilde. İkisi birbirine olabilir, ama bir elmanın iki yarısı gibiler. Anne gibi, kız gibi.

Diğer yandan Liam. Kime çektiğini tahmin edebilirsin.

Muhtemelen Erika ile neden evlendiğimi merak ediyorsunuzdur, zira kendisi kesinlikle en sevdiğim insan değil. Bunun basit bir cevabı yok ama sanırım bir yanım normal bir hayat istiyordu. Erika ile ilk tanıştığımda çok güzeldi. Uzun siyah saçları ve koyu renk gözleri vardı. Üstüne oturan beyaz bir bluz ve hayal gücüne yeterince yer bırakan bir etek giymişti. Onu istiyordum. Ve sadece bir gece için değil, sonra da cesedini yok etmek için. Onu ikinci bir gece daha istedim, bu üçüncüye dönüştü ve sonra bir yıl.

Ve ilk defa kendim için normal bir hayat hayal edebiliyordum. Yani, kadar normal. Bir eş, bir aile. Kötü bir fikir gibi görünmüyordu ve ben daha iyice düşünmeden Erika ve ben evleniyorduk. Geriye dönüp baktığımda, bu bir hataydı. Ama bunu fark ettiğimde artık çok geçti. Zaten yolda bir bebeğimiz vardı.

Yapılacak en kolay şey aileyi Long Island'da saklamaktı. Uzun saatler çalışıyorum. Hayır, pek sayılmaz. Çok fazla çalışmıyorum. Harika fikirler buluyorum ve fazla bir şey yapmama gerek kalmadan bana para kazandırıyor. Gerçek şu ki, elimde çok fazla boş zamanım var ve bunları çeşitli faaliyetlerle doldurmayı başarıyorum.

Ve en iyi tarafı da Erika'nın hiçbir şeyden şüphelenmemiş olması. Azıcık bile. Bu da rol yapmakta ne kadar başarılı olduğumu gösteriyor. Diğer yandan Liam, arzulanan çok şey bırakıyor. Sanırım onu suçlayamam. Ben de aynı şekilde

Ben onun yaşındayken dikkatsizdim. Ailem de Erika ve benim kadar anlayışlı değildi. Annem koyu dindar bir Katolikti ve benim onun geçmiş günahlarından biri için bir ceza olduğuma inanıyordu.

Annem benden çok korkardı. Muhtemelen bunun beş yaşındayken kedisini öldürmemle bir ilgisi vardı. Asla anlayamadığım nedenlerden dolayı o kediyi çok severdi. Sonuçta o bir kediydi. Gerçek duyguları yoktu, ancak hareket etmeyi bırakana kadar yastığı başının üzerinde tuttuğumda epeyce mücadele etti. Bu da eğlencenin bir parçasıydı.

Erika Liam'ı bir psikiyatriste götürdü ama ailemin benimle başa çıkmak için farklı yöntemleri vardı. O kediyi öldürdükten sonra annem beni merdivenin altındaki dolaba kilitledi. Beni altı saat boyunca orada bıraktı ve yumruklarımı kapılara vurup sesim kısılana kadar çığlık attığımda beni görmezden geldi. Bu beni "iyileştirmedi". Bir sonraki olaydan sonra babam beni ağlayana kadar kemeriyle dövdü. O günlerde okulda kimse sırtımdaki yaraları umursamazdı. Çocukları dövmek eskiden daha kabul edilebilirdi. Bunu sık sık yapardı.

Ve sonra 14 yaşındayken, o kız vardı. Michelle. Benim ilkim. Hepsinin adını hatırlamıyorum ama ilkini her zaman hatırlarsın.

Polise yakalanmadım. Bunun için çok zekiydim. Ama ailem biliyordu. Ellerinde mahkemede geçerli olabilecek bir bilgi yoktu ama bu onlar için yeterliydi. Ne yazık ki onlar için artık dolaba kilitlenemeyecek kadar büyümüştüm - o zamanlar babam kadar uzun boyluydum. Ve daha güçlüydüm.

İşte o zaman annem şeytan çıkarıcıyı tuttu.

O bir rahipti - ya da en azından yakası vardı. Yuvarlak, kırmızı yüzlü, orta yaşlı bir adamdı. Bir gün okuldan eve geldiğimde beni şaşırttılar ve babam, rahip ve yardımcısı birlikte çalışarak beni yere yatırıp yatağıma bağladılar ve perdeleri çektiler. Saatlerce yüzüme dualar okudular ve üzerime kutsal su attılar. Rahip duaları tekrarlamamı istedi ve ilk bir saat boyunca reddettim.

İkinci saatte, beni serbest bırakmak için ne isterse söylemeye hazırdım.

Sonunda beni o yataktan çözdüklerinde, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar öfkeliydim. Bileklerimde yatağa bağlandığım yerde çürükler vardı ve kutsal su ile kendi terimin karışımıyla sırılsıklam olmuştum. O rahibe saldırmak ve gözlerini oymak istiyordum ama sayıca üstündüm. Beklemek zorundaydım.

O gece evdeki duman dedektörlerinin pillerini çıkardım. Gaz ocağını açtım. O gece annem ve babam ne yazık ki tek oğullarının kurtulmayı başardığı trajik bir yangında öldüler. Erika'ya annemin kanserden, babamın da kalp krizinden öldüğünü söyledim ama bunun yalan olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Ve o rahip, birkaç gün sonra karanlık bir sokakta saldırıya uğradı. Zavallı adam, polis raporuna göre boğazı kesilmeden önceki bir saat içinde epey acı çekmiş.

Ailemi gömdükten sonra büyükannemle yaşamaya başladım. Nana seksen , bunamıştı ve yarı kördü. Kendime ne yaptığım umurunda bile değildi. Çok iyi anlaşıyorduk.

Herkes Liam'ın zeki bir çocuk olduğunu söylüyor ama benim kadar zeki değil. Daha yirmi beş yaşındayken ilk şirketimi satarak iki milyon dolar kazandım. Üniversite diplomam yok. Sadece beyin. İkincisinde çok daha fazlasını kazandım. Yani çok param var. Erika'nın hiç bilmediği bir para. Aptal küçük gazete işinden elde ettiği gelir için endişeleniyor ve gülmemek elde değil.

Evet, ailem olmadan da yapabilirim. Ama o kadar da kötü değil. Çok fazla iş seyahatine çıkıyorum, biraz eğlenebildiğim zaman polis gelmeden eve dönüyorum. Eve yakın olduğumda çok daha dikkatli oluyorum. Olivia'yla aynı deliği paylaşan kızın adı Hallie Barton'mış, ehliyetinde öyle yazıyormuş. Annesi sarhoş olduğu ve üvey babası onu dövdüğü için evden kaçmıştı ve ben onu aldığımda otostop çekiyordu. Bu genç kızlar otostop çekmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlar mı? Yani, Hallie'ye ne olduğuna baksana.

Her durumda, kimse Hallie'yi aramıyor.

Hayatım boyunca bu şekilde mutlu olabilirdim. Kendi işlerimi yapmaya devam edebilirdim ve kimsenin de bundan haberi olmazdı. Ama sonra Liam çıktı.

Dikkat çekmek için aptalca şeyler yaptı. O kızı dolaba bantlarken ne düşünüyordu? Sadece beş yaşında olduğunu biliyorum ama bunu duyduğumda midem bulandı. Onu okuldan attılar. Ve Erika daha sonra onu bir psikiyatriste götürdü. Ona ne kadar önemli olmadığını söylesem de, o önemli olduğunu biliyordu.

Liam benim bir yansımamdı. Ve insanların bunu an meselesi olduğunu biliyordum. Erika'nın Liam'ın kendi

ezik, hapishane kuşu babasının kişiliği.

Yıllar önce Liam'ı İngilizce öğretmeninin evinde sinsice dolaşırken görmüştüm. O yıl veli toplantısına gitmiştim ve adamın Liam'dan nefret ettiğini söyleyebilirdim. Ailemin benim içimi gördüğü gibi onun da içini görmüştü. Ve şimdi Liam aptalca ve bariz bir şey yapacak ve muhtemelen Erika'nın onu psikiyatriste götürmek isteyeceği kadar başını belaya sokacaktı.

Ben de Liam'a yardım ettim. Karbonmonoksit sızıntısına neden olmak için radyatörü kırdım. Dedektörü kısa devre yaptırdım. Liam bunu kendi başına yapacak kadar zeki olamazdı. Sabaha kadar ölmüş olmaları gerekiyordu. Komşulardan biri Liam'ın evde gizlice dolaştığını fark ederdi ve Liam suçu üstlenirdi. Ama öğretmen ölmedi bile ve polis oğlumu tutuklayamayacak kadar beceriksizdi. Yani bu bir fiyaskoydu.

Ve şimdi bu fırsat ortaya çıktı.

Bazen Hannah gevezelik ederken onu dinliyorum. Liam'ın hoşlandığı bir kızdan bahsetti, Olivia Mercer. Acaba kadınlardan gerçekten hoşlanıyor mu yoksa o da benim gibi mi? Kadınlara ilgi duyuyorum ama sadece yüzeysel bir şekilde, cinsel bir boşalım olarak, daha fazlası değil. Acaba Liam da aynı mı? Öyle olduğunu söyleyebilirdim ama Olivia'yla görüşmeden döndüğü gece, aşk acısı çeken her genç gibi kendi kendine sırıtıyordu. Birçok yönden bana benziyor ama aynı zamanda farklı. Örneğin Hannah'yla olan yakınlığı. Onu koruma şekli. Ben hiç kimseyle bu şekilde yakın olmadım. Erika'yla bile.

Gerçi bir zamanlar Erika'dan oldukça hoşlanıyordum. Hatta belki de onu seviyordum. Bilemiyorum.

Liam'ın Olivia'yı görmek için gizlice çıktığı gece, bunun benim için bir şans olduğunu biliyordum. Özellikle de onu Erika'nın Toyota'sıyla garaj yoluna girerken gördüğümde. Onu yatağına gönderdim, sonra GPS'teki talimatları izleyerek kendim dışarı çıktım. Olivia'nın aşağıya inmesini nasıl sağlayacağımı merak ediyordum ama çoktan verandaya çıkmıştı. Yıldızlara bakıyordu. Muhtemelen oğlumla ilgili hayaller kuruyordu.

Ona el salladığımda beni tanıdı ve arabanın yanına geldi. Bana kocaman bir gülümseme fırlattı. O fazla kiloları yıllar önce vermeliydim, çünkü kadınlar arasında büyük fark yaratıyor. Yakışıklıysan kadınlar sana daha çok güveniyor. Tabii ki Liam annesine çekmiş ve benim olabileceğimden çok daha çekici. Bu da onu daha tehlikeli yapıyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, ben son derece tehlikeliyim.

"Liam bize eve gideceğini söyledi," diye açıkladım Olivia'ya. Yüzüme, çocukları eve gereken zamanda gelmediğinde ebeveynlerin fark ettiğim o endişeli ifadeyi yapıştırdım. "Ama henüz dönmedi. Endişeleniyorum."

O da endişelenmiş gibi kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, umarım iyidir."

"Acaba arabaya binip, bir kaç araba aramama yardım edebilir misin? dakika mı? Araba kullanırken gözümü açık tutmak zor oluyor." "Tabii ki!"

Olivia hiç düşünmeden arabaya bindi. Kloroformu hazırlamıştım. Bir ışık gibi söndü. Ve meraklı komşular bu sefer arabayı oğlumun değil de benim kullandığımı fark edemeden yola çıktım.

Liam'ın Olivia ile olan ilişkisi. Sabahın ikisinde onu Olivia ile gören komşusu. Bagaja yerleştirdiğim saç ve kan. Olivia öldükten sonra cesedini yeniden ortaya çıkaracaktım çünkü ortada ceset olmayınca mahkumiyet almak daha zor oluyordu. Oğlumun tabutuna son çiviyi çakmak için üzerine başka ne yerleştirebileceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Ve şimdi Hannah burada, her şeyi berbat ediyor.

Yapmaya *çalıştığı* şey bu. Ve evet, asıl planı mahvediyor. Asıl plan Olivia'yla biraz eğlenmek ve Liam'ı temelli hapse attırmaktı. Bunun dışında başka bir amacım yoktu. Ama şimdi Hannah burada olduğuna göre, bu planın düşündüğümden daha iyi olabileceğini fark ettim.

İşte polisin keşfedeceği şey:

Liam Olivia'yı kaçırdı ve Hannah kardeşinin planını öğrendiğinde Liam ne yazık ki ikisini de öldürmek zorunda kaldı. Ve sonra Erika o kadar üzüldü ki, komodininde sakladığı Xanax'tan aşırı doz aldı. Ama onlar Xanax değil, birkaç ay önce Xanax ile değiştirdiğim Xanax'tan çok daha güçlü bir şey.

Ya da belki Liam Erika'yı da öldürür. O kısma henüz karar vermedim.

Ve tabii ki ben de kederli dul rolünü oynayacağım. Artık dırdırcı bir eş, mızmız bir kız ve sosyopat bir oğulla uğraşmak zorunda olmayan. On dört yaşındayken oynadığım kederli oğul rolünden bile daha kolay olacak.

Mükemmel bir plan. Nasıl görmek için sabırsızlanıyorum.

Eğlenceli kısmı da bu.

Bölüm 59

Olivia

Hala kafamı tam olarak toparlayamıyorum. Bay Cass. Liam'ın babası. Onu daha önce Liam'ı okuldan erken alırken görmüştüm ve gerçekten iyi birine benziyordu. Ve bir baba için... şey, o oldukça seksi. *Gerçekten* seksi. Çok atletik ve kaslı görünüyor ve hoş bir gülümsemesi var, oysa benim babam kel ve göbekli.

Bana arabaya binmemi söylediğinde, tabii ki bindim. Liam için endişeleniyordum. Ve Bay Cass'in bana zarar istediğinden şüphelenmem için hiçbir neden yoktu. Ne de olsa Liam'ın babasıydı.

İnsanlar bana ne olduğunu merak ediyorsa, Liam'ı suçluyor olmalılar. O gece randevulaştığım kişi oydu. Meraklı komşum Bayan Levy'nin o gece bizi öpüşürken gördüğüne bahse girerim. Eğer bir daha ortaya çıkmazsam, suçlanacak kişi o olacak. Bu yüzden hapse girecek biri varsa, o da Liam olacak.

"Baba," diyor Hannah boğuk bir sesle. "Lütfen bunu yapma."

Ne yapacak? Silahı var mı? Bıçağı? Keşke dışarıda neler olduğunu görebilseydim.

"Hannah." Bana açlıktan ölmenin nasıl bir şey olduğunu sorarken kullandığı o yumuşak, sakin ses tonuyla konuşuyor. "Ne yaptığının farkında mısın? Ailemizi parçalıyorsun."

"ederim, daha fazla yaklaşma."

"Hannah. Gel . Ben senin babanım. O hiç kimse."

"Baba..." Hannah şimdi hıçkırarak ağlıyor.

"Lütfen..."

"Bunu senin için çok basit hale getireceğim, Hannah. Buradan canlı çıkamayacak. Hiç şansı yok. Şansı olan tek kişi sensin."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm acımaya başlıyor. "Hannah," diyorum. "Onu dinleme. O kötü biri."

"Onun işini bitirmek ister misin, Hannah? Onu yukarı çekeceğim ve senin yapmana izin vereceğim."

"Lütfen baba, yapma..."

Gülüyor. Son birkaç gündür nefret etmeye başladığım bir ses bu. "Sadece şaka yapıyorum. Bunu yapamayacağını biliyorum. Sen benim gibi değilsin. Annene o kadar çok benziyorsun ki, iğrenç."

Gölgelerin arasında Hannah'nın yüzünü zar zor seçebiliyorum. Yanakları gözyaşlarıyla kaplanmış.

"Korkarım tüm bunlar bu gece sona ermek zorunda," diyor Bay Cass. "İkiniz için de."

Ve Hannah çığlık atıyor.

Bölüm 60

Erika

"Anne." Liam kolumu sıkıyor, sesinde giderek artan bir aciliyet var. "Lütfen. Sadece sür."

Burada telefon çekmiyor. Vücudumdaki her kemik polisi aramam gerektiğini haykırıyor. Ama sonra ne olacak? Oğlum burada. Görünüşe göre kızım da burada. Korkunç bir şeyler oluyor ve polis gelene kadar bu arabada oturup parmaklarımı oynatmayı hayal bile edemiyorum.

Liam beni öldürmeyecek. Bazen ne düşündüğünden emin olamıyorum ama bu kadarını biliyorum. Bana asla zarar vermez. Ve şu anda sesinde duyabildiğim tek şey korku. Bir şeyden korkuyor.

Ama ne?

Peki Hannah'nın bisikleti neden burada? .

Ben de onun talimatlarını izleyerek ormana doğru ilerledim. Bu toprak yolda beş dakika daha gidiyorum ve sonunda bir kulübe görüyorum. Kulübe harap durumda; ahşaplar parçalanmış, kirli ve yer yer dökülüyor. Ön kapı menteşelerinden sadece biriyle asılı duruyor. Yıllardır terk edilmiş gibi görünüyor. İki şey dışında:

İçeriden gelen loş ışık. Ve Prius

hemen dışarıda park etmişti.

Hannah'nın bisikletinin neden burada olduğunu bilmiyorum. Ama kocamın işte olması gerekirken arabasını neden buraya park ettiğini hayal bile edemiyorum.

"Liam," diyorum yavaşça. " oluyor? Daha fazla oyun yok. Hemen şimdi söyle."

Derin bir nefes alır. "Babam dün gece dışarı çıktı ve Hannah da onu takip etti. Buraya geldiğini söyledi, bana yazdığı yol tarifini gösterdi. Bana bu gece geri döneceğini ve benim de gelmek istediğimi söyledi ama eğer... yani gerçekten kötü bir şey bulursa başımın belaya gireceğinden endişeliydi. Ama odamda oturmuş Hannah'yı düşünüyordum ve... Babamın..."

Ona bakıyorum. "Ne olabilir?"

Bana kaşlarını çattı. "Babamın deli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsümde korkunç bir batma hissi var, sanki tüm dünyam kendi üzerine çöküyor. "Sen neden bahsediyorsun? Baban tanıdığım en normal adam."

Homurdanıyor. "Görmüyorsun sanırım. Ben görüyorum. Her zaman gördüm. Bu yüzden ben... yani, bilirsin işte, onu çok korkutuyorum. Bende kendini görüyor. Ama ben onun gibi değilim. En azından onun düşündüğü kadar değilim."

"Bu çılgınlık," diye fısıldıyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bildiğini sanıyordum." Liam bana göz kırptı. "Onca yıl. Sen bile... Yani, bütün gün ne yaptığını bilmiyorum ama işte *değil*. Bir keresinde ona ulaşmam gerektiğinde şirketini aradım ve bana hiç orada olmadığını söylediler. Hiç şüphelenmediniz mi...?"

Hayır, hiçbir şeyden şüphelenmedim. *Asla*.

Ama bütün o geç saatlere kadar süren geceler vardı. Her zaman yapmak zorunda olduğu "iş seyahatleri". Her zaman körü körüne kabul ettim. Bir ilişkisi olduğundan endişelendiğim zamanlar oldu, ama belki de bundan çok daha kötü bir şeydi.

Ya ölü bir kadının parfümünü kokluyorsam?

Hayır, bu mümkün değil. Bu delilik. Neden böyle düşünüyorum ki? Jason benim 20 yıllık kocam. O bir katil değil. Arabasının burada ne işi var bilmiyorum ama mantıklı bir açıklaması olmalı.

"Sanırım Olivia içeride," diyor Liam. "Anne, ikisini de öldürebileceğinden çok korkuyorum."

"O bunu yapmaz," diyorum. Gerçi Jason'ın ne yapıp yapmayacağı konusunda uzman olmadığım çok açık.

Liam arabamdan çıkmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Ona sesleniyorum, içeri girmesini ve orada her ne varsa onunla yüzleşmesini istemiyorum. Ya gerçekten Jason'sa? Böyle bir şey yapmış olabilir mi? Yapmış olamaz. Asla yapamaz. Liam'ın ne dediği umurumda değil. Kocamı tanırım. Yumurta hakkında bu kadar çok kelime oyunu yapabilen bir adam etrafta dolaşıp insanları öldürmez. Öyle biri değil.

Liam'dan on adım sonra kulübeye ulaşana kadar yapraklar ve dallarla dolu toprak zeminde ilerliyorum. O benden daha uzun boylu, bu yüzden adımları daha uzun ve engebeli arazide daha emin adımlarla yürüyor.

Yerde. Jason'ın kırık kapıdan tökezleyerek geçtiğini görmek için tam zamanında oraya varıyoruz.

Liam kısa bir süre durup babasına bakıyor. "Hannah nerede? Olivia nerede?"

Jason'ın yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde kararıyor. O anda, Liam'ın bana az önce söylediği her şeyin doğru olması tamamen mümkün görünüyor. Jason hiç tanımadığım biri. Korkunç şeyler yapmış olabilecek biri.

Ama sonra beni görüyor ve yüzündeki karanlık ifade sanki hiç orada değilmiş gibi kayboluyor. "Erika! Tanrı'ya şükür buradasın. Hemen polisi aramalısın!"

"Neredeler?" Liam ona bağırır.

Jason gözlerindeki zehirle ona bakar. "İkisi de içeride, ölü. Onları öldüren sen olduğun için bunu bilmen gerekir. Seni canavar."

Biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. "Öldü mü?"

"Çok üzgünüm, Erika." Jason yanıma koşarken gözleri yaşlarla doluyor. Eli sırtımda. "Hannah'yı kurtarmaya çalıştım..."

"Seni yalancı!" Liam'ın yüzü mosmor. "Hannah'dan nefret ediyorsun! Hepimizden nefret ediyorsun!"

Bacaklarım çökecekmiş gibi hissediyorum. Hayır, Hannah değil.
O ... Hayır...

Jason'ın kolları beni sarıyor, yere yığılmadan önce beni zar zor yakalıyor. "Polisi arayacağız," diyor yumuşak, yatıştırıcı bir sesle. "Liam'ı bebeğimize yaptığı şey için cezalandıracaklar." Liam'a ters ters bakıyor. "Kaçmaya çalışma bile. Seni yakalayacaklar."

Liam bize bakıyor, yüzü hâlâ kıpkırmızı. Ama sonra gözlerinde bir şeyler değişiyor. Sanki korkunç bir şey görmüş gibi gözleri büyüdü. "Anne," diye soluk soluğa bağırıyor.

Sonra kaçmak yerine Jason'a saldırdı. Jason'ın elinde bir bıçak parıltısı gördüm. Kulübeden çıktığında elinde değildi. Beni teselli ederken çıkarmıştı.

Aman Tanrım. Beni bıçaklayacak mıydı?

Jason hâlâ Liam'dan daha ağırdır ama Liam daha genç ve daha hızlıdır. Bıçak Jason'ın elinden düşer ve Liam onu yere yapıştırır. Bir an için Jason kurtulmayı başaracak gibi görünür ama sonra Liam

ona bir yumruk attı ve iğrenç bir çıtırtı duydum. Jason'ın yüzüne baktığımda burnundan kan aktığını görüyorum.

"Seni küçük pislik!" Jason uluyor. "Seni öldüreceğim."

Liam, "Anne, bıçak," demeyi başarır.

Bıçak çimlerin üzerinde yatıyor. Bıçak bana tanıdık gelmiyor - mutfağımızdaki kör bıçaklardan biri değil. Jason alamasın diye yerden kapıyorum. Parmaklarım sapın etrafını sarıyor ama keskin ucuyla ne yapacağımdan emin değilim. Jason'a doğru tutuyorum ama kimi kandırıyorum ki? Onu asla bıçaklayamam.

O da biliyor.

"Anne." Liam'ın sesi nefes nefese. "Bıçağı bana ver."

Jason onu sıkıca tutan oğlumuza karşı mücadele ederken gözleri açılıyor. Liam'ın onu bu kadar kolay zapt etmesinden etkilendim. Liam babasından daha güçlü hale geldi. Jason, "Erika, sakın ona verme," demeyi başarıyor.

Kocama bakıyorum. "Neden yapmayayım?"

Jason başını sallar, yüzü solgundur. "Liam'ın biri olduğunu biliyorsun. Her zaman biliyordun. O *deli*, Erika." Bu

doğru değil.

Jason tereddüt ettiğimi görüyor ve devam ediyor. "Erika," diyor ısrarla. "O bıçağın onda olmasını istemezsin. Bunu biliyorsun. İkimizi de öldürecek."

mı?

Liam aynaya baktığımda gördüğüme çok benzeyen kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Artık neye inanacağımdan emin değilim ama Jason ve Liam arasında hangisinin bıçağı olmasını istediğimi biliyorum.

Bıçağı Liam'a sapını uzatıyorum.

Oğlum o mükemmel, düz dişleriyle bana gülümsüyor - yüzde yüz gerçek olduğunu bildiğim bir gülümseme. "Teşekkürler anne." Parmakları sapın etrafına dolanıyor. "Ve yarı yarıya haklıydın, baba."

Liam'ın bıçağı babasının göğsüne izliyorum.

Bölüm 61

Erika

Liam bıçağı tam olarak nereye koyacağını biliyordu. O tek bıçak kocamın yüzündeki tüm kan boşaldı ve saniyeler sonra öksürerek kanı dışarı attı. Ölüyordu. Çabuk ölüyordu. O kadar hızlı ki, şimdi ambulans çağırsak bile, eğer bu mümkün olsaydı, çok geç olurdu.

Jason kendi kanında boğulurken, "Erika," demeyi başarıyor. "Sen..."

Gözlerimi ona dikmiş, bana söyleyeceği son sözleri bekliyorum. Bana son bir kez beni sevdiğini söyleyecek mi? Söylerse bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Şimdiden ayakta zor duruyormuşum gibi hissediyorum.

"Seni *kaltak*," diye bitiriyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra..."

Sanki bana vurmuş gibi irkildim. Liam haklıydı. Jason düşündüğüm gibi biri değilmiş. O hasta. Deli. Ve korkunç bir şey yaptı. Beni öldürmeyi planlıyordu ve şu anda hayatta olmamın tek sebebi oğlumun beni kurtarmış olması.

Jason bu ölümü hak ediyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, onun üzerinde duruyorum. Ayağımı geri çekiyorum ve tüm gücümle kaburgalarına tekme atıyorum. Bilincini kaybetmeden önce hissettiği son şey bu oluyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, ağlamak istiyorum ama çok şaşkınım. Jason. Hannah. Gitti. Bu gerçekten oluyor mu? Sanırım hasta olacağım.

"Anne." Liam'ın sesindeki o aciliyet geri geldi ve bulanıklığımın içine daldı. "Hadi kulübeye gidelim. Belki onları hâlâ kurtarabiliriz."

Kolumu çekiştiriyor ve ben de düşünmeden onu takip ediyorum. Bacaklarım otomatik olarak hareket ediyor ama başım dönmeyi bırakmıyor. İçeride ne olduğunu görmek beni dehşete düşürüyor. Eğer kızım o kulübede yerde ölü yatıyorsa, bunu gördükten sonra devam edebileceğimden emin değilim. Bu beni mahveder.

Yerde duran bir el feneri dışında karanlık olan kulübeye giriyoruz. El feneri içeride kimsenin olmadığını anlamamıza yetecek kadar aydınlatma sağlıyor. Ama sesler duyuyorum. Boğuk kadın sesleri.

"Hannah!" Liam bağırıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarını yere koyuyor. "Neredesin sen?"

Bu sefer kızımın sesinden kelimeleri daha net duyuyorum: "Aşağıya!"

Görünüşe göre bir tuzak kapısı var. Yerde bir anahtar halkası var ve Liam kilit açılana kadar her birini deniyor. Elleri o kadar sabit ki, hayret ediyorum. Az önce olanlardan sonra nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Bırakın kilide sokmayı, bir anahtarı tutabileceğimi bile sanmıyorum. Tuzak kapısını açıyor ve el fenerini içeriye tutuyor.

İşte . Hannah, yüzü gözyaşlarıyla kaplı ama tamamen canlı.

Ve Olivia. Ayrıca hayatta.

Hissettiğim rahatlama neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Hannah iyi. Kızım hayatta.

Tanrı'ya şükür.

Bölüm 62

Olivia

"Hannah! Neredesin?"

Hannah'nın bedensiz sesi havada süzülüyor: "Aşağıdayım!"

Elim Hannah'nın koluna temas edene kadar karanlığa uzanıyorum. "Sus! Ne *yapıyorsun*?"

" yok. Bu Liam. Bize yardım edecektir."

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. O benim kardeşim."

Açlıktan ölmemi planlayarak beni dört gün boyunca buraya hapseden kişinin babası olduğu gerçeğini dile getirmiyorum. Yani onun ailesinden biri olmak beni pek de iyi hissettirmiyor. Ama bu noktada yapabileceğim başka bir şey yok.

Tuzak kapısı açılır ve işte oradadır. Liam Cass. Neredeyse üç aydır aşık olduğum, okuldaki en tatlı çocuk olduğunu düşündüğüm çocuk. Elinde bir fener var ama babası gibi gözümüze tutmuyor. Yüzünü zar zor seçebiliyorum ve kaşlarını birbirine çatıyor. "Dışarı çıkabilir misin?" diye soruyor.

Hannah başını sallar. "Hayır," diyor. "Babam beni buraya iterken bileğimi incittim. Olivia'nın bileği de çok kötü."

Liam bunu dinliyor ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Oraya gelebilirim. Çıkmana yardım ederim."

Ben bunun iyi bir fikir olmayabileceğini söyleyemeden Liam deliğe tırmandı. Çok çevik ve kendine zarar vermeden kolayca içeri giriyor. Şimdi onu yakından görebildiğim için her tarafının kan olduğunu fark ediyorum. Her yerinde. Tişörtünü lekeliyor ve yüzüne sıçrıyor. Hannah elini ağzına kapatıyor.

"Liam!" diye haykırıyor. "Sen... Yani, o...?"

"Ben iyiyim." Liam başını sallar ve yüzünü buruşturur. "Bu *onun* kanı." Hannah'nın ağzı açık kalır. "O... öldü mü?"

Liam yavaşça başını sallıyor. Başka ayrıntı vermiyor ve ben buna seviniyorum.

"Sana gelme demiştim," diye fısıldıyor, gözleri yine yaşlarla doluyor. "Şimdi başın belaya girecek."

"Şaka yapıyor olmalısın, Hannah. Seni öldürebilirdi. Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?"

Sonra kollarını ona doluyor ve öyle sıkı sarılıyor ki, çekildiğinde babasının kanı gömleğine de bulaşmış oluyor. Bileğimi tuttuğum yerde yanıma çömelirken gözlerini siliyor. El fenerinin ışığında gözleri simsiyah görünüyor. "Neyin acıyor?" diye soruyor.

Ona bileğimi gösterdim. Üzerine bir el feneri tutuyor ve ikimiz de aynı anda nefes nefese kalıyoruz. *Berbat* görünüyor. Olması gerekenin iki katı kadar şişmiş, deri parlak ve kırmızı ve derideki bir yarıktan sarı irin akıyor. Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

"Merak etme," diyor Liam. "Seni buradan çıkaracağız. Söz veriyorum."

Dudaklarının bir köşesi çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve eskiden onu ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Okuldan sonra onu pistte yarışırken izlediğimde kalbimin göğsümde nasıl hızlandığını. Sonsuzluk önceymiş gibi geliyor.

Liam, yaptığım toprak yığınının üzerinde durduğunda tuzak kapısının üzerini görebilecek kadar uzun. Ona yardım etmesi için başka birini çağırıyor. Bir an için babasının orada olmasından korkuyorum ama sonra annesinin titrek sesini duyuyorum.

"Onları tuzak kapısından dışarı çıkaracağım," diyor annesine. "Onlara yardım etmelisin."

Liam bana karşı çok nazik. Beni yukarı kaldırırken canımı yakmamak için sol kolunu dizlerimin altına koymakta acele etmiyor. Tümseğin üzerine çıkıp beni dikkatlice annesine doğru kaldırırken boynuna yapışıyorum. Kulübenin ahşap zeminine çıkmama yardım ederken yaprak gibi titriyor. Liam kadar dikkatli olmadığı için bileğim burkuluyor ve o kadar çok acıyor ki gözlerim sulanıyor.

Liam Hannah'yı çukurdan çıkardıktan sonra Bayan Cass ona sarılmayı bırakmaz. Kollarını Hannah'nın omuzlarına atar ve öldüğünü sandığını söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlar. Hannah da aynı şekilde ona sıkı sıkı sarılıyor. Onları izlemek annemi o kadar çok istememe neden oluyor ki, bu acı verici. En azından şimdi biliyorum ki

onu yakında göreceğim. Delikte sıkışıp kaldığım zamanki gibi değildi. Neredeyse bitti.

"İkinizle işi biter bitmez geri gelip bizi öldüreceğini söyledi," diye hıçkırıyor Hannah. "Ciddiydi. Bunu gözlerinden anlayabilirdiniz."

Hâlâ ayağa kalkmayı başaramıyorum. Bileğim düşündüğümden çok daha fazla acıyor. Sadece kırık değil, gerçekten bir sorunu var. Liam yerde kıvranan bana bakıyor ve yanıma eğiliyor. "Seni kaldıracağım, tamam mı?"

Kimsenin bileğime bir metre yaklaşmasını istemediğim için irkiliyorum. "Çok acıyor."

"Çok dikkatli olacağım. Söz veriyorum." Başka ne seçeneğim var ki? "Tamam."

Daha önce yaptığını yapıyor, beni nazikçe kollarına alıyor. Beni kaldırırken homurdanmadı bile. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Olan biten her şeye rağmen, o beni tutarken içimi bir huzur kaplıyor ve başımı göğsüne yaslıyorum. Burada kendimi güvende hissediyorum.

Liam beni kulübeden dışarı taşıyor, annesi ve Hannah da ona eşlik ediyor. Yaklaşık on adım sonra durdu ve yerdeki bir şeye baktı.

Babasına baktığını fark etmem bir anımı aldı.

Bay Cass toprakta yüz üstü yatıyor. Gömleği kanla ıslanmış, Liam'ın gömleğindekinden çok daha fazla. Çenesinde de kan var, gözleri gökyüzüne bakıyor ve ağzı açık.

O öldü. Kesinlikle öldü. Her şey bitti.

Bölüm 63

Erika Cass ile yapılan polis görüşmesinin metni:

"Bayan Cass, kulübeye ulaştığınızda tam olarak ne olduğunu bana bir kez daha tekrar edebilir misiniz?"

"Park ettikten sonra Jason'ın kulübeden çıktığını gördüm. Elinde bir bıçak vardı ve bana Hannah ile Olivia'nın öldüğünü söyledi. Onları öldürenin kendisi olduğunu itiraf etti ama o sırada yalan söylediğini fark etmemiştim."

"Ona inandın mı?"

"Neye inanacağımı bilemedim, Dedektif. Jason ve ben yirmi yıldır evliydik. Böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama gözlerindeki bakışı görmediniz..."

"Peki sonra ne oldu?"

"Bıçakla bana saldırdı. Tanrıya şükür Liam yanımdaydı, yoksa ölmüş olacaktım. Liam ona doğru koştu ve onu yakaladı, o da bıçağı düşürdü. İşte o zaman bıçağı aldım ve..."

"Bayan Cass?"

"Özür dilerim. Bu çok zor..."

"Lütfen acele etmeyin."

"Liam'dan kaçtı. Liam'dan daha büyük. Sonra tekrar üzerime geldi ve..."

"Ve...?"

"Bıçak hâlâ bendeydi. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım: Üzerime geldiğinde bıçağı ona sapladım."

"Yani onu bıçaklayan sen miydin?" "Bu
doğru."

"Liam değil miydi?"

"Hayır."

"Olay şu, Bayan Cass. Liam'ın giysilerindeki kan izleri, bıçaklandığında Jason'ın önünde duran kişinin o olduğunu gösteriyor. Sizin kıyafetlerinizde neredeyse hiç kan yok."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Liam hemen yanımdaydı. Ve ben onu bıçakladıktan sonra Jason'ın üzerine eğildi, sanırım o kadar kanın üzerinde kalmasının nedeni de bu. Onu hayata döndürmeye çalıştı ama işe yaramadı. Belli ki."

"Anlıyorum."

"Ben... ben tutuklu muyum?"

"Koşullar ve Olivia'nın hikayenizi doğrulaması göz önüne alındığında, şu anda suçlamaları takip etmeyi planlamıyoruz."

"..."

"Ancak soruşturmamız henüz tamamlanmadı. Otopsi yapılacak."

"Evet. Evet, elbette."

"Bir sorum daha var, Bayan Cass." "Evet?"

"Liam'ı neden koruyorsun?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Dedektif, kocam az önce beni öldürmeye çalıştı."

"Ama onu bıçaklayan Liam'dı, değil mi?"

"Dedektif, yirmi yıllık kocam öldü. Gerçekten zor bir gün geçiriyorum. Düzgün düşünemiyorum bile. Size ne olduğunu anlattım. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Bölüm 64

Erika

Dedektif Rivera hikayeme inanmıyor.

Jason'ı bıçaklayanın Liam olduğunu düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, her yeri kan içinde. Ama bu yüzden hapse girmesi riskini göze alamazdım. Bu suçu üstlenmesi gereken biri varsa o da benim. O adamla evlenen aptal benim. Yirmi yıllık evlilik boyunca onun yalanlarına inanan aptal benim.

Dedektif Rivera bizi acil serviste karşıladı ve Olivia'nın hayatta olmakla kalmayıp Liam onu acil servise taşırken ona sarıldığını görünce açıkça şaşırdı. Dedektife Jason'ı nefsi müdafaa için bıçakladığımla ilgili hikâyemi anlatırken çoğunlukla çenesini kapalı tuttu. Gerçeği sadece o ve ben biliyoruz.

Hannah'nın yardımıyla ona kocamın cesedini buldukları kulübenin yerini tarif ettim.

"Buna inanamıyorum," diyordu Rivera. "Gerçekten düşündüm ki..." Onu suçlayamam. Ben de aynı şeyi düşündüm.

Hannah bileğinin röntgenini çektirirken ben de Liam'la birlikte Hannah'nın acil servisteki odasında kalıyorum. Hannah ve Olivia'yı kurtardığımızdan beri baş başa geçirdiğimiz ilk an. Onları *o* kurtardı demeliyim. Ben yardım ettim. Biraz yardım ettim.

Ona söylemem gereken o kadar çok şey var ki. Onun için en kötüsünü düşündüm ve o da bunu biliyordu. Bir anne böyle davranmamalı. Kendimden utanıyorum. Jason'ın neyin peşinde olduğunu bilmediğim için utanıyorum.

Kendi kocam. Buna inanamıyorum.

"Dedektife onu öldürdüğünü söylemek zorunda değildin," diyor Liam sessizce. "Ona gerçeği söyleyebilirdik."

"daha iyi." "Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Sonunda titremeleri durmuş olan ellerime bakıyorum. "Seni tekrar hapse atmalarına izin vermeyeceğim. Bunun için değil."

"Nefsi müdafaaydı."

"Hayır, değildi. Bunu sen de biliyorsun."

Liam çamur ve kan karışımına bulanmış spor ayakkabılarına bakıyor. Benimle çelişmiyor ve buna seviniyorum çünkü ikimiz de bunun yalan olacağını biliyoruz. Yalanlardan bıktım.

Parmaklarımla dizlerimi sıkıyorum. "Ama seni şeyle suçladığım için özür dilerim... bilirsin işte. Yanılmışım. Belli ki."

Başını kaldırıp bakmıyor. "Böyle düşünen tek kişi sen değildin. Bütün kasaba onu benim öldürdüğümü düşündü."

"Evet, ama ben senin annenim. Sana inanmalıydım."

Dudağını çiğniyor, gözleri hâlâ kısık. "Evet, ama... kabul edelim, yıllar boyunca sana böyle bir şey yapacağıma inanman için pek çok neden verdim."

Bu doğru, ama bunu itiraf ettiğini duymak şok edici. Liam her zaman mükemmel bir evlatmış gibi davrandık ve o da bu rolü iyi oynadı. "Ama sen yapmadın."

"Hayır. Yapmadım."

"Ayrıca," diye ekliyorum, "size teşekkür etmek istiyorum."

Liam sonunda bana baktı. Yanağındaki morluk hafifçe solmuş ama hâlâ orada. "Ne için?"

"Sen benim hayatımı kurtardın. Hannah'nın hayatını kurtardın. Her ne kadar..." Kaşlarını çatıyor. "Neye rağmen?"

"Yine de..." Boğazımı temizliyorum. "Yok bir şey. Boş ." Başını yana eğdi. "Ne?"

Dudağımı ısırıyorum, son on yıldır beynimin içinde dönüp duran kelimeleri söylemekten korkuyorum. *Oğlunuz sizi sevmiyor. Bunu yapabilecek kapasitede değil.* "Biliyorum hissetmiyorsun... biliyorsun..."

Liam bir an sessiz kalır. "*Neyi* hissetmek?"

"Dr. Hebert bana açıkladı," diyorum çabucak. "Duygularınızla ilgili sorunlarınız olduğunu biliyorum."

"Duygular mı?"

"Bilirsin işte... aşk gibi."

"*Ne*?" Liam bana göz kırpıyor. "Bu saçmalık. Gerçekten seni ve Hannah'yı sevmediğimi mi düşünüyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "sorun değil. Sen busun işte."

"Tanrım, anne." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Tabii ki seni seviyorum. Sen benim annemsin."

"Ama Dr. Hebert dedi ki-"

"Şarlatan psikiyatrist söylediğine göre doğru olmalı, değil mi?" Homurdanıyor. "Senin için *hayatımı* tehlikeye attım. Seni seviyorum anne. Sana ya da Hannah'ya bir şey olursa..."

Sonra sessizleşiyor, ellerine bakıyor. "Korkunç olurdu," diyor sonunda.

Liam'ın doğru söyleyip söylemediğini her zaman bilemiyorum ama şu anda doğru söylediğinden eminim. Oğlum beni seviyor. Her zaman bunu yapamayacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Bölüm 65

Olivia

Beş gündür hastanedeyim ve ailem yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Annem odamda yatar koltukta uyuyor, çünkü beni bırakmaya korkuyor. Şikayet ederdim ama gerçek şu ki, burada olmasından memnunum. İstediğim son şey bu hastane odasında yalnız kalmak.

Ayak bileğimden ameliyat olmak zorunda kaldım. İki yerden kırılmıştı ve bunun üzerine enfeksiyon kapmıştı. Serum yoluyla antibiyotik almam gerekti ve ayrıca geldiğimde çok susuz kalmıştım. Bileğim şu anda alçıda ve doktor bana tekrar üzerine ağırlık koyabilmem için bir süre geçmesi gerektiğini söyledi. Sanırım koltuk değneklerine alışsam iyi olacak.

Dün itibariyle nihayet ailem dışında ziyaretçi kabul edebilecek kadar kendimi iyi hissetmeye başladım. Beni görmeye gelen ilk kişi tabii ki Madison oldu. Bana kocaman sarıldı, ikimiz de ağladık ve sanki kavgamız hiç olmamış gibiydi. Bana iyi olduğuma dair umudunu hiç yitirmediğini söyledi.

Bugün yine geldi. Annem aşağıda kafeteryadayken o başucumda oturuyor ve alçımın üzerine bir şeyler çiziyor. Daha önce hiç alçım olmamıştı ve insanların imzalayacağı için gerçekten heyecanlıyım. Sınıfımda alçısı olan ve insanlara imzalatan çocukları çok kıskandığımı hatırlıyorum.

Bunun dışında, alçılı olmak berbat bir şey. Lanet şey çok kaşındırıyor. Bu sabah baldırımın yan tarafındaki bir kaşıntıya ulaşmak için oraya bir kalem soktum ve bir de baktım ki kalem gitmiş! Bu alçıyı çıkardığımda çekmecemdekilerin yarısı düşecek.

Çizimleri kontrolden çıkmaya başlayan Madison'a, "Diğer insanlara da yer bırak," diyorum. Kadromun John Hancock'u gibi olacak.

"Hey, oyuncularınıza sanatsal bir hava katıyorum." Şaka yapmıyor. Aslında sırf bu yüzden farklı renkte kalemler getirmiş. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

Tasarımıyla çalışmaya devam ederken hemşirem odaya giriyor. "Olivia," diyor şarkılı bir sesle. "Başka bir ziyaretçin var."

Kendimi çok daha iyi hissediyor olmalıyım, çünkü bu odada benimle birlikte iki kişinin olduğu düşüncesi beni korkutmuyor. "Kim o?"

"O bir erkek. Ve *çok* tatlı." Hemşire bana göz kırpıyor. "Adının Liam olduğunu söylüyor. Erkek arkadaşın mı?"

Madison doodle'ın ortasında donakalıyor. "Onu , değil mi?" "Deli, o benim hayatımı kurtardı," diye mırıldanıyorum.

"Evet, ama babası olmasaydı, bunu yapmak zorunda kalmazdı."

Onun tereddütlerini paylaştığımı itiraf etmek istemiyorum. Liam da dün beni görmeye geldi ve annem onu hemen geri çevirdi. Ona kızgındım ama biraz da rahatlamıştım.

Ama aynı zamanda Liam hayatımı kurtardı. Kapana kısıldığımı gördüğünde hiç tereddüt etmeden o deliğe atladı ve beni kaldırdı. Beni hastaneye taşıdı. O benim kahramanımdı.

"İçeri gönderin," dedim.

Madison bana bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" "İyi olacak, ama... bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Bir parmağını kaldırıyor. "*Bir* dakika. Tüm alacağın bu, kızım."

Liam elinde rengarenk çiçeklerden küçük bir buket tutarak hastane odama giriyor. Madison ona pis bir bakış fırlatıyor ama içeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyor. Çiçekleri uzatarak yatağıma doğru ilerliyor. "Hey. Bunlar senin için. Çiçekçi yaz çeşitlerinden olduğunu söyledi."

"Teşekkür ederim," diyorum sertçe. "Onları pencere kenarına koyabilirsin."

Elindekileri diğerlerinin yanına koyarken, onu son gördüğüm ana geri dönüyorum. Annesinin arabasının önünde çömelmiş, gömleği kurumuş kanla kaplanmıştı ve beni hastaneye götürmek için arabadan çıkarmaya çalışıyordu. Bana karşı çok nazikti. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gözlerini kaçırıyor. "İyi olmana gerçekten çok sevindim," diyor.

Liam'ın yüz hatlarını inceliyorum. Beş gün önce gözünün morardığını fark etmiştim ve şu anda büyük ölçüde solmuş durumda ama hâlâ hafif bir morluk görebiliyorum. "Yüzüne ne oldu?"

Gülüyor ve elmacık kemiğine dokunuyor. "Bu mu? Oh, önemli değil." "Öyleyse anlat bana."

"Şey, Tyler beni yumrukladı, benim..." "Oh."

Ben kayıpken neler olduğunu çok az duydum. Görünüşe göre tüm kasaba beni kaçıranın Liam olduğuna inanmış. Polis onu tutuklayıp hapse atmış. Ben hapisteyken, o da hapisteydi.

"Ailen nasıl?" diye sordum.

Liam'ın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Boktan. Annem çok ağlar."

"Onu özlüyor musun?"

Nefesimi tutup bir cevap bekliyorum. Jason Cass'in beni o deliğe hapsettiği günler boyunca ondan nefret etmeye başladım. Ama onun Liam'ın babası olduğunu unutamam. Babamın bir katil olduğunu öğrenseydim, ondan nefret eder miydim? Hayal etmesi bile zor.

"Bilmiyorum Olivia," diyor. "Hepimize yalan söyledi. Başka kadınlar da vardı, biliyorsun. Bir sürü kadın. Polis kaç tane olduğundan bile emin değil... dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek beni hasta ediyor."

Hannah o gece babasını takip etmemiş olsaydı, onun uzun kurban listesine benim de katılmış olacağımı fark ederek nefesimi içime çekiyorum. Ve Jason Cass muhtemelen bundan paçayı kurtaracaktı. Liam da suçu üstlenmiş olabilirdi.

"Onu tanımıyordum bile," diyor Liam. "Kim olduğunu bilmeden onu nasıl özleyebilirim ki? Hiçbirimiz bilmiyorduk."

Başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Her neyse, eminim Madison beni dışarı atmak için her an içeri dalabilir. Annenin de beni burada bulursa öldüreceğinden eminim. O yüzden... Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Şimdi gitsem iyi olacak."

Ona bakıyorum. Beni kurtarmak için çukura atladığı o anı hatırlıyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Babasının nasıl biri olduğu umurumda değil, Liam çok farklı. O iyi bir insan. O bir kahraman.

Ayrıca hemşire haklıydı. O çok tatlı. Ve beni öptüğünde nasıl hissettiğimi hatırladıkça dudaklarım hâlâ karıncalanıyor.

"Hey," dedim.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Evet?"

"Buradan çıktığımda," diyorum, "belki seni vanilyalı milkshake içmeye götürmeme izin verirsin."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"
"Şey," dedim, "hayatımı kurtardığınız için size teşekkür etmek istiyorum."
Yüzüne yavaş bir sırıtış yayılıyor. "Benim için sorun
olmazdı." Omuz silkiyorum ama ben de sırıtıyorum. "Yani bu
bir randevu mu?"
"Tamam." Kuvvetle başını sallıyor. "Bu bir
randevu." Ve birbirimize gülümsemeden
duramıyoruz.

Sonsöz

Bir yıl sonra

Erika

Tavada kahvaltı için pişirdiğim iki yumurta var. Az ve yavaş. İşin sırrı bu.

Mutfaktaki tezgâhın üzerine bir radyo kurdum. Liam ve Hannah çılgın bir uygulama kullanarak telefonlarından müzik dinliyorlar ama ben eski kafalıyım ve radyo dinlemeyi seviyorum. Yeni pop şarkılarını, yavan DJ şakalarını ve hatta reklamları duymayı seviyorum. Şu anda radyoda Bruno Mars'ın bir şarkısı var ve ben de kendi kendime şarkı söylüyorum.

"Mo-om," diye inliyor Hannah Cheerios kâsesinden başını kaldırırken. "Bütün kelimeleri yanlış söylüyorsun. Eğer şarkıya eşlik edeceksen, bütün kelimeleri yanlış söyleme."

"Bazılarını doğru yapıyorum."

"Öyle olduğunu sanıyorsun ama değilsin." "Evet, öyleyim."

"Sen değilsin. Bu *gerçekten* yalakalık."

"Umurumda değil." Ve sadece bir noktaya değinmek için, bilerek yanlış sözleri söylüyorum: "Sana bir el bombası atacağım!"

"Aman *Tanrım*, anne."

Hannah şarkı söylememe bir an daha tahammül edemeyerek mısır gevreği kâsesiyle birlikte ayağa kalktı. Kaseyi tezgâhın üzerine bıraktı ve yukarı çıkmadan önce bir kez daha korkunç bir iç çekti.

Yumurtaları karıştırırken kendi kendime gülümsüyorum. Bir yıl önce, yine aynı mutfakta, her şey normalmiş gibi yumurta yapıyor olacağımızı hayal bile edemezdim. Hannah okuldaki notlarını yükseltti ve Liam dün gece Albany'deki eyalet çapındaki münazara yarışmasından döndü ve takımı kazandı. Her şey normale döndü ve geçen yıl ortaya çıkan tüm ifşaatlar göz önüne alındığında olabildiğince iyi gidiyor.

Örneğin, kocamın bir seri katil olduğunu.

Evet, bu büyük bir şok oldu. Olivia'yı kaçırmaktan onun sorumlu olduğunu öğrenmek yeterince kötüydü. Ama Dedektif Rivera beni sürekli bilgilendirdi ve Jason Cass'in son yirmi beş yılda işlenen on iki cinayetle bağlantısı DNA kanıtlarıyla tespit edildi. Ve bunlar sadece arkasında kanıt bıraktığı cinayetler. Daha kaç tane olduğunu Tanrı bilir. Ama öldüğü için asla emin olamayacağız.

Gerçek ilk ortaya çıktığında yaşadığımız düşmanlık çok büyüktü. Ölüm tehditlerinden kaçmak için kasabayı terk etmek ve isimlerimizi değiştirmek zorunda kalacağımızı düşündüm. Ama sonra hikayemi anlatmam için ulusal bir haber programında yer almam teklif edildi. Kocamın sırrını nasıl keşfettiğimi, nefsi müdafaa için onu nasıl öldürdüğümü ve kaçırdığı kızı nasıl kurtardığımı anlattığımda ulusal bir kahraman oldum. Brian bana *Nassau Nutshell*'deki yerimi geri vermeyi teklif etti ama ben bunu reddettim çünkü oldukça yüklü bir para karşılığında bir kitap anlaşması yaptım.

Seri Katilin Karısı. hoş geliyor, değil mi?

Ben yumurtaları karıştırırken, Liam üzerinde nemli bir tişört ve spor şortuyla arka kapıdan koşarak içeri giriyor. Bu sabah erkenden koşuya çıkmıştı. Dün gece takımın geri kalanıyla birlikte Albany'den döndükten sonra nasıl bu kadar enerjik olduğunu bilmiyorum. Yüzü pembeleşmiş ve kulaktan kulağa sırıtıyor. "Yumurta!" diye bağırıyor tavada ne olduğunu görünce. "Bana da yapacaksın, değil mi?"

"Tabii ki."

"Harika kokuyorlar," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

Telefonunu cebinden çıkarırken hâlâ gülümsüyor. Bu sabah *gerçekten* iyi bir ruh hali içindeydi, ama son zamanlarda çok iyi bir ruh hali içindeydi. Başparmağıyla telefonuna bir mesaj yazıyor, sonra telefonu yanıt olarak çaldığında daha da sırıtıyor. Muhtemelen Olivia'ya mesaj atıyordur.

Şaşırtıcı bir şekilde, Liam ve Olivia hala birlikteler. Liam onun için deli oluyor. Haftada birkaç gece çıkıyorlar ve her gece telefonda konuşuyorlar. Liam'ın koşu takımının antrenmanına geliyor ve her koştuğunda ona tezahürat yapıyor. Haziran'da mezun olduktan sonra da birlikte kalabilmek için hangi üniversitelere başvuracaklarını koordine ediyorlar. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim - henüz on yedi yaşındalar ve önlerinde çok fazla yeni deneyim var. Ve dürüst olmak gerekirse Liam, Olivia'dan çok daha rekabetçi bir üniversite adayı. Onun adına bir fırsattan vazgeçmesini istemiyorum.

Ama onun için iyi olduğunu inkar edemem. Ve kesinlikle onu sevdiğini de inkar edemem. Ona bakışından ve her dakikasını onunla geçirmek istemesinden anlayabiliyorum.

Bana gelince, bir daha biriyle çıkacağımdan şüpheliyim.

"Ben şimdi duş almaya gidiyorum." Liam kolunun tersiyle alnındaki teri siliyor. "Ama çıktığımda benim için yumurta yapacaksın, değil mi anne? Beş yumurta." Bir elini kaldırıp parmaklarını oynatıyor. "*Beş*. Acıktım."

", evlat."

"Sen en iyisisin, anne." Beni yanağımdan hızlıca öpüyor ve koridorda ıslık çalarak merdivenlerden yatak odasına koşuyor. Son derece iyi bir ruh hali içinde. Dünkü münazarayı kazandığı için mutlu olmalı.

Bruno Mars şarkısı bitti ve DJ haberleri okuyor. Yumurtaları pişirirken boş boş dinliyorum. JLo yeni biriyle çıkıyor. New York, ülkede yaşamak için en pahalı şehir olarak belirlendi. Ve New York'ta Troy adında bir kasabada bir kızın kayıp olduğu bildirildi.

Troy, New York'un dışında.

Acaba Albany'ye yakın bir yerde mi?

Spatulamı yere bırakıp radyonun sesini açıyorum. DJ'in sesi odayı dolduruyor: "On sekiz yaşındaki Kayla Rogers Cumartesi gecesi arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Arkadaşları bir barda kalmış ama Kayla yalnız gitmiş. Polis, Kayla'nın diğer iki kızla paylaştığı daireye bir daha dönmediğini söylüyor..."

Mutfak tezgahından telefonumu alırken ellerim titremeye devam ediyor. Harita uygulamasına Troy, NY yazıyorum. Sonra birinin Albany'den Troy'a arabayla gitmesi için gereken süreyi hesaplıyorum.

On altı dakika.

Gözlerim tavana doğru yükseliyor. Duşun aktığını duyuyorum ve su damlacıklarının üzerinden bile Liam'ın kendi kendine şarkı söylediğini duyabiliyorum.

.

O yapmaz. O öyle biri değil. Jason gibi değil. Gerçekten değil.

Bu bir tesadüf. Tesadüf olmalı.

Tezgâha yaslanıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Yanık yumurta kokusu mutfağı doldururken, Liam'ın üstümüzdeki banyoda şarkı söylediğini hâlâ duyabiliyorum.

Son

Teşekkür

Beni tanıyanlar kitaplarımı hızlı yazdığımı ama yavaş düzenlediğimi bilirler. Acı verici düzenleme sürecinde bana yardımcı olan hayatımdaki tüm destekleyici insanlar için çok minnettarım. İlk taslağımı bitirdiğim noktadan son versiyona kadar aldığım yardım inanılmaz. Hayatımda öyle şeyler oluyor ki, sahip olduğum desteğe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum-arkadaşlarım ve ailem bana fikir vermek ya da daha fazlasını yapmak için her zaman yanımda oluyorlar.

Kate'e hem olumlu desteği hem de harika ve kapsamlı editörlük çalışması için teşekkür ederim. Kitabın başındaki tavsiyeleri için anneme teşekkür ederim. Kapak ve tanıtım tavsiyeleri için Rhona'ya tekrar teşekkürler - sana kaç kere mesaj attım?

Yeni arkadaşlara teşekkür ederim. Harika tavsiyelerin için Rebecca'ya teşekkürler. Jen'e kapsamlı eleştirisi için teşekkürler. Yeni yazı grubuma teşekkürler. Hayatımda böyle bir desteğe sahip olmak inanılmaz.

Ve ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Teşvikiniz olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Mükemmel Oğul'u okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak . Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

http://doccartoon.blogspot.com/

Bu arada, lütfen yeni kitabım *The Ex*'ten kısa bir alıntının tadını çıkarın...

ESKİ

Uzun yıllardır birlikte yaşadığım erkek arkadaşım beni "önemli bir şey" konuşmak üzere yemeğe çıkaracağını söylediğinde aklımdan geçen tek bir düşünce vardı:

Zamanı gelmişti.

Tüm arkadaşlarımız arasında Joel ve ben en uzun süredir birlikteydik. Ne kadar uzun olduğunu söylemek istemiyorum. Utanç verici olur. Sadece bizim yarımız kadar uzun süredir birlikte olan arkadaşlarımın düğünlerinde dans ettiğimi söyleyeyim. birkaç ay önce kız kardeşim evlendi. *Küçük kız kardeşim* benden önce evlendi. Hindistan'da küçük kardeşlerden önce en büyük kız kardeşin evlendirilmesi kuralı var ve bence bu kuralı batı yarımküreye getirmelerinin zamanı geldi. Çünkü aksi takdirde, yaşlı teyzeler elinizi okşayıp "sıranın size geleceğine" dair güvence verirken küçük kız kardeşinizin düğününde tek başınıza oturmak zorunda kalıyorsunuz ve sonunda kadınlar tuvaletinde bir kabine saklanıp düğün pastasını ağzınıza tıkıştırıyorsunuz.

Joel o düğünü kaçırdı çünkü kısa çöpü çekti ve o gün acil serviste nöbeti vardı. Ya da bana öyle söyledi. Olaydan sonra, merak ediyorum.

Ama bu gece, Joel'le hastaneden doğruca geldiği için akşam yemeği için buluşacağımız kalabalık bar ve ızgaraya girdiğimde her şey affedilmişti. Masalar küçük alana o kadar sıkışıktı ki, odanın içinde gezinmek için kalçalarımı bükmek zorunda kaldım. Bu işletmede sigara içmek yıllardır yasaktı ama yine de masa ve sandalyelerin tahtalarına yapışmış, yapışkan zemine sinmiş bir sigara kokusu alıyordum.

Burası aslında yıllar önce birlikte ilk resmi randevumuza çıktığımız bar ve ızgaranın ta kendisiydi - eğer bu soruyu patlatmak üzere olduğuna dair bir işaret değilse, neydi? İşten sonra kıyafetlerimi değiştirecek kadar bile zamanım olmamıştı ve bunu en iyi şekilde değerlendirdim. Geçen ay Büyük Küçük Siyah Elbise için para harcamıştım ve onu giymek için fırsat kolluyordum. Saçlarımı maksimum ipeksi ve parlak hale getirmek için saç maşamla neredeyse bir saat geçirdim. Joel'in beni seksi bir elbise içinde gördüğünde yüzündeki ifadeye bayıldım.

ağzı hafifçe aralandı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Bir şeylerin yanlış gittiğine dair ilk ipucum Joel'in yeşil önlüklerini giymesiydi. Joel'in önlük giymesi alışılmışın dışında bir şey değildi. Yerel bir hastanede Acil Servis doktoru olarak çalışıyordu ve sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı önlükle yaşayabileceğini itiraf ediyordu. Her Pazar çamaşırlarımızı ben yıkardım ve genellikle içinde önlükten başka bir şey bulunmazdı. Gerçek kıyafetler giymesi için başının etini yemediğim zamanlarda onları giyerdi. Yani, kot pantolon ve tişört iyi olurdu. Seçici değildim.

Bu yüzden onu önlük giyerken görmek *sürpriz* olmadı. Yine de evlenme teklif edecekse daha güzel bir şey giymek istemez mi diye düşündüm. Ayrıca, o önlük giyerken ben de Nihai Küçük Siyah Elbisemle kendimi gülünç bir şekilde abartılı giyinmiş hissettim.

Ben masaya yaklaşırken bir garson Joel ile konuşmaya başladı. Kıvrımlı kalçaları ve sarı saçlarıyla yirmi iki yaşlarındaydı ve ben daha yerime oturmadan eli onun omzundaydı. Normal kıyafetler içindeki Joel, delici mavi gözleri, utangaç gülümsemesi ve zayıf ama kaslı yapısıyla ikinci kez bakılan biriydi. Ama önlük giydiğinde kadınlar için kesinlikle karşı konulmazdı.

"Selam." Beni görünce o mavi gözlerini kaldırdı. Yorgun görünüyordu ama bu da yeni bir şey değildi. "Buradasın."

Garson isteksizce elini erkek arkadaşımın omuzlarından çekti. Bana verdiği tepki beni şaşırtmamıştı çünkü bunu her zaman yaşıyordum. Rakiplerini değerlendirirken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Ama sonunda bizi yalnız bıraktı.

"Vardiyan nasıldı?" Karşısındaki sandalyeye yerleşirken sordum.

İşi söz konusu olduğunda yüzü her zamanki gibi aydınlanıyordu. Joel işini tanıdığım herkesten daha çok seviyordu. İlk tanıştığımızda, tıp fakültesi birinci sınıf öğrencisiyken bile acil servis doktoru olmak istediğini biliyordu. İşi için yaşardı. Bu kesinlikle hayatındaki en önemli şeydi.

O zamandan beri işler nasıl da değişti. Artık *ona* sahip olduğuna göre.

"Dural venöz sinüs trombozu teşhisi koydum," dedi. "İki gün önce, bu kızın baş ağrısı için sadece Fioricet ile çıkmasına izin verdiler. Yine de yakaladım."

"Yani..." Ona sırıttım. "Onun hayatını kurtardın."

"Peki." Gözlerini indirdi. Joel'in bir özelliği de kendini asla olduğundan fazla göstermemesiydi. "Belki. Eminim eninde sonunda birileri bunu anlayacaktı. Sonra onu nörolojiye gönderdim, yani hayatını kurtaracak biri varsa o da onlar."

"Tabii ki yaptın," diye ısrar ettim. Çünkü erkek arkadaşım kendi başarılarını övmek konusunda her zaman isteksiz olsa da ben bunu yapmakta hiç zorlanmıyordum. Beni dinleyen herkese Büyük Dr. Joel Broder'ı anlatırdım. Övünmüyordum, söylediğim her şeye inanıyordum. Birlikte olduğumuz süre boyunca başardığı her şeyle gurur duyuyordum. Benim gözümde ondan daha iyisi yoktu. Daha iyi bir doktor. Daha iyi bir adam.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim daha iyi bir insan yok.

Buna hâlâ inanıyorum. Sonrasında olan her şeye rağmen.

"Kurtarmadığım bir sürü insan var," dedi.

O söylemese de neyi kastettiğini biliyorum. Bir ay önce acil serviste bir adam öldü. Genç bir adamdı, aşağı yukarı bizim yaşlarımızdaydı. Belirsiz göğüs ağrısı şikayetiyle gelmiş ve "muhtemelen mide yanması" olarak değerlendirilmişti. "Mavi Kod" çağrısı yapıldığında Joel onu henüz görmemişti bile. Joel hemen odaya koşmuş ama onu kurtaramamış. *Kardiyak arrest* olduğunu söyledi.

Joel bunu gerçekten zor karşıladı. Yatak odamıza gitti, yatağa uzandı ve birkaç saat boyunca hiç konuşmadan tavana baktı. En sevdiği yemeği, yani ev yapımı marinara soslu ve köfteli spagettiyi yapmama rağmen ona yemek yediremedim. Bu tarifi mükemmel hale getirmek neredeyse iki saatimi alıyor ama Joel'in favorisi bu. *Köftelerin bu kadar olmasını nasıl sağlıyorsunuz?* (Gizli malzeme tereyağı, İtalyan büyükannemden bir tüyo. Gerçi bunu ona hiç söylemedim.)

O gece sabahın ikisinde uyandığımda yatakta ya da dairemizde bile değildi. Çılgınca onu cep telefonundan aradığımda, "yürüyüşe çıktığını" söyledi. Güneş doğana kadar dönmedi, çünkü oturup bekledim. Tekrar normal davranmaya başlaması günler sürdü. Ve belli ki bu olay her zaman aklının bir köşesindeydi.

Tam olarak anlamamıştım. Tıp kariyeri boyunca düzinelerce insanın görmüştü. Hatta belki yüzlerce. Neden bu ölüm onu bu kadar sarsmıştı?

"O da bir doktordu," dedi Joel şimdi bana. "Bunu sana söylemiş miydim? Şehir merkezinde hastane doktoru olarak çalışıyordu. Acil servis doktorlarımızdan biri onunla birlikte tıp fakültesine gitmişti."

"Ah," dedim, çünkü başka ne söyleyeceğimden emin değildim. Ölüm hakkında konuşmak istemiyordum. Şimdi olmazdı. Aklıma gelebilecek en romantik şeydi.

Bakır renkli içkisinden bir yudum aldı. Ne olduğunu bilmiyordum ama her zamanki şarabı ya da birası değildi. Burbon gibi görünüyor ve kokuyordu. Onu daha önce hiç sert içki içerken görmemiştim. Bu doğru değildi. Ama tıp fakültesinden mezun olduğundan beri içmiyordu.

Bu, bir şeylerin yanlış gittiğine dair ikinci ipucumdu. Yine de görmezden geldim ve ilerlemeye devam ettim.

"Ee," dedim neşeyle, "benimle bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin? *Önemli* bir şey mi?"

O geceyi hafızamda yeniden canlandırdığımda, işte bu noktada içim sızlamaya başlıyor.

"Evet." Boynunun arkasını ovuşturdu. Gözleri benimkilerden kaçıyordu. Önlüğünün cebine baktım, bir yüzük kutusunun dış hatlarını seçmeye çalışıyordum. "Olay şu..."

Benimle evlenir misin?

"I..." Elinin içine öksürdü ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Son zamanlarda çok düşünüyorum, biliyor musun? O adamdan sonra..."

"Senin hatan değildi, Joel."

"Biliyorum ama konu bu değil." Ellerinin içiyle gözlerini ovuşturdu. "Ben sadece... Onu düşünmeden edemiyorum. O... Yani, yürüyen bir kalp hastası değildi. Sağlıklıydı. Gençti... benim gibi. Benim gibi bir *doktordu*. Ve birdenbire öldü. Uyarı yok. Sadece..." Parmaklarını şıklattı. "İşte böyle."

Bu bir evlilik teklifi gibi hissettirmedi. Eğer öyleyse, gerçekten çok kötü bir teklifti.

"Şey," dedim, konuyu tersine çevirmeye çalışarak. "Bu tür şeyler insanın... bilirsiniz, hayatını yeniden değerlendirmek istemesine neden olur. İlerlemek. Değil mi?"

Bir ev satın alın. Bebekler yapın. Birlikte yaşlanın. Bir verandada sallanan sandalyelerde el ele tutuşarak oturun.

Joel'in gözleri parladı. "Ben de tam olarak bundan ."

"Harika!" Masanın öbür ucundan Joel'in eline uzandım ama ben ona ulaşamadan o elini çekti. "Aynı olduğumuza sevindim." "Bence en iyisi bu." İçkisini eline aldı ve bakır sıvıyı etrafa saçtı. "Sen ve ben birlikte iyi değiliz. Artık öyle değil. Ve bu devam etmek daha iyi."

"*Ne*?" Kalbim göğsümde tekledi. "Birlikte iyi değil miyiz? Sen neden bahsediyorsun?"

"şey..." Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Demek istediğin bu değil miydi? Yollarımızı ayırmamız gerektiğini mi? Hayatımıza devam mı edelim?"

"Devam etmiyorum!" Kelimeleri adeta tükürerek söyledim. İnsanlar dönüp bize bakmaya başlamıştı. "Ben '*ilerleyin*' dedim. Yani... evlenmek gibi."

İşte bu anının beni *gerçekten* kısım burası. Joel'in ağzı açık kaldı.

"*Evlenmek* mi?"

"Peki, neden olmasın?" Kalbim göğsümde çarpıyordu. Acaba Joel beni ölüme terk etse kendini kötü hisseder miydi? "*Sonsuza dek* birlikteyiz. Birlikte yaşıyoruz. Birlikte harikayız. Ve... Seni seviyorum."

Bu, onun da beni sevdiğini söylemesi gereken kısımdı. Orada oturup söylemesini bekledim. Ama söylemedi. Sadece koltuğuna çöktü ve içkisine baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece... ilişkimiz artık benim için yürümüyor."

Onun için *çalışmıyor* musun? Bu da ne demek oluyor? Hâlâ anlayamıyorum. Yararlılığımı yitirdiğim için işten çıkarmaya karar verdiği bir çalışan gibi hissediyordum. Ya da belki çok yaşlıydım.

Daha sonra çıktığı bir sonraki kızı gördüğümde, ikincisi gerçek bir olasılık haline geldi. Ve "kız" demek istiyorum.

"Joel, seni seviyorum," dedim tekrar. "Lütfen. Yapma bunu. Sen benim tüm hayatımsın." Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen."

O günle ilgili geri almak istediğim bir şey varsa, o da yalvarmayı ortadan kaldırmak olurdu. Kendimi hiçbir zaman zayıf bir kadın olarak görmedim. Bir erkeğe beni terk etmemesi için yalvarmak... Bunun verdiği aşağılanmanın acısını hala hissediyorum. Ama sözlerim doğruydu. Joel benim hayatımdı. Onu bir erkeği sevmeyi hayal bile edemeyeceğim kadar çok seviyordum. Bu bir peri masalı aşkıydı. Ve peri masalları her zaman mutlu sonla biter.

"Özür dilerim," dedi tekrar, gözlerime bakamıyordu. "Sen... daireyi alabilirsin."

"Kirayı tek başıma karşılayamam," dedim. İşimi seviyordum ve işimde çok iyiydim ama maaşım onunkinin yanında çok azdı.

"O zaman ödemene yardım ederim," diye teklif etti. "Başka bir yer bulana kadar."

Bu konuda çok iyiydi. Joel'in özelliği de bu, iyi bir adam olması. Her zaman çok nazik, düşünceli ve *iyiydi*. İşe girdikten sonra iki ay izin aldı.

Tıp fakültesinden mezun oldu ve bu zamanı arkadaşları gibi eğlenmek için kullanmak yerine, bir sağlık kliniğinde gönüllü olarak çalışmak üzere Senegal'e uçmaya karar verdi. Ben de onunla birlikte gittim ve elimden geldiğince yardım etmeye gönüllü oldum. Birlikte aşılarımızı olduk - sarı humma beni özellikle hasta etti - ve sıtma haplarımızı stokladık ve altı hafta boyunca birlikte bir kulübede yaşadık. Paylaştığımız oda, gömme dolabımızdan sadece biraz daha büyüktü ve odanın köşesindeki küçük vantilatör boğucu sıcağı dağıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bir hafta sonra tepeden tırnağa sivrisinek ısırıklarıyla kaplanmıştım. Ama her nasılsa, hayatımın en mutlu altı haftasıydı.

"Senegal'e tekrar gitsek nasıl olur?" Birlikte mutlu olduğumuz zamanların anısına tutunarak önerdim. "Yine gönüllü olabiliriz. Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu... bu olmaz..."

Fikirlerim tükeniyordu. Eğer doğru kelimeleri bulabilirsem onu gitmemeye ikna edebileceğimi hissediyordum.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım. "Lütfen."

Daha fazla yalvarma. Ugh. Söz veriyorum, genelde bu kadar acınası değilimdir.

Joel'in yüzünü inceledim; soluk kirpikleri, kalın kahverengi saçları ve boynuna doğru süzülen kızarıklık. "Başka biri mi var?" diye sordum.

"Hayır," dedi hemen. "Başka kimse yok."

Alt metin açıktı: *Henüz değil*. Bir gün başka biri olacaktı. Başka bir kadın. Bir gün evliliğe, banliyödeki eve, çocuklara, uyumlu sallanan sandalyelere - yeterince iyi olmadığım her şeye- layık göreceği biri. Çünkü o ve ben *çalışmıyorduk*.

"Bana bunu yapma," dedim, sesimin şiddeti restoranın gürültüsünün üzerine çıkıyordu. Joel olay çıkarmaktan nefret ederdi. Bundan kaçınmak için her şeyi yapardı. Şu anda onu çok rahatsız ediyordum ama bunu bir restoranda yapması kendi hatasıydı. Belki de bunu evde yaparsa her yeri darmadağın edeceğimi düşünüyordu. Biz bu konuşmayı yaparken, arkadaşı Pete'in ben döndüğümde orada olmasınlar diye eşyalarını daireden çıkardığını bilmiyordum.

Joel etrafına baktı. Restorandaki insanların yarısının gözü şimdi bizim üzerimizdeydi. Gerçekten rahatsız görünüyordu. Çenesinde bir kas seğirdi.

"Özür dilerim," dedi üçüncü kez. Sonra ayağa kalktı, masaya birkaç banknot attı ve hızla restorandan çıktı.

Şaşırmıştım. On beş dakika önce sevdiğim adamla bir hayat planlıyordum. Ya şimdi? Şimdi hepsi tuvalete düşmüştü.

Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır derler. Joel'in ayağa kalkmasıyla restoranın kapısının arkasından çarpması arasındaki o birkaç saniye içinde Joel Broder'a olan sevgim nefrete dönüşmeye başladı. Her şey o gün olmadı ama zamanla ondan nefret etmeye başladım. Kendisi için hayal ettiği hayat için yeterince iyi olmadığımdan nefret ediyordum. Ödeyemeyeceğimi bildiği için evimizin kirasını ödemeyi teklif ettiğinde gözlerindeki acıma duygusundan nefret ettim. Sonunda bir yuva kurmaya hazır olduğunda, bir gün mihraptaki yerimi alacak olan yeni tanışacağı kızı küçümsemeye başladım. Joel'den nefret ettiğimden çok daha fazla, bu isimsiz, yüzsüz kadından nefret etmeye başladım.

Bana yaptıklarından dolayı ondan intikam almak istedim. Ve *ondan*.

Başından beri niyetim buydu. Joel o gece beni terk ettiğinde, tüm hayatımı elimden aldı; evimi, arkadaşlarımı, saygınlığımı. Bunların hiçbirini asla geri alamazdım. Tek istediğim skoru eşitlemekti.

Asla kimseyi öldürmek istemedim. Yemin ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.